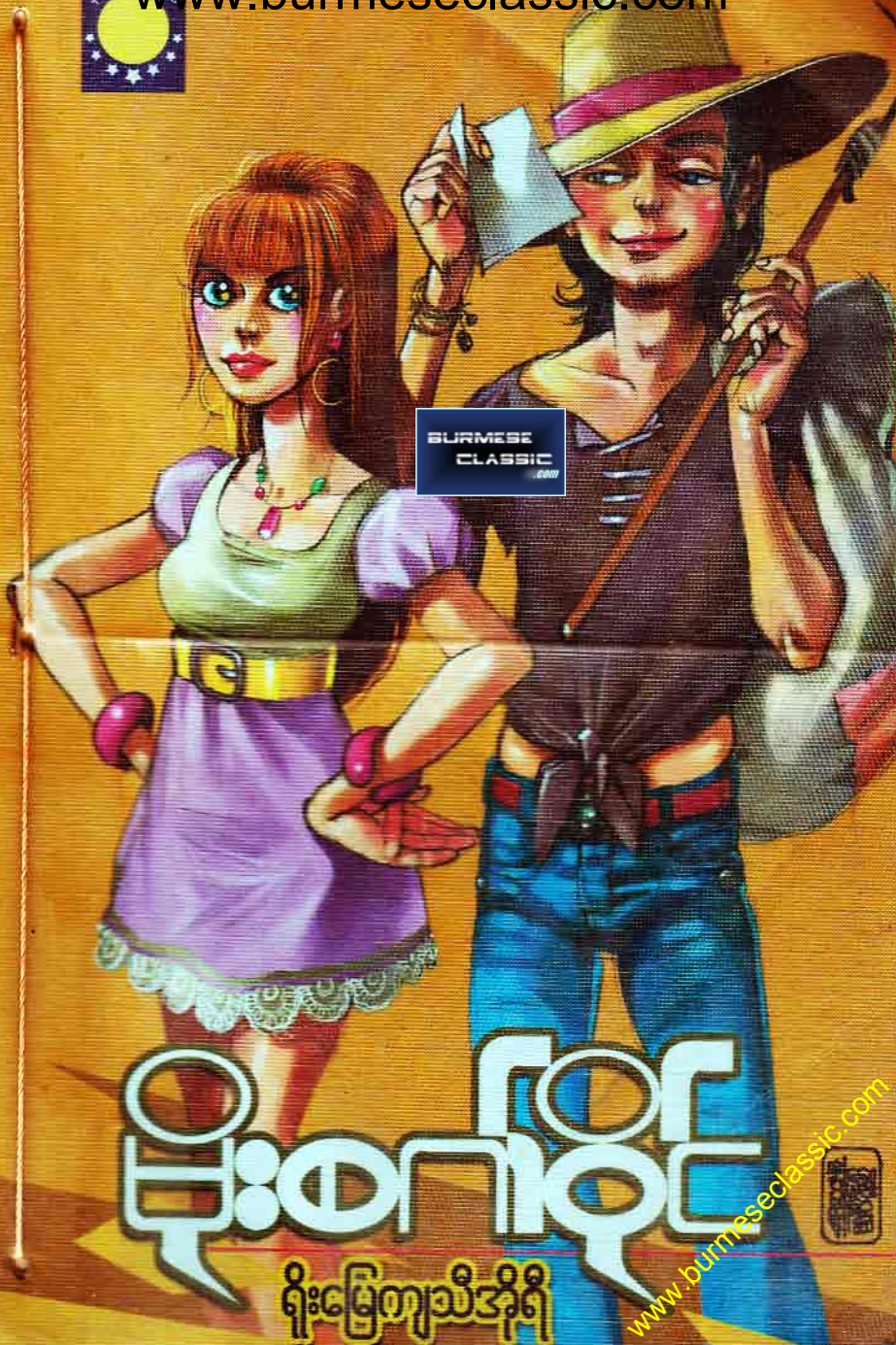

မိုးဝါရီ

ရိုးမြေတုသိအိုဂို

ရိုးမြေကျသီအိုရီ

စီစဉ်သူ - ဦးအောင်စိုး (ပုဒုံ)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၃၆၅၀၄၁၁

အမှတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် -

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ - ဦးကျော်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စောမင်းဝေ

ကွန်ပျူတာစာစီ - ပြည့်ပြီး

အတွင်းဖလှယ် - ကိုပေါက်

မျက်နှာဖုံးဖလှယ်နှင့်ကာလာခွဲ - စိန်နဂါး

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ မေလ။

အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၀၀ ကျပ်

ပြန်ချိမ်း - နုနုစိန်ကြည်စာပေ

အမှတ် ၁၇၅(B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၊ ဗန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄

၈၉၅-၈၃

မိုးစက်ဝိုင်း

ရိုးမြေကျသီအိုရီ / မိုးစက်ဝိုင်း ■ - ရန်ကုန်

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၁၅၁ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) ရိုးမြေကျသီအိုရီ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံတော်အပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သောပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှု၊ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
နိုင်ငံတော်သည် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြန်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
ဓလေ့ကျက်စီးပွားရေးစံနှုန်း ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

စိုးမြေကျသီတို့ရဲ့

ချစ်သူနှစ်ယောက်
တစ်သက်လုံး မခွဲအတူနေရဖို့အတွက်
သိအိုရိုတစ်ခုလေးပဲ လိုတာပါ . . .။

(၁)

ဘယ်သူ့ကို ဘယ်လို ‘ကျပ်’ ရမည်လဲဟု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ပင်
မကဘဲ ဉာဏ်ပြာဉာဏ်ဝါ ဉာဏ်ကာလာစုံတွေ့ကိုပါ အားကျိုးမာန်တက်
ထုတ်နေခိုက် ပြဿနာက မတ်တတ်ကြီးဝင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုပြဿနာကို ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော ကင်တင်းထဲမှာ အေး
အေးလူလူထိုင်နေသည့် သူ့ထံသို့ ကျောင်းသားတစ်ဦးက ကယ်ချီလုပ်လာ
ခြင်းဖြစ်၏။

‘ဆောက်’ ဝါလာပုံမရသော ထိုကျောင်းသားက ရောက်ရောက်ချင်း
အိပ်နှင့် ‘ထွင်း’ တော့သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ဆရာဇော်က ခုချက်ချင်း သူ့ရုံးသို့
လာခဲ့တဲ့”

သူ မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း မေးလိုက်၏။
“ဘာကိစ္စအတွက် ခေါ်တာတဲ့လဲ”

“မသိဘူးကွ၊ တင်းတော့ တင်းနေတဲ့ပဲ၊ လက်ထဲမှာတော့ စာရွက် တစ်ရွက်ကိုင်ထားတာတွေ့တယ်”

“ဪ”

ဒီလောက်ဆိုလျှင် သူ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ထိုစာရွက်သည် မနက်က သူဖန်တီးခဲ့သောစာရွက်ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒုတိယကွင်းဆက်က ထိုစာရွက်ဆရာစော်ဆိုကို ဘယ်လိုရောက်သွားလဲဆိုတာ သူ စဉ်းစားမရပေ။ ဘယ်သင်္ကေတသားကများ အရောက်ပို့လိုက်သည်လဲဟု ဦးနှောက် အား မော်တာတပ်ကာ အလုပ်ပေးလိုက်ရင်း -

“အေး သွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ မင်း ဟိုနှစ်ကောင်ကို တွေ့မိသေးလား”

“ဘယ်နှစ်ကောင်ကိုပြောတာလဲ”

“ဘယ်ကောင်တွေဖြစ်မှာလဲ၊ ငါ့ဘော်ဒါနှစ်ကောင်ပေါ့၊ တောဝက်နဲ့ ခွေးခြင်္သေ့ကိုပြောတာ”

ထိုကျောင်းသား အူတူဖြစ်သွားသည်။ ဒီလိုကျောင်းမှာ မဟုတ်ဘဲ တိရစ္ဆာန်ရုံထဲ သွားရှာလျှင်ပင် ထိုသတ္တဝါတွေကို တွေ့ရဖို့က မလွယ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ...

“ငါ ... မ ... မသိပါလား၊ မင်းပြောတာ လူတွေလား”

“ဟာ ... လူပေါ့ကွ၊ တင်ဝင်းနဲ့ သီဟကို ပြောတာ”

“ဟာ ... နာမည်ပြောင်တွေနဲ့ မင်းက ပြောတာကိုး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ တွေ့တယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

“စာရွက်တစ်ထပ်ကိုင်ပြီး ကျောင်းမှန်ဦးဘက်ကို သွားကြတာပဲကွ”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ၊ ငါလည်း သွားတော့မယ်”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ”

“မင်းပဲ လာပြောတာလေ၊ ဆရာဖော် ခေါ်နေတယ်ဆို”

“အဲ ... ဟုတ်သားပဲ”

ထိုကျောင်းသား ခေါင်းကုတ်တော့သည်။ ဘာမှမကုတ်ဘဲ သူ ဆရာလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟာ ဆိတ်သိုးရာ ... မင်းကို ရှာရတာလည်း မောလိုက်တာ၊ မျောက်ကြီးနဲ့ ဆင်မကိုရော တွေ့မိသေးလား”

“ဟင့်အင်း ... မနက်ကတည်းက တိုက်ကြက်နဲ့အတူတူ ထွက် သွားတာပဲကွ၊ မင်းကရော ငါ့ကို ဘာကိစ္စနဲ့ ရှာနေတာလဲ ငါးမြွေထိုးရ”

“ဟ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ဟိုကောင် စာကလေးကိစ္စပေါ့၊ အဲဒီ ကောင် ကျိုင်တက်နေလို့”

“ဟေ ... ဘာကျိုင်လဲ”

“ကျိုင်ကတော့ နည်းနည်းကြီးတယ်၊ သူ့ရည်းစားဘဝမရှိတာ တွာ၊ လာ လာ ... ငါတို့ဝိုင်းရှင်းပေးမှ ရမယ်ထင်တယ်”

ဆိတ်သိုးနှင့်ငါးမြွေထိုးတို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြသည်။ သူ မှာပဲ ဘေးကလိုက်နားထောင်နေမိပြီး အူတူတူဖြင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ တိရစ္ဆာန် ရုံထဲသို့ ရောက်သွားသလိုပင် ခံစားလိုက်ရ၏။

ပြီးမှ ဆရာဖော်ဟု ခေါ်ကြသည့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသော်လည်း သဘောကောင်းပုံရသော ဆရာဦးဖော်ဖြိုးဆိုသို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

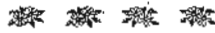
သူပြသသနာကတော့ ခုနက ဆုံခဲ့ရသည့် ဟိုတိရစ္ဆာန်အုပ်စုကဲ့သို့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သော အမှုတွဲမျိုး မဖြစ်နိုင်

ချေ။

သူသည် ရည်းစားဆိုတာကို တစ်ခါမှ မတစ်ခါမှ မသေးသော

ကျောင်းသားလူပျော်လေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်လေသည်။

ခုလည်း သူ့ခြေလှမ်းတွေက ...

BURMESE
CLASSIC

(၂)

“ကျွန်တော် ရောက်ပါပြီဆရာ”

ဆရာတော်က မျက်မှန်တဝင်းဝင်းနှင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။ ပြီး ... အသံပြတ်ဖြင့် ...

“အေး ... ခဏထိုင်နေဦး”

ထိုသို့ပြောပြီး ဘေးမှ တခြားဆရာတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသေးသည်။ စကားအမျှင်မပြတ်သေးသည့်ပုံစံမျိုး။

ဆရာတော်ကပဲ ...

“သေချာတာကတော့ အိပ်ခန်းတွေ၊ အိပ်ခန်းတွေထဲမှာ အလှူစိုက် နေအိုးမထားသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါဦးဆရာ”

“အဲ ... ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ သစ်ပင်တွေကို အလုပ် ထုပ်ပုံဟာ လူနဲ့အတူတူပဲဆိုပြီး သိထားတာပဲဗျ။ ဥပမာဗျာ ... သစ်ပင်တွေ

ဟာ ကျွန်တော်တို့ရှာတဲ့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကိုပဲရှာပြီး ကျွန်တော်တို့ ပြန် ရှာထုတ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ကိုပါ ပြန်ထုတ်တာကိုးဗျ ကဲ... အိမ်ခန်း ထဲမှာ ပန်းအိုးရှိတယ် ဆိုပါစို့ အောက်ဆီဂျင်ဓာတ်ကို ရှာသွင်းနေတဲ့ကျွန်တော် တို့ဟာ သစ်ပင်က ပြန်ထုတ်တဲ့ ကာဗွန်ဒိုင်အောက်ဆိုဒ်ဓာတ်ကိုပါ အနည်းနဲ့ အများ ထပ်ပြီးရှာသွင်းမိမှာပဲလေ။ အန္တရာယ်ရှိတာပေါ့... မဟုတ်ဘူးလား”

နားထောင်နေသောဆရာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ အိမ်တွေမှာထားသော အလှစိုက်ပန်းအိုးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးနေပုံရ၏။ မနေနိုင်သောသူကလည်း လျှာယားပြီး ဝင်ပြောမိသည်။

“အဲဒါ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ညဘက် အချိန်မှာပါ”

“ဘာ... ဘယ်လို”
မျက်မှန်အောက်မှ ဆရာဖော်မျက်လုံး အနည်းငယ် ကျယ်ပြူးသွား သည်။

“ဒီလိုပါ... ဆရာကို ဆရာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာ ဆရာတွေထဲမှာဆိုရင် ဆရာဟာ ဆရာပါ။ ကျွန်တော့်ဆရာတွေထဲမှာဆိုရင် လည်း ဆရာက...”

“ဟေ့ကောင်... လိုရင်းပြောတော့”
အပြစ်ကင်းစင်ဟန်လေးနှင့် သူက...

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ သစ်ပင်တွေဟာ ညဘက်မှာ ဆရာပြောသလို လူနဲ့ အလုပ်လုပ်တာတူလို့ အန္တရာယ်ရှိပေမယ့် နေ့ဘက်မှာတော့ ပြောင်ပြန် ခင်ဗျ”

“ဟေ”
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ နေ့ဘက်မှာဆိုရင် သစ်ပင်ဟာ ကာဗွန်ဒိုင်

အောက်ဆိုဒ်ကို စုပ်ယူပြီး အောက်ဆီဂျင်ကို ပြန်ထုတ်ပေးတာပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

ဆရာကိုရော ဘယ်သူပြောလဲဟု သူ ပြန်မမေးဖြစ်ပါ။ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးထဲမှာ တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သော သတ္တစမြတ်ဆရာကို ထိုသို့အာခံ ထိခိုက်လည်း လုံးလုံးမရှိချေ။ ထိုကြောင့်...

“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူး ဆရာ၊ သစ်ပင်နဲ့ ပန်းမာန်တွေနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာပါ”

“အေးပါ... ထားတော့၊ မင်းကို အခု ငါခေါ်တဲ့ကိစ္စက”

“ဒါနဲ့ ဆရာ ဒီကျောင်းသားနာမည်က...”

ဘေးမှဆရာက မျက်နှာချိုချိုနှင့် ဝင်မေးခြင်းဖြစ်သည်။
ဆရာဖော်က သူ ပါးစပ်ညောင်း လျှာခလုတ်တိုက်မှာစိုး၍ ပြန် ခြေတံ...

“ဟေ့ကောင် ပြောလိုက်၊ မင်းကို မေးနေတယ်”
သူက ထိုဆရာဘက် မျက်နှာမူလိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော့်နာမည် အောင်ကျော်ဇေယျာမိုးဟိန်းထွန်းပါ ဆရာ”

“ဘာ... ဘယ်လို ဘယ်လို”

မွေးဖသခင် လက်စွမ်းပြခဲ့သည့်နာမည်ကို ဒုတိယမို့ ရေရွတ်ပြ ခြင်းသည်။ ထိုအခါမှ ဆရာက သတိကြီးစွာထားပြီး လက်ချောင်းများဖြင့် ထိုကံမှတ်ကာ တစ်လုံးချင်းပြန်ရေရွတ်ကြည့်လျက်...

“ဟား... နာမည်က ရှည်လှချည်လားကွ၊ ခုနစ်လုံးတောင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ တနင်္ဂနွေနံကနေ စနေနံအထိ အကုန်ပါ ပါတယ်”

“ဟေ”

ထိုဆရာက သဘောကျသလို ရယ်တော့သည်။

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်ဟေ့ ... မင်းမှ တကယ့်ခုနစ်ရက် သားသမီးအစစ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ... အဲဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေကတောင် နာမည်ရင်းကိုမခေါ်တော့ဘဲ နာမည်ပြောင်ပဲ ခေါ်ကြတာ”

“ပြောပါဦး မင်းရဲ့နာမည်ပြောင်ကို”

“ဆဲဗန်းဒေးပါ ဆရာ”

“ဆဲဗန်းဒေး”

ဆရာက လိုက်ရေရွတ်ပြီး တဟားဟားထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးမှ-

“အေးကွ ... ဆရာကိုလည်း မှတ်ထားဦး၊ ဆရာနာမည်က ဆရာလတ်တဲ့”

“ဟင် ... ဆရာကျတော့ တစ်လုံးတည်း”

“ဟေ ... တစ်လုံးတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ နှစ်လုံး ... နှစ်လုံး”

“ဗျာ”

“ဪ ... နာမည်အရင်းက အောင်လတ်ကွ ... ဒါပေမဲ့ ဆရာလတ်ပဲ ခေါ်ကြတာပဲ”

“အဟား ... ဆရာနာမည်က အလာကြီးပဲဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... အောင်လတ်ဆိုတာ အရမ်းနာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပန်းတော့နဲ့ဝေ ရုပ်ရှင်ကားထဲက မင်းသားရဲ့နာမည်လေ”

“ဟား ဟား ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မင်းက ဒါလည်း သိတာလားကွ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဆရာအဖေက အဲဒီဇာတ်ကားကို အရမ်းကြိုက်တာ၊ ဆရာနာမည်ကို အဲဒီကယူပြီး ပေးလိုက်တာ၊ နေ့နဲ့တောင် မကိုက်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာရယ် ... မိဘက ပေးတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခုနစ်နေ့စလုံး ပါတာလေ”

ဆဲဗန်းဒေးနှင့် ဆရာလတ်တို့ ဆရာရင်း၊ တပည့်ရင်းလို စကားကောင်းနေသည်ကို ဆရာဖော်က ပါးစပ်လေးအဟောင်းသားနဲ့ ငေးနေသေးသည်။ သူ့ခမျာ နာမည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောစရာအကြောင်းမရှိသည့်ပုံစံ သနားစရာပင် ကောင်းလှသေးတော့၏။

နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်မိနေပြီးမှ ကိုယ်ပါ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးခွင့်မရ၍ ဆရာဖော် မရှုမိမ့်ဖြစ်လာပုံရသည်။

အသံထုတ်ပြီး ချောင်းနှစ်ချက်ဟန်လုပ်ကာ ဟန့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ ဆရာလတ် ... ဆွေးနွေးပွဲပြီးရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီကောင်စီးမှ ခွင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... ဆဲဗန်းဒေးက ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

ဆရာဖော်က ဆဲဗန်းဒေးကို ရှုတင်းတင်းတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး ... ဖိုင်တစ်ခုကြားမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ငါ ဆရာတပည့်လို ခင်တာကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပုံဟာ ငါ ဘွဲ့ယူတုန်းကပုံဆိုပြီး မင်း နောက်တာကောင်းတာ”

ခပ်တင်းတင်းပြောရင်း စာရွက်ကို စားပွဲပေါ် ချပြလိုက်လေသည်။ ဘေးမှ ဆရာလတ်ကပါ လိုက်ကြည့်မိ၏။ ပြီး ... ဆရာလတ်၏ နှုတ်နာကြီးက ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းပုံဖိထားရဟန်ကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။ ထိုပုံကတော့ ...

“ဟေ့ကောင် ဆဲဗန်းဒေး... ငါမေးနေတာကိုဖြေလေ၊ ဒီပုံတာ
ငါ ဘွဲ့ယူတုန်းကပုံဆိုပြီး မင်းပြောတာဆို”

“အဲ”

ဆဲဗန်းဒေး စဉ်းစားရတော့၏။ မနက်ကတော့ အတန်းထဲမှာ ဒီပုံကို
နီလိုကြည့်ရင်တော့ ဆရာဇော်နဲ့ တူသားဟုဆိုပြီး တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်သံ
တို့ နောက်တောက်တောက် ပြောမိခဲ့သည်။

ခုတော့ နေ့ပင်မကျသေး ဒီကောင်နှစ်ကောင်က အချွန်နှင့်
လေပြီ။ သို့သော်လည်း ဆဲဗန်းဒေးဆိုသည့်သူက ...

“အဲဒီသဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဒါ... ဆရာဘွဲ့ယူတုန်း
ကပုံလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အရမ်းမျက်နှာချိုတဲ့ ရဲသားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံပါ”

“ဘာကွ... မင်း မညာနဲ့နော်၊ ဒီမှာကြည့် ဘွဲ့ဦးထုပ်ကြီးဆောင်း
ပြီး ဖျက်နာကို ရှစ်ခေါက်ချိုးထားတာကို”

ဆဲဗန်းဒေးက လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ရင်း -

“တကယ်ပါဆရာ... ဆရာကြည့်တာ မှားနေတာပါ”

“ဘယ်နေရာက မှားတာလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဘာမှထပ်မပြောဘဲ ဆရာဇော်ရှေ့မှ စာရွက်ကို အထက်အောက်
ခြောင်းပြန်လှည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုပုံကိုကြည့်ပြီး ဆရာနှစ်ပါးစလုံး၏ပါးစပ်မှ ...

“ဟင်”

“အဲ”

အာမေဇိုတ်နှစ်ခုက အလိုအလျောက် ထွက်ကျလာလေ၏။

(၃)

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းအကြောင်း ငါသိနေတာပဲ၊ မင်းမှာ ဘယ်အချိန်မဆို ဆင်ခြေလက်ခြေပေးတတ်တဲ့ အရည်အချင်းရှိတယ်ဆိုတာ ဆည်း ငါ သိထားတယ်”

ဆရာဇော်၏စကားအဆုံးမှာ ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးနော် ဆရာ၊ ဒီကိစ္စက ဟိုနှစ်ကောင် ကျွန်တော့်ကို ကျပ်တာပါ”

“ဘယ်နှစ်ကောင်လဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ဆရာ့ဆီ ဒီပုံလာပေးတဲ့ နှစ်ကောင်ပေါ့ တောဝက်နဲ့ခြင်သေ့လေး ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကို သွားရှာပြီး ဆရာ့ဆီ ကုပ်ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်”

“သူတို့နှစ်ကောင် ဘယ်မှာရှိတာလဲဆိုတာကို မင်းက သိလို့လား”

“ဟုတ် ... ခုနက ဆိတ်သုံးပြောတဲ့နေရာမှာ သွားရှာရမှာပဲ ဆရာ”

ဆရာဇော် ခေါင်းကုတ်တော့သည်။ တစ်ဆက်တည်း ...

“ဘယ်က ဆိတ်သိုးက ပါလာရန်ပြန်တာလဲကွာ”

ဆဲဗန်းဒေးလည်း ဆရာဇော်နှင့်အပြိုင် ခေါင်းလိုက်ကုတ်ရတော့၏။ အချိန်ပေးကာ ဆက်ရှင်းနေရလျှင် ခေါင်းပင်မကဘဲ ဖင်ကိုပါ တစ်လှည့် နေရာပေးပြီး ကုတ်ရမည့်သဘောမှာရှိနေသည်။

ခုလည်း အမေးရှိထား၍ ဖြေပေးရသည်ပေါ့လေ။

“ကျွန်တော် ကင်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုနဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေးအကြောင်းကို အကျယ် တဝင့် တွေးနေတာဗျ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဆိတ်သိုးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားရောက် လာပါတယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ကိစ္စနဲ့သူတို့ပါ။ အဲဒီဆိတ်သိုးကိုပဲ ငါးမြွေ ထိုးတဲ့ ကျောင်းသားက ထပ်လာမေးပြန်ရော။ မျောက်ကြီးနဲ့ဆင်မကို တွေ့ မိလားတဲ့၊ အဲ ... ဆိတ်သိုးကလည်း ပြန်ဖြေပါတယ်။ မနက်ကတည်းက တိုက်ကြက်နဲ့ ထွက်သွားတာပဲ။ မင်း ဘာကိစ္စ ရှာနေတာလဲလို့ ပြန်မေးလိုက် တယ်။ အဲဒီမှာပဲ ငါးမြွေထိုးက ဟိုကောင် စာကလေး သူ့ရည်းစား ဘဲဥမနဲ့ ကျွိုင်တက်နေလို့ ရှင်းပေးဖို့အတွက် ရှာနေတာတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော် က ဆိတ်သိုးကို ဖြတ်မေးလိုက်တာဗျ။ တောဝက်နဲ့ခွေးခြင်္သေ့ကို တွေ့မိလား ဆိုတော့ ကျောင်းမုခ်ဦးဘက်ကို ထွက်သွားတယ်လို့ သိရတာပါ ဆရာ”

စကားကို လိုရင်းတိုရှင်းပြောလိုက်ရ၍ ဆဲဗန်းဒေး အတော်အာ ခေါင်ခြောက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာဇော်တို့ သောက်နေသော ကော်ဖီ မစ်ကိုပင် မျက်စောင်းထိုးမိသေး၏။ ဆရာဇော်ကတော့ ချစ်တပည့်ကို ယူသောက်လေဟု တစ်ခွန်းမဟာချေ။ ဆဲဗန်းဒေးကိုပဲ မမြင်ဖူးသော ဂျွတ် သားတစ်ယောက်လို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်နေသေးသည်။ မေးမိသော သူ့ ကိုယ်သူလည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်သွားဟန်တူ၏။

တစ်စက္ကန့်၊ နှစ်စက္ကန့် ဆဲဗန်းဒေး အသံတိတ် ရေခွက်ကြည့်နေရာ မှ စက္ကန့်နှစ်ဆယ်နှင့် တစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ ဆရာဇော် သတိပြန်ဝင် သာပြီး -

“ဆဲဗန်းဒေး ... မင်း ဒီမနက် ဦးနှောက်စားဖို့ ငိုကွဲများ လူရွေးထား တာလားကွာ”

ဆဲဗန်းဒေးက ပျာပျာသလဲ လက်အုပ်လေးချီလိုက်ရင်း -

“ဟာ ... မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာ၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွား ရင် ကန်တော့ပါ”

ဆရာဇော်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လက်လွှတ်စပယ် မဟုတ်ဘဲ ဆတ်ကြီးစွာထားပြီး ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ဆဲဗန်းဒေးကို အသက်အောင့်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တော်ပြီ ဆဲဗန်းဒေး ... မင်းရဲ့တိရစ္ဆာန်နာမည်နဲ့ လူတွေ အကြောင်းလည်း ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းလက်ချက်ဆိုတော့ ဒီနေ့ မင်းကို အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

မိုးနတ်မင်းကြီးကယ်ပါဟု ဆဲဗန်းဒေး တရုတ် ‘တ’ ‘တ’လိုက်မိ သည်။ သို့ပေမယ့်လည်း ဆရာဇော်ပုံစံကတော့ သူ့ကို မြန်မာနည်းမြန်မာ ဟန်ဖြင့် အပြစ်ပေးရန် လုံးလုံးရော ပြားပြားပါ သေချာနေပြီ။

ထိုကြောင့် မျက်နှာလေးညှိုးကာ ညောင်နာနာအသံလေးနှင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဆရာ”

ဆရာဇော်က တရုတ်တရားသူကြီး ပေါင်ချိန်ကဲ့သို့ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်တည်ထားလျက် ...

“အေး ... မနက်က မင်း အကျယ်တဝင့် တွေးနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာမှုနဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးကိစ္စပါပဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ

www.burmeseclassic.com

မင်းတို့ မေ့ရဲစာသင်ခန်းတွေရှိတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီစာသင်ခန်းတွေရဲ့ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စာအကွာ ပတ်ပတ်လည်မှာရှိတဲ့ အမှိုက်၊ အဲ... အဲဒီက ကတော့ ကြပ်ကြပ်အိတ်ခွံတွေပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေကို မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ညနေ ကျောင်းမဆင်းမီ အပြီးရှင်းလင်းပေးရမယ်၊ အဲဒါ... မင်းကိုပေးတဲ့ အပြစ်ပဲ”

ညတ်စွာဖျားဟုပင် ‘တ’မိတော့၏။ သူသည် ကားမဟုတ်ပါဘဲနှင့် ဆရာဇော်က ‘မောင်း’ လေပြီ။ မည်သို့မည်ပုံ ရှင်းလင်းရမည်ကို ဆဲဗန်း ဒေး တွေးမရသေး။

ထိုကြောင့် ဈေးနည်းနည်းဆစ်ကြည့်လျှင် ကောင်းမလားဟူသော စိတ်ကူးလေးဖြင့် -

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဆရာ”

“အေး... တစ်ခုရှိရင်လည်း မင်းဟာမင်း သိမ်းထားလိုက်၊ ခု လောလောဆယ်တော့ ငါပြောတာကို သွားလုပ်၊ ဒါပဲ”

မရတော့ပြီ။ ဆရာဇော်ကို နည်းနည်းမှ လေပြေထိုး၍ မရတော့ ပြီ။

ထိုကြောင့် ကိုယ်လုပ်ကိုယ်ခံဟုဆိုပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ခိုင်ကျည်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီး -

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် လုပ်ထားလိုက်ပါမယ်”

“အေး အေး... သွားတော့၊ မင်းအတွက် အချိန်ဆိုတာ သိပ် တန်ဖိုးရှိတယ်နော်၊ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး... သဘာဝ ပတ် ဝန်းကျင်ထိန်းသိမ်းရေး... သိပ်ကောင်းတဲ့ ခေါင်းစဉ်ပဲ”

အခန်းထဲ ပြန်အထွက်မှာတောင် ဆရာဇော်က ‘ခို’ လိုက်သေး သည်။ ရပါတယ်ဆရာ... ဆရာဟာ ဆရာဆိုတာ ချစ်တပည့် ကောင်း ကောင်းကြီး သိလိုက်ပါပြီ။

ထထွက်သွားသော ဆဲဗန်းဒေး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဆရာ ထက်က...

“ဆရာဇော်... ဆဲဗန်းဒေးကို အပြစ်ပေးလိုက်တာ နည်းနည်း ချော့ဆွားလား”

ဆရာဇော်က အပြီးကြီး ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဟင်း ဟင်း... ဆရာလတ်က ဒီကောင့်အကြောင်းမှ မသိ သေးတာကို။ ဒီကောင့်အစွမ်းအစကို သွားစောင့်ကြည့်လိုက်ပါ ဆရာ၊ ဆဲဗန်းဒေးဟာ ဘယ်လိုကောင်ဆိုတာ ဆရာတွေ့ရမှာပါ။ ဒီကောင့်ကို ကျွန်တော် ချစ်လို့ ခိုင်းလိုက်တာပါဗျ”

စကားအဆုံးမှာတော့ ဆရာလတ် စဉ်းစားရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက်...

(၄)

“ဟေ့ကောင် နှစ်ကောင်”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ပန်းအား တို့ခံလိုက်ရသောအသံကြောင့် တောဝက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ပြီး... သူနှင့်အတူ ရောယောင်လှည့်ကြည့်မိသော ခွေးခြင်္သေ့နှင့် နောက်ဘက်ကို နှစ်ယောက်သား ဝန်းခနဲ ခုန်ဆုတ်မိကြ၏။

“ဟ ... ဘာကြီးလဲဟ”

ထိုသို့အလန့်တကြား အော်လိုက်မိ၏။ စုတ်ပြတ်သတ်နေသော အဝတ်အစားကိုဝတ်ဆင်ထားပြီး ဦးထုပ်ကြီးတစ်လုံးကို ဆောင်းထားသည့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ဖြစ်၏။

ထိုလူက ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟင် ... ဆဲဗန်းဒေး”

“ဟာကွာ ... မင်းပုံစံက ဘယ်လိုကြီးဖြစ်လာတာလဲ”

ဗ -

ဆဲဗန်းဒေးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သဘောကျသလို ငုံ့ကြည့်လိုက်

“ဟဲ ဟဲ ... မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ သဏ္ဌာန်လုပ် သရုပ်တူဆိုတဲ့ စကား အတိုင်း ဝတ်ထားတာပါ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာသဏ္ဌာန်လုပ်ရမှာမို့လို့လဲ”

“အမှိုက်ကောက်တဲ့လူ”

“ဟေ”

နှစ်ကောင်စလုံး တက်ညီလက်ညီ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ကြသည်။ ဆဲဗန်းဒေးက မထိတရီကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နှာခေါင်းရှုံ့မနေနဲ့၊ မင်းတို့ ငါ့ဆီက ပုံကို ချပြီး ဆရာဇော်ဆီကို ပို့လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ပါးပါးလေးပါကွာ၊ အဲဒါကို အားမရလို့ ငါတို့ မိတ္တူဆွဲပြီး မုခ်ဦး ဆိပ်မှာပါ ဝေလိုက်သေးတယ်၊ ဆဲဗန်းဒေးဆွဲထားတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ခုံဆိုပြီး”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့လည်း အမှုတွဲထဲမှာပါပြီ”

“ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ”

ခွေးခြင်္သေ့စကားကို ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဲဒီပုံကြောင့် ဆရာဇော် ငါ့ကို အကြီးအကျယ် ဆင်းရဲတယ်၊ ခုန်ကတောင် ခေါ်ဆူသေးတာကွာ၊ ခု ဒီပုံတွေကို မင်းတို့ ဆင်ဝေတယ်လို့ သွားသတင်းပေးလိုက်ရင်”

“ဟာ ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... ငါတို့က ဆရာဇော်လို့ နာမည် အပ်ပြီး ဝေတာမဟုတ်ဘူး ... နော်”

“အေး ... အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

နှစ်ကောင်သား ခေါင်းခါခါ လက်ခါခါနှင့် ပျာပျာသလဲ ငြင်းကြ
တော့သည်။ ပိုသိသာပြောထားသော ဆဲဗန်းဒေးကလည်း ...

“အေး ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ကိုယ်တိုင် သူ့ဆီသွားပို့ခဲ့တာ
ပဲ၊ ကြာပါတယ်ကွာ၊ ခုပဲ သွားပြောလိုက်တာ ကောင်းတယ်”

“ဟာ ... ဆဲဗန်းဒေး မလုပ်ပါနဲ့ကွာ”

“အေးလေ ... မင်းကလည်း အချင်းချင်းကို”

ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော ဆဲဗန်းဒေးကို အတင်းဆွဲထားရင်း မျက်နှာ
ငယ်လေးတွေနှင့် အချိုသပ်နေကြသည်။

ဆဲဗန်းဒေးက လေပူတစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်ကာ ...

“ဟူး ... မင်းတို့က သူငယ်ချင်းမို့လို့ ကျပ်တာကို ငါ ခွင့်လွှတ်
လို့ ရပါတယ်”

“အေးလေ ... ဒါပဲပေါ့ကွာ”

ဆဲဗန်းဒေးက မျက်နှာကိုမဲ့ရင်း ...

“မဒါပဲနဲ့လေ၊ မင်းတို့သွားတိုင်လို့ ဆရာဇော်က ခု ငါ့ကို အပြစ်
ပေးထားတာ၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်က ကြပ်ကြပ်အိတ်တွေကို ကျောင်းမဆင်းမီ
အပြီးကောက်ရမယ်တဲ့”

“ဟာ ... ဒီလောက်အများကြီးကို”

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ရင်း တောဝက်က ညည်းသည်။
ဆဲဗန်းဒေးက ...

“အေး ... များတာတော့ များတယ်၊ အဲဒီတော့ အမှုတွဲထဲမှာ
ပါနေတဲ့ မင်းတို့လည်း ဝိုင်းကောက်ရမယ်”

ခွေးခြင်္သေ့က နာရီကိုကြည့်ကာ စိတ်မသက်မသာဟန်နှင့် ...

“ကောက်တာတော့ ကောက်ပေးပါ့မယ်ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါတို့

ဝိုင်းကောက်တာတောင် ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ ပြီးပါ့မလားကွာ”

“ဟဲ ဟဲ ... မပူပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့မှာ အစီအစဉ်ရှိပါတယ်”

ပြောရင်း ဆဲဗန်းဒေးက မိတ္တူဆွဲထားသည့် စာရွက်တစ်စောင်ကို
ထုတ်လိုက်သည်။

“ရှေ့ ... မင်းတို့ အမှိုက်ကောက်ရင်းနဲ့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာတွေ
တို့ ဒီစာရွက်တွေ လိုက်ဝေကွာ”

နှစ်ကောင်သား စာရွက်ပိုင်းလေးတွေကို ယူကြည့်လိုက်သည်။
တွန့်ပျူတာနှင့် သေချာစွာ စာစီထားသည့်စာလုံးတွေကတော့ ...

“ဟင်... ဒါတွေကို ကြပ်ကြပ်အိတ်ကောက်ရင်း လိုက်ဝေရမှာလား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါမှ တချို့က စိတ်ပါပြီး ငါတို့နဲ့ ဝိုင်းကောက်ချင်ကောက်မှာ၊ နောက်ဆုံး မကောက်ရင်တောင် သူတို့လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို ဖြစ်သလို ပစ်ချသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ခွေးခြင်္သေ့က သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ကဲ... ဇာတ်လမ်းစကြတာပေါ့”

စာရွက်ပိုင်းလေးတွေကို သုံးယောက်သား ခွဲဝေယူလိုက်ကြသည်။ ဆာဝက်က ခုမှ သတိရလာဟန်ဖြင့် ဆဲဗန်းဒေးကိုကြည့်ရင်း...

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဒီဝတ်စုံကို ဘယ်ကရတာလဲ၊ တကယ်အမှိုက်ကောက်တဲ့လူဆိုကလား”

“ဟေ့အေး... နေမင်းဆိုက”

“ဟင်... ဘယ်နေမင်းလဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက ကျွတ်(စ်)ဟု စုတ်သတ်လိုက်ကာ...

“ဘယ်နေမင်း ရှိရမှာလဲကွာ၊ သရုပ်ဆောင်မင်းသား နေမင်းပေါ့သူဆိုက ငှားလာတာ”

နှစ်ကောင်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ တောဝက်က အူတီးအူကြောင်အသံဖြင့်...

“မင်း... မင်းသားနေမင်းက ဒါတွေဝတ်တယ်၊ ပြီး... ပြီးတော့ မင်းသားနဲ့ မင်းက သိတယ်ဟုတ်လား”

“ဟ... မင်းသားဆိုတာလည်း လူပဲလေကွာ၊ သိတာပေါ့၊ ဒီအခါက အစားတွေကလည်း သူ ဆိုက်ကားသမားလို အရက်သမားလို သရုပ်ဆောင်တဲ့ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေမှာ ဝတ်တာတဲ့၊ ငါလည်း ကွက်တိပဲဆိုပြီး ငှားဝတ်တာ”

ကြပ်ကြပ်အိတ်ကြောင့် ကမ္ဘာကြီး တဖြည်းဖြည်းဒုက္ခရောက်လာပါပြီ။

အဆင့်မရှိသူများသာ ကြပ်ကြပ်အိတ်သုံးကြ၏။

ခေတ်မီသူတိုင်းအတွက် ယနေ့သည် ကြပ်ကြပ်အိတ်ကင်းစင်ရေးနေ့ ဖြစ်သည်။

မိတ်ဆွေ သင့်လက်ထဲက ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို စနစ်တကျ စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။

တာကွ"

"မင်းကတော့ တကယ့်အကောင်ပဲ ဆဲဗန်းဒေးရာ၊ အဲဒါကြောင့်လည်း မင်းအဝတ်အစားတွေက စုတ်ပြတ်နေပေမယ့် မွေးနေတာကို ဒါနဲ့ ဒီဦးထုပ်ကြီးရောပဲလား"

"ဟင့်အင်း... ဒါက စာရေးဆရာချမ်းမင်းအိမ်ဆီက"

ဒါလည်း သိတာပဲလားဟု ဘယ်သူမှ ထပ်မမေးတော့ချေ။ ဆဲဗန်းဒေးဆိုသည့်ကောင်သည် ဂျာနယ်တစ်စောင်၏နာမည်နှင့် တူသလို သတင်းစုံသိပြီး ကိုးကျင်းကိုးကြောင်းသွားနေသည့်နေ့တစ်ကောင်လည်း ဖြစ်သည်။

တောဝက်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း...

"ဒါဆို... ငါတို့ရော အဝတ်အစားလဲဖို့လိုလား"

ဆဲဗန်းဒေးက နှစ်ကောင်စလုံးကို မတူမတန်သလို အစုန်အဆန်ကြည့်ပြီး...

"မလိုပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာပဲဝတ်ဝတ် မင်းတို့ရုပ်က စုတ်ပြတ်သတ်နေပြီးသားပဲဟာကိုး၊ ငါကတော့ ဘာဝတ်ဝတ် ရုပ်ထွက်ပြီး သားလေ... ဟဲ့ ဟဲ့"

"ခွေးကောင်"

ထိုသို့ အစချီကာ 'က' ကြီးမှ 'အ' အထိ ဗျည်းသုံးဆယ့်သုံးလုံးထဲမှ မှတ်မိသမျှ အဆဲမျိုးစုံဖြင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲကြတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကောက်ရန် ဆဲဗန်းဒေး တက်ကြွစွာ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်ပါသည်။

(၅)

"ဇွေးသီးသည်ကလည်းဟယ် ဒီနေ့မှ ဘယ်ဘက်များ သွားရောင်းနလဲ မသိဘူး"

ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေရင်း ကောက်ခါငင်ခါ ပြောလိုက်သော ရတီစကားကြောင့် သုံးသုံး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဖြန့်မေးလိုက်၏။

"ဟဲ့... နေ့စမ်းပါဦး၊ နင်က ဇွေးသီးသည်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ ကြိုက်လို့ပေါ့"

ရတီစကားအဆုံးမှာ အလင်္ကာနှင့်ဝတ်ရည်ကလည်း...

"အေး... ငါတို့လည်း စိတ်ဝင်စားတယ်"

သုံးသုံး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သုံးယောက်စလုံး၏မျက်နှာတွေကို တစ်လှည့်စီ မှုန်တေတေ ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဟဲ့... မိန်းမတွေ နင်တို့ရဲ့ရုပ်ရည်၊ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ သုံး"

ယောက်စလုံး ငွေသီးသည်ကို ဝိုင်းကြိုက်စရာလား”

“အာ”

ရတီ အရင် ‘အာ’ သွားသည်။ ဘေးမှ ဝတ်ရည်က ပျာပျာသလဲ

“ဟာ ... ဘာဖြစ်လို့ ငွေသီးသည်ကို ဝိုင်းကြိုက်ရမှာလဲ။ ငါတို့ ကြိုက်တယ်၊ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာက သူရောင်းတဲ့ ငွေသီးကိုပြောတာ”

“ဪ ... နင်တို့က ငွေသီးကို ဆာလောင်နေကြတာကိုး”

ထပ်ပြီး မှတ်ချက်ချလိုက်သော သုံးသုံးစကားအဆုံးမှာတော့ သုံးယောက်သား မဆီမဆိုင် ခြီးညောင့်ရိုး တွန့်သွားရသည်။

အလင်္ကာက ...

“သုံးသုံး ... နင် မယုတ်ပတ်နေနော်၊ ငါတို့က ‘စား’တဲ့ ငွေသီးကို ပြောတာ”

“အောင်မာ ... ငါကရော ဘယ်ငွေသီးကို ရည်ညွှန်းနေလို့လဲ၊ တော်ပြီဟာ ... နင်တို့နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ကိမ္မာပေဘူး”

စုပ္ပပ္ပပြောရင်း သုံးသုံး တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်နေလိုက်၏။ အမှန်တော့ သူမက တပြန်ကြီး စိတ်ကောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ အကြောင်း သိသော သူငယ်ချင်းတွေကလည်း လေကုန်ခံပြီး မချော့ချေ။ ငွေသီးစားချင်သော အာသီသကိုပဲ အတင်းအဓမ္မ မျှီချနေကြသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟယ် ... ဟိုမှာ ငွေသီးသည်တော့ ...”

ရတီ၏ဝမ်းသာအားရ ရွှေ့တ်လိုက်သံနှင့်အတူ အလင်္ကာနှင့် ဝတ်ရည်တို့ဆီမှလည်း ငွေသီးသည် လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

သုံးသုံး ယောင်လွှဲပင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ချေ။ သူမအနေဖြင့် ငွေသီးအပေါ် နာမည်ကအစ အရသာအဆုံး မနှစ်မျှပါ။ ဆိုင်မဆိုင်တော့သေး

ထိုအသီးကို ပန်းသီး (သို့) ငွေပန်းသီးဟု အမည်ပြောင်းပေးလျှင်ပင် စားဖြစ်မည်မဟုတ်။ ရှင်းသည်။

ခုလည်း ဒင်းတို့သုံးယောက်က ငွေသီးတစ်ထုပ်စီကို တက်ညီလက်ညီ ဝယ်ယူအားပေးလိုက်ပြီး မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် စားသုံးနေကြသည်။

သုံးသုံး စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ သူမသည် ငွေသီးမကြိုက်ကြောင်း အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုယ်က မကြိုက်သလို အရသာခံစားနေရသူများကိုလည်း ကြည့်မရချေ။

ထို့ကြောင့် လွယ်အိတ်ဆွဲကာ ထ၊ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ငါ ... သွားတော့မယ်”

အသံပြတ်ကြောင့် ရတီက ပါးစပ်ထဲမှ စားလက်စ ငွေသီးကို ချီချလိုက်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်လဲ၊ ငါတို့လည်း လိုက်မယ်လေ”

“သမိုင်းဘက်”

“အာ ... အဝေးကြီးပဲ၊ လှည်းတန်းလောက်ဆို တော်သေးတယ်”

“နင့်ကြီးတော် လှည်းတန်းလား၊ ငါပြောတာက သမိုင်းမေ့ရာဘက်ဆို ပြောတာ”

“အဟီး ... နင်ကလည်း ချိတ်အချိုးပါနဲ့ဟယ်၊ ငါတို့ပါ လိုက်မှာ”

“သဘောပဲ”

ပြောရင်း ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်နှင့် ထထွက်လာခဲ့သည်။ သိတို့ကလည်း ဘေးက ကော့လန်ကော့လန်နှင့် ပါလာပြန်၏။

သွားရင်း သမိုင်းမေ့ရာနားရောက်တော့ သုံးသုံးက တံခွန်ရပ်ဆိုင်းပြီး ...

“နင်တို့ အဲဒီအသီးကို ဆက်စားနေမယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ အခန်းထဲထိ ဆတ်လောက်ကြန့်တော့”

ထိုအခါမှ သုံးယောက်စလုံး လက်ကျန်ငွေသီးစိတ်ကလေးတွေကို နှမြောတသစွာကြည့်ရင်း အိတ်လိုက်ကိုယ်စီ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြသည်။

ဒီလောက် အနိုင်နိုင်ကောက်နေရသည့်ကြားထဲ ရှေ့သို့ လွှင့်စဉ် ကျလာသော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်သုံးအိတ်ကြောင့် ဆဲဗန်းဒေး တင်းသွားရသည်။ တစ်အိတ်က ခြေဖမ်းထက်ကိုပင် လာမှန်သေး၏။ အိတ်ထဲမှာလည်း ငွေသီး အကြွင်းအကျန်တွေနှင့် ...

ထိုအိတ်သုံးအိတ် မြစ်ဖျားခံစီးဆင်းလာသောနေရာကို စူးစမ်းကြည့်ရာမှာ ကောင်မလေး လေးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆတ်ခနဲ ထ,ရပ်ပြီး လျှပ်စစ်ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားလိုက်၏။ ပြီး ... ထိုလေးယောက်ရှေ့မှာ မားမားကြီးရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဒီမှာ”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်”

ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လန့်ပြီး ယောင်အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုပလုတ်တုတ်ကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ အိုးပုတ်၊ ချိုးရပ်တို့ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ကူးထဲထည့်မည်မဟုတ်။ ခုတော့ ငွေသီးထည့်ထားသည့် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကြောင့် ရင်ဆိုင်ရပြီ။

ဆဲဗန်းဒေးက လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ထိုးပေးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ရော့ ဒီစာရွက်ကလေးကို အရင်ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ ပြီးမှ စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့”

လေးယောက်သား ကြောင်နေကြသေးသည်။ ပြီးမှ သွက်လက်လှုပ်သလေးတစ်ယောက်က ရှေ့တိုးလာရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာလဲ၊ ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေ ဆာပေးနေတာလဲ၊ ပုံစံကိုက”

“ကျုပ် ဘာဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ကို အဆင့်မရှိတဲ့ ဓမ္မတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒီစာဖတ်ခိုင်းတာ”

“ဘာပြောတယ်”

သုံးသုံး ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်ရတော့သည်။ စူးစူးရဲရဲ ထည်း ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ အသက်က ရွယ်တူလောက်ရှိမည်ထင်ရသော် ထည်း စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားတွေကြောင့် ကျောင်းသားလား၊ ဆာယုအမှုိုက်ကောက်သူလား မကွဲပြားချေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘာလိုင်းကြီးလာကောနေသည်ကတော့ သေချာချေ ထိုကြောင့် ဖစ်မြစ်ကိုသိအောင် စာရွက်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူဖတ်လိုက်

ပြီးမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် အတွန့်ချိုးသွားရင်း ...

“ဪ ... ဟော် ... ဒါကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ လွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို ခြောက်တာ”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီးပဲ”

ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောလာသောစကားကြောင့် ဆဲဗန်းဒေး ပိုတင်းဆာသည်။

“ဒီမှာဗျ ... ကမ္ဘာကြီးရဲ့ဖျားနာမှုကို ဆောရီးတစ်လုံးတည်း ပြောသုံးရဘူး၊ ဒီကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကြောင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဘယ်လောက် အပိုက်နေတယ်ထင်သလဲ၊ အိုဇုန်းလွှာပေါက်နေတာကိုလည်း ခင်ဗျားတို့ ဆောရီးနဲ့ ဖာလို့မရဘူး၊ ခု ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှာ ရေကြီးနေတယ်၊ ခြေထောက်

www.burmeseclassic.com

တယ်၊ မီးလောင်နေတယ်၊ လေမုန်တိုင်းတွေ တိုက်နေကြတယ်၊ အဲဒါ အားလုံး သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကို မထိန်းသိမ်းခဲ့လို့ ဖြစ်နေရတာ”

“ရှင် ... ရှင် ... ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲတွတ်ပြီး သုံးသုံး မေးမိတော့၏။ ကြွပ်ကြွပ် အိတ်လေး သုံးအိတ်နှင့် အတော်ပင် စော်ကားခံနေရပြီ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ပစ် တာလည်း မဟုတ်ချေ။

သို့သော်လည်း ဒင်းက ထပ်ပြောလာသေးသည်။

“အဲဒီကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေ မသုံးပါနဲ့ဗျာ၊ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာလည်း မီဒီယာတွေက သတိပေးနေပြီပဲ၊ ကြွပ်ကြွပ်နဲ့အပူနဲ့ ထိလို့ထွက်လာတဲ့ ဓာတ်တွေနဲ့ ဆေးဆိုးတွေဟာ လူတွေကိုလည်း ထိခိုက်တယ်ဗျ။ အဲဒီဆိုး ကျိုးတွေကြောင့် ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်ပြုရင်တောင် ကလေးမရဘဲ မျိုးတုံး သွားလိမ့်မယ်၊ မျိုးဆက်ရှင်သန်ဖို့အတွက် ... တွက်”

“တော်တော့”

သုံးသုံး ကျုံးအော်လိုက်သည်။ ပြီးမှ အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်သွား သော ဆဲဗန်းဒေးကိုကြည့်ကာ ခပ်တင်းတင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ... ရှင် အဲဒါတွေလာပြီး တရားဟောစရာမလိုဘူး၊ ကျွန်ုပ် အားလုံးသိတယ်၊ ရှင်ပြောနေတဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်သုံးအိတ်က သူတို့သုံး ယောက်ပစ္စည်း၊ ပြောချင်ရင် သူတို့ကို ပြော၊ ရှင်းချင်ရင် သူတို့နဲ့ရှင်း ဘယ်လိုလူမှန်းကို မသိဘူး၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့”

ပြောရင်း သုံးသုံး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ခုနက ဒင်းတို့ ဂွေးသီး စား၍ စိတ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။ ခုလည်း ဒင်းတို့ မဆင်မခြင် လွှင့်ပစ်လိုက်သော ကြွပ်ကြွပ်အိတ်တွေကြောင့် မဆီမဆိုင်အပြောခံရပြီ။ စိတ်ထဲမှာ အတော်ပင် ခံပြင်းနေမိ၏။ ဒါကြောင့်လည်း ဒင်းတို့တွေကို ရှင်းချင်သလိုရှင်းဆိုပြီး

ထားပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလည်း သူမ ဦးတည်ရာဖြစ်သော သမိုင်းမကျမှာ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ သဲစုထံ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ရောက်တော့ သဲစုက ...

“သုံးသုံး ... နင် တစ်ယောက်တည်းလာ၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေ ခရာ မပါဘူးလား”

ခါတိုင်း တပူးတွဲတွဲတွေ့နေရသဖြင့် သဲစုက မေးခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးသုံးက မျက်နှာလေးကို စူပုတ်ရင်း ...

“မပြောချင်တော့ပါဘူးဟာ”

ထိုသို့အစချီကာ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး ခရေစေ့တွင်းကျ ခြောပြလိုက်သည်။ သဲစုက ... ဟင်၊ ဟယ်၊ အို ... စသည့် အာမေဇိုတ် တွေကို ပတ်လည်ရိုက်ကာ အသံထွက်ရင်း နားထောင်နေပြီးမှ ...

“ဪ ... နင်က ဘာလိုင်းကြီး အကောခံလာရလို့ တင်းနေတာ ဆို ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်၊ ငါ့ကို စကားကြီး စကား ကျယ်တွေ ပြောပြီး ကောသွားတဲ့လူက အမှိုက်ကောက်သမားဟဲ့၊ စိတ်တို ခိုက်တာ”

“ဟင် ... အမှိုက်ကောက်တဲ့လူဆိုတာ စည်ပင်က အလုပ်သမား ထား”

“သိပါဘူးဟာ၊ အဲဒီလို ယူနီဖောင်းနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... အဝတ်အစားကတော့ ခပ်စုတ်စုတ်ပဲ”

ထိုစဉ်မှာပဲ အခန်းဝဆီမှ စကားပြောသံတွေ ပွက်လော့စွဲကာ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

သဲစု ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ ...

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဆဲဗန်းဒေးက ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

သုံးသုံးလည်း လှမ်းကြည့်ရင်းက မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလိုက်ကာ ...

“သဲစု ... ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ အဝတ်အစားခပ်စုတ်စုတ်နဲ့ ရပ်နေတဲ့
ကောင်ပေါ့၊ ငါ့ကို ကောလိုက်တဲ့ အမှိုက်ကောက်သမားဆိုတာ”

သဲစု မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်သွားပြီး ...

“ဪ ... သူလား”

“ဟင် ... နင်က သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ သူက ဒီအခန်းက ကျောင်းသားပဲ၊ နာမည်က
ဆဲဗန်းဒေးတဲ့ ... ခပ် ... သူဆိုရင်တော့ ... ”

တောင်လိုလို
တိမ်လိုလိုနဲ့

အချစ်ကို မင်းရေးလို့ ကြွယ်မပြချင်ပါဘူး။

ပင်လယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်

ကောင်းကင်ပဲဖြစ်ဖြစ်

အချစ်မှာ ချစ်တတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်။

နေလိုပဲသာသာ

လလိုပဲ လင်းလင်း

အချစ်နဲ့ ကင်းဖို့ကျတော့

ကမ္ဘာဦးအစတည်းက

ရှင်းချက်မရှိတာ အသေအချာ။

(၆)

တော်ရုံတန်ခိုးရုံလူဆိုလျှင်တော့ စာရင်းထဲပင် ထည့်မည်မဟုတ်ချေ။ ခုလို ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးနှင့် တည့်တည့်တိုးခြင်းကတော့ ဆဲဗန်းဒေး အတွက် အတော်ပင် စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ရလေသည်။

ကျောင်းချိန်နီးနေ၍ ကျောင်းကားစောင့်စီးရမည့်နေရာသို့ ဆဲဗန်းဒေး တက်သုတ်ရိုက်ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရပ်ကွက်ထဲက လမ်းတစ်နေရာမှာ ...

“ဟေ့ကောင် ဆဲဗန်းဒေး ... နေပါဦးကွ ဂျာနယ်လေးရ”

နားထဲမှာ ယားကျိကျိခံစားလိုက်ရသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၊ ရပ်ကွက်ထဲမှ ဆဲဗန်းဒေးထိုင်တတ်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဒင်းကြီးလာလာထိုင်ရာမှ ခင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်း ဘယ်မှာနေသည်ကို မသိသလို ဒင်း၏အတန်းပညာ၊ ငွေကြေးဥစ္စာတို့ကိုလည်း မသိချေ။ ပလိန်းကြီး ခင်ရုံခင်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခင်တာက အကြောင်းမဟုတ်။ ဒင်းက နာမည်ရည်သလို စကားကြောက်လည်း အလွန်ရှည်လျားထွေးပြားသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ဪ ... ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးပါလား။ သွားလိုက်ဦးမယ်။ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ”

စကားဖြတ်ပြီး ဆက်လျှောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ပခုံးအား ထိတ်တစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းဖက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရကာ ...

“နေစမ်းပါဦး ချစ်ညီလေးရာ ... ငါ မင်းနဲ့ တိုင်ပင်စရာလေး နှုတ်ခွင့်ကွ”

“အာ ... နောက်မှဗျာ၊ ကျောင်းနောက်ကျတော့မယ်”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက တဟ်ဟတ်ရယ်ကာ ပခုံးကိုပို၍တင်းဖက် ထိုက်ရင်း ...

“လာစမ်းပါကွာ၊ ဟဲ ဟဲ ... ငါလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို ခြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ကောင်ပါကွာ၊ အထက်တန်းကျောင်းလို ကျောင်းတက်ချိန်နည်းနည်းနောက်ကျလို့ ဘယ်ဆရာ ဆရာမကမှ ကြိမ်လုံးနဲ့ မဆော်ပါဘူး။ ခုလည်း ခဏလေးပါ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ပြောရအောင်၊ ငါ ထိုက်ပါ့မယ်”

ဆဲဗန်းဒေး လေပူကြီးကိုပဲ သိသိသာသာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ကြီးနှင့်လည်း ဘယ်ကဘယ်လို ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါလာသည်မသိ။ ကိုယ်က ဘယ်ခင်ရုံမျှ ခင်သော်လည်း ဒင်းက အရမ်းကြီး တစ်ဖန်ပြန်ခင်နေသည်။ ဘယ်နှာကြီးမှန်းကို မသိချေ။

ခုလည်း မတတ်သာတော့ပြီမို့ နုမလက်လျှော့အတွေးလေးနဲ့ တန်ဆန်ကန်လန် ပါသွားရ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ကဲ ... ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ခင်ဗျားနာမည်ကြီးက ရှည်လိုက်တာဗျာ၊ ပြော ... ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပဲ အချိန်ရမယ်”

“အောင်မာ ... မင်းနာမည်က ငါ့ထက်တောင် ရှည်သေးတယ်”

“ကျွန်တော်က တိုချင်ယောင်ဆောင်ထားတာဗျ”

“ငါ့မှာလည်း တိုတာရှိပါတယ်ကွာ”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာတိုတာလဲဟင်”

“ဘာ ... နာမည်ပေါ့ကွာ၊ မင်းလိုနာမည်ပြောင်မျိုး ငါ့မှာလည်း ရှိတာပေါ့”

ဆဲဗန်းဒေးခေါင်းထဲ၌ လက်ခနဲ ဉာဏ်ခရမ်းရောင်လေး ထွက်လာရင်း ...

“ပြောပါဦး ဘာတဲ့လဲ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။ ပြီး...

“မသိချင်ပါနဲ့ကွာ၊ လိုရင်းကိစ္စပဲ ပြောကြရအောင်”

ဒါမျိုးတော့ မဖြစ်ချေ။ ဆဲဗန်းဒေး တစ်ထစ်ပြန်တင်းလိုက်၏။

“မရဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား မပြောရင် ခင်ဗျားကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် နားမထောင်ပေးနိုင်ဘူး၊ ထ၊လစ်မှာနော်”

“ဟာကွာ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး စိတ်ရှုပ်သွားပုံက အထင်းသား။ ဆဲဗန်းဒေးကလည်း ချက်ချင်း ထလစ်မည့်အကဲရှင် ပြလိုက်သဖြင့် ...

“နေပါဦးကွာ၊ ပြော ... ပြောပါမယ် ... ဟူး”

ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကျိုးတီးကျားတားကြည့်ကာ အသံကို ဘော်လွန်းနိမ့်လိုက်ပြီး ...

“ငါ့ဘော်ဒါတချို့က ပြောင်ပြီးခေါ်ကြတာပါ၊ မင်း ဘယ်သူမှ လျှောက်မပြောနဲ့နော်”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

မျက်စိကို စုံမှိတ်လိုက်ရင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ပြောလာသော စကားသံက ...

“ဟို ... ဟို ... လေကမ္ဘာဖက်တီးတဲ့”

စိတ်ထဲမှာ ဟိုက်ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ ခွက်ထိုးခွက်လန် ထ၊ရယ်မိတော့သည်။

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး (ခေါ်) လေကမ္ဘာဖက်တီးကပဲ ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် တိုးတိုးလုပ်ပါကွာ၊ အသံပြကြီးနဲ့”

ဆဲဗန်းဒေးက အရယ်ကို ဘရိတ်ဖမ်းရင်း ...

“ဟီးဟီး ... သဘောကျလို့ပါဗျာ၊ အင်းလေ ... ခင်ဗျားနဲ့တော့ လိုက်ပါတယ်”

မျက်နှာမဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

“မင်းခေါ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ ခု ... ငါ့ကိစ္စ ပြောလို့ရပြီလား”

“ပြော ... ပြောတော့”

ထိုင်နေသည့်အနေအထားအား ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး အနည်းငယ် ပြင်လိုက်သေးသည်။ ပြီး ... ရေခွေးကို တစ်ချက်မူတ်သောက်ပြီး မျက်နှာထားလေးနက်စွာဖြင့် ...

“မင်းလည်း ခော်လူငယ်ပဲကွာ၊ ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာတာမင်းလည်း အသိပဲ”

“အင်း”

ကြောင်အမ်းသွားသော်လည်း အလိုက်သင့်လေး စကားထောက်
ပေးလိုက်သည်။

“အေး... ခု ကမ္ဘာတစ်ဝန်းမှာ ရာသီဥတုတွေ ဖောက်ပြန်နေကြ
တယ်။ သတ္တုရစ်နှစ်ထောင်နဲ့ ဘယ်လောက်ဆိုရင်ပဲ ကမ္ဘာကြီး ပျက်တော့
မယ်ဆိုလာ ပြောနေကြသေးရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... နာဆာကတော့ ငြင်းနေတာပဲဗျ”

“ဘယ်ကောင်လဲကွ၊ နာဆာဆိုတာ”

စိတ်ညစ်ရသေးတော့သည်။ နာဆာကို ဆက်ရှင်းနေလျှင် ဆုံးတော့
မည်မထင်၍ ...

“အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့ နာမည်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားပြောစရာရှိတာ ဆက်
ပြော”

“အေးပါ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေလည်း သက်တမ်းတိုလာ
ကြပြီလေ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဆက်ပါဦး”

“အဲဒီမှာ ငါ့အသက်ကို ငါ စဉ်းစားရင်း ပြဿနာက စတော့တာပဲ”

“ဗျာ... ဘာပြဿနာလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ရဲ့မျိုးဆက်... ငါ့ရဲ့မျိုးဆက်ပေါ့ကွ၊ ငါ့မျိုး
ဆက်သွေးကို ဒီကမ္ဘာမှာ ထားခဲ့ချင်တာ”

“အဲဒီတော့”

“မင်းကူညီကွာ”

“ဗျာ”

ပြီးညောင်ရိုးတစ်ဝိုက် တုန်တက်သွားရသည်။ ရှူးရှူးရှားရှားပြန်
ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး... ခင်ဗျား မခိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

“ဟာ... မင်းကူညီဆိုတာက မင်းအကူအညီနဲ့ ငါ့အတွက် ချစ်သူ
ရည်းစားတစ်ယောက် ရှာပေးစမ်းပါလို့ ပြောတာ”

“ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

ထိုသို့ ရှင်းအောင်မေးရသေးသည်။ ဒင်းမျက်နှာကြီးက တစ်မှဟုတ်
ချင်း မည်းတက်လာကာ အောက်သိုးသိုးလေသံနှင့် ...

“ဦးမှပဲ... ချစ်သူရည်းစားဆိုမှ မိန်းမပေါ့ကွ”

“သိဘူးလေ၊ ဟိုတစ်လောက ဂျာနယ်မှာ ယောက်ျားတွေလည်း
တိုယ်ဝန်ဆောင်လို့ရပြီဆိုပြီး ဖတ်မိလို့ပါ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ခု ငါပြောတာ မင်းရှင်းပြီပဲ၊ လုပ်စမ်းပါကွာ၊
မင်းက ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ ဒီဗျူဟာတွေ ကျွမ်းမှာပါ၊ ငါက ဒီအရွယ်ကြီး
နဲ့ ဒီကိစ္စကြီး စ၊ရမှာဆိုတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေလို့ပါ”

ဆဲဗန်းဒေး တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်သည်။ တကယ်ဆို ကိုခင်မောင်
သိန်းထွန်းဦးက ဒီလောက်အသက်ကြီးသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူမျိုးကြီးဟု
ခေါ်ရမည့်အဆင့်သာဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဒီအရွယ်အထိ အတွေ့အကြုံ
ချို့တဲ့၍ ဒီကိစ္စမျိုးကို ကျွတ်ကျဲနေသည့်သဘောသာ ဖြစ်၏။

ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ခင်ဗျားဗျာ... မိန်းမတစ်ယောက်လိုချင်တာဗျာ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ ချီရ
ဆေးတယ်၊ ကဲ... ပြော ဘယ်အရွယ်လဲ၊ ခင်ဗျားထားချင်တဲ့ ရည်းစားက”
ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးမျက်နှာ ဝင်းတက်လာပြီး ...

“မင်းကလည်း ခပ်ငယ်ငယ်ပေါ့ကွ၊ ငယ်ရင်ချီတဲ့”

ဆဲဗန်းဒေးက တွေးတွေးဆဆဟန်ဖြင့် ...

“အင်း... မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကညာ (၇) မျိုးဆိုတာ မှီတယ်

“ခင်ဦးလေးဆိုတော့ ဂေါ်ရီအရွယ်ပေါ့”

“ဟေ ... အဲဒီဂေါ်ရီအရွယ်ဆိုတာ အသက်ဘယ်လောက်ကို ပြောတာလဲ”

“ရှစ်နှစ်”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်း မင်း ငါ့ကို ထောင်ထဲဝင်ခိုင်းနေတာလား”

ဒင်းကပဲ တစ်ပြန်ကြီးတင်းသွားသေးသည်။ ငယ်ရင်ချီဆိုလို့ ပြောရတယ်ရှိသေး။

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကပဲ ...

“ဆဲဗန်းဒေး အကောင်းပြောကွာ”

“ခဏလေး ... ခဏလေး ... ဒီလိုလုပ်”

လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ကာ စာကြောင်းအချို့ကို ရေးလိုက်သည်။ ပြီး ... ထိုစာရွက်ကို ဆုတ်ဖြကာ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ကဲ ... ရော့ အဲဒီထဲမှာ ကညာ (၇) မျိုးဆိုတာ ရေးထားတယ်၊ ခင်ဗျားလိုချင်တဲ့ ကညာတစ်မျိုးကို စဉ်းစားရွေးချယ်ထားပေါ့၊ အင်း ... ခင်ဗျားနဲ့ဆိုရင်တော့ မြောင်းတူးအရွယ်က အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ် ထင်တယ်၊ လစ်ပြီဗျို့၊ နောက်နေ့မှ တွေ့တာပေါ့”

“အေး အေး ... ပြီးရင် ကူညီဦးနော်”

စာရွက်ကလေးကိုင်ကာ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ကျေနပ်စွာ ကျန်ခဲ့သည်။ အင်း ... သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးက မြောင်းတူးအရွယ်ဆိုပဲ။ ဟီ ဟီ ... အိုရချည်သေးရဲ့။

အတွေးနှင့် မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဆဲဗန်းဒေးရေးပေးခဲ့သည့်စာရွက်ကို ဝမ်းသာစိတ်ကလေးနှင့် ဖတ်လိုက်သည်။

ကညာ (၇) မျိုး

- ၁။ ဂေါ်ရီ = အသက် (၈) နှစ်အရွယ်
- ၂။ ကလျာဏီ = အသက် (၁၀) နှစ်အရွယ်
- ၃။ ကုမ္ဘာရီ = အသက် (၁၂) နှစ်အရွယ်
- ၄။ သွေးစုန်း = အသက် (၁၃) နှစ်အရွယ်
- ၅။ မျက်မည်း = အသက် (၁၅) နှစ်အရွယ်
- ၆။ မျက်ဝန်း = အသက် (၂၀) နှစ်အရွယ်
- ၇။ မြောင်းတူး = အသက် (၃၀) နှစ်အရွယ်

စာဖတ်အပြီး ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး နဖူးကြောကြီးများ ထောင်ထားကာ တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခတ်လိုက်မိသည်။

“တောက်! ... ငါ့ကိုများ အသက်သုံးဆယ်လောက်ရှိတဲ့ မြောင်းကိုတူး အဲ ... သုံးဆယ်အရွယ်ရှိတဲ့ မိန်းမကများ အသင့်တော်ဆုံးတဲ့ မြောင်းမျိုး မင်းပဲတူးကွ၊ ဟာကွာ ရှုပ်ကုန်ပြီ၊ မင်းပဲယူကွ ... မင်းပဲယူ”

ထိုသို့ အံကြိတ်ကာ ရေရွတ်ပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်မှာတော့ ဆဲဗန်းဒေးဆိုသည့် ဇာတိကို အစအနပင် မတွေ့ရတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှာတော့ ဆဲဗန်းဒေးဆိုသည့် ဇာတိက ...

(၇)

ဘယ်လိုမှ ကျောင်းမယ်ရီကားမမီနိုင်တော့၍ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်
ချီတက်ရန် ကားမှတ်တိုင်မှာ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း
ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကြောင့် ကျောင်းကားမမီလိုက်၍ စိတ်တိုနေမိ၏။

စောင့်ရတာကြာလာတော့ ပို၍စိတ်တိုလာရသည်။ ကျောင်းရောက်
ချင်တော့လည်း စောင့်ရသည်ပေါ့လေ။

အတော်ကြီးကြာမှ ...

ဟော ... လာပါပြီ။ အထူးကားဟူသော စာတန်းအား နဖူးမှာ
ကပ်ထားသည့် ကားကြီးတစ်စီး။

ကားရပ်ရပ်ချင်းပဲ ပြေးတက်လိုက်၏။ နီးစပ်ရာထိုင်ခုံအလွတ်တစ်ခု
တွေ့၍ ဝင်ထိုင်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပဲ စပယ်ယာက ...

“လာလာ ... ဘော်ဒါ နောက်ဘက်မှာထိုင်”

နောက်ကျောမှ မသိမသာ တွန်းလိုက်သဖြင့် ရှေ့သို့ နည်းနည်း

ရွှေသွားရ၏။ စပယ်ယာက နေရာချထားပေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း တိုနေ
သည့်စိတ်အရှိန်ဖြင့် ဆဲဗန်းဒေး ‘ဖု’သွားသည်။

သို့သော် ပြောမနေတော့။

သူထိုင်ခိုင်းသည့်ခုံမှာပဲ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ဒါကိုပင် ဒင်းက ...

“ဘော်ဒါ ... ဟိုဘက်အစွန်းကို တိုးပေးပါဦး”

“ဟ ... ဒီမှာထိုင်လို့မရဘူးလား”

“ဪ ... နောက်လူတက်လာရင် ဘော်ဒါကို ကျော်ခွနေရမှာ
ထဲ၊ တိုးလိုက်ပါဗျာ”

ကျွတ်(စ်)ဟု မဆိုးမကျယ်ရေရွတ်ပြီး တိုးပေးလိုက်သည်။ စိတ်ထဲ
မှာလည်း ‘ဖု’ သည်ထက် ‘ဖု’ လာချပြီ။

စပယ်ယာက နောက်တက်တွေကို ထပ်ကာ နေရာချပေးပြန်၏။
သို့နှင့် ကားထွက်တော့ လမ်းဘေးကိုငေးရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လိုက်
မိလာခဲ့၏။ မည်သည့်ကြောင့်တော့မသိ။ ကားပြတင်းမှန်တွေက အသေတပ်
ထား၍ ဖွင့်မရသောအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ရှူးထုပ်ကိုပဲ
ခွင်းပြီး ထွက်လာသော ချွေးကို သုတ်သင်ရ၏။

ထိုသို့ငေးမောစိတ်အိုက်စွာ လိုက်ပါလာရင်း လက်မောင်းကို လာ
ဗို့သဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဘော်ဒါ ... ပါးစပ်နဲ့ကားခတောင်းတာ ကြာပြီဗျာ၊ လုပ်ပါဗျာ
ထက်တို့တောင်းရင်”

“ရှက်ဖို့ကောင်းတာပေါ့ ... ဟား ဟား ဟား ဟား”

ထိုအသံသည် စပယ်ယာအသံမဟုတ်ပါ။ နောက်တက်မှ ရယ်သံ
တွေနှင့်ရောပြီး ထွက်လာသည့် မိန်းကလေးအုပ်စုမှအသံများ ဖြစ်သည်။

ဆဲဗန်းဒေး ရှက်တင်းပြီး လှည့်အကြည့် ...

“ဟင်”

ဟိုနေက ကြပ်ကြပ်အိတ်ကိစ္စနှင့် ပြောဆိုခဲ့ရသော ကောင်မလေး အုပ်စုဖြစ်သည်။ ခုတော့ ကိုယ့်ကို ကားပေါ်မှာ ပြန်‘ချွတ်’သည်ပေါ့လေ။ ရပါသည်။ ဆဲဗန်းဒေးဆိုသောကိုယ်ကလည်း ‘ချွတ်’ တိုင်း မ‘ကျွတ်’သော ကောင်မို့ ...

“ဒီမှာ ... ခင်ဗျားတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ့အမေးကို ခပ်စွာစွာကောင်မလေးကပဲ ...

“ဟင် ... ဘယ်သူက ဆိုင်တယ်ပြောလို့လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာရယ် တဲ့ဟာကို၊ ဘာလှိုင်းကြီးပါလား”

“ဘာလှိုင်းဆို မျက်စိမမြင်ဘူးထင်ပါတယ်ဟာ၊ နေ့”

ရယ်ကြပြန်သည်။ ကားပေါ်မှ တခြားလူတွေကလည်း ပြုံးစိစိတွေ နှင့်။ ဆဲဗန်းဒေး ထူပူလာတော့၏။

ထိုကြောင့် ...

“အေးလေ ... ကျွန်တော့်နောက်စိကမှ မမြင်ရတာ၊ ခင်ဗျားတို့ က မြင်ရတဲ့အစီနဲ့ကြည့်ပြီး အားယားတဲ့အပေါက်နဲ့ ပြောနေတာကိုး”

ဒီတစ်ခါတော့ ကားတစ်စီးလုံး ရယ်သံတွေ ထွက်လာတော့၏။ မီးများ၊ မီးနိုင်ဆီသော်လည်း ထိုလေးယောက်အုပ်စုကိုတော့ မှုမည်မဟုတ် ချေ။ ဆဲဗန်းဒေးဆိုသော ကိုယ်ကလည်း နဂါးတည်းကမှ ခုနစ်ရက်သားသမီး

ရယ်သံတွေကြားထဲမှာ ကောင်မလေးတွေအားလုံး မျက်နှာပေါ် မှင်နီသုတ်လိုက်သလို ရဲဗဒေါင်းခတ်သွားကြသည်။

အသံကျယ်သော စွာတေးလန်လှတီးလှတလေးကပဲ ...

“ရှင်နော် ... မယုတ်ပတ်နဲ့”

“မယုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရှေ့မျက်စိနဲ့ကြည့်ပြီး အားနေတဲ့ပါးစပ်က

အနုတတ်တာကိုး၊ ဒါကိုပြောတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဘယ်သူက ကြည့်ပြီး ပြောခိုင်းလို့လဲ”

“ပြောရမှာပဲ၊ ရှင့်ရဲ့ နိုင်ငံကြီးသားမပီသမှုကို မြင်နေရတာကိုး”

“ဘာမျှ”

ဆဲဗန်းဒေး ကွဲမြဲတိုသွားသည်။ စကားရှည်ချင်သေးသော ဒင်း ကလေးကလည်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင်။

“ဘာမျှ မလုပ်နဲ့၊ ရှင် ကားပေါ်တက်လာကတည်းက မဟုတ်တာ၊

စပယ်ယာက ရှင့်ကို နေရာချထားပေးတယ်၊ ချိုချိုသာသာပြောတယ်၊ ဒါကို ချစ်တာ မကျေနပ်သလိုနဲ့”

“အဲ”

“ပြီးတော့ ... ရှိသေးတယ်၊ ရှိသေးတယ်၊ ကားပေါ်မှာ တစ်ရှူး သွယ်ပြီး အောက်ကို စည်းကမ်းမဲ့ ပစ်ချပြန်တယ်”

“အာ”

“ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ကားခကို ရည်ရည်မွန်မွန်တောင်းတော့ သည်း မသိသလို ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေပြန်ရော”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ စပယ်ယာက သူ့ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ‘ဆက်ဆံနေ တာကို ရှင်က စည်းကမ်းမဲ့နေတာ၊ ဟိုမှာတွေ့လား၊ စပယ်ယာရဲ့ဆောင်ပုဒ်’

အူတူတူဖြင့် လှမ်းကြည့်မိသည်။

SPARE

S	=	Service
P	=	Public Relation
A	=	Active
R	=	Readiness
E	=	Efficiency

အင့်ခနဲပင် နင်သွားရသည်။ ဒင်းကလေးက စပယ်ယာမျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသည်တော့ မဖြစ်နိုင်ချေ။ လှပမှုက စူးစူးရှရှလေး။ ကိုယ့်ကို အနိုင်ရချင်၍ စကားနှင့် ‘လှော်’ နေခြင်းသာဖြစ်မည်။

ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ မထိတရီဟန်အပြည့်။ ခုမှပဲ စိတ်ဆိုးနေသည့်တိုင်အောင် လှပသော ခေတ်မီလှပသွက်လက်မှုလေးကို ထပ်ကာ သတိထားမိသွားသည်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ စိတ်ကောင်းလေး အော်တိုဝင်လာပြီး “သိပါပြီဗျာ ... သိပါပြီ”

ဒိုင်းခနဲ မျက်စောင်းထိုးရင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ ထိုသို့ဖြင့် နောက်ထပ် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံခြင်းမရှိဘဲ သူတစ်ယောက် ကိုယ်တစ်ယောက် သုံးယောက် ခွဲယူရင်း ကျောင်းသို့ရောက်လာခဲ့၏။

ကားပေါ်မှဆင်းတော့လည်း ဒင်းကလေးက တစ်ချက်မှ လှည့်ကြည့်ချေ။ ကြည့်စရာအကြောင်းလည်း သူ့မှာမရှိသည်ကိုး။

သူ့မှာမရှိပေမယ့် ကိုယ်မှာရှိသည်ဟု ဆဲဗန်းဒေး အကောင်းဘက်က တွေးလိုက်သည်။

ထိုကြောင့် နောက်မှ အသာလိုက်ကာ စပယ်ယာကဲ့သို့ လက်နှာ

တို့ရင်း ...

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ယောင်ပြီး လှည့်ကြည့်လာသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွတ်

ဆံဘဲ ...

“ဟိုလေ ... ခင်ဗျားက စပယ်ယာဘက်က လိုက်ပြောရအောင် စပယ်ယာတစ်ယောက်နဲ့ ဘာညာ ... ဘာညာလားဟင်”

“ဘာ”

သုံးသုံး ကျုံးအော်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဆဲဗန်းဒေးက တစ်

နှုတ်တည်း လစ်ပြေးသွားလေပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ...

(၈)

ကင်တင်းထဲရောက်သည်အထိ သုံးသုံး အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသေးသည်။

ရတီက ...

“အဲလောက်အထိဖြစ်မနေပါနဲ့ သုံးသုံးရယ်၊ တင်းနေတဲ့စိတ်တွေ လျော့ကျသွားအောင် အကြံကွေး စားလိုက်ပါလား”

“ရတီ”

ဘောက်ဆတ်ဆတ် ပြန်ခေါ်လိုက်၏။ စိတ်လျော့ခိုင်းပုံကိုက တင်ပါးကို ဆယ်ငါးချက်လောက် ခပ်စပ်စပ်လေး ရိုက်ပစ်ဖို့ကောင်းသည်။ စူပူစူပူနှင့် သုံးသုံး ရေရွတ်ဆူပွက်တော့၏။

“ဒီကိစ္စဟာ ကနဦးကတည်းကပဲ နင်တို့ ဂွေးသီးငတ်ကြီးကျလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ အဲဒီတုန်းကပဲ နင်တို့ ဆင်ခြင်ခဲ့ရင် ငါ ဒင်းဆီမှာ အပြောခံရစရာ ဘာမှအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းကပဲ နင် ငြိမ်နေလိုက်ရင် ပြီး”

“ဘာပြောတယ်”

သုံးသုံးအော်သံကြောင့် ဝတ်ရည်လန့်သွားသည်။ မဝံ့မရဲလေး ဖြစ်ကြည့်ပြီး ...

“ဒီလိုလေဟာ ... ငါဆိုလိုတာက အဲဒီတုန်းက နင် အပြောခံလိုက်ရပေမယ့် ထင်မဆက်ရင် ပြီးသွားမှာလို့ ပြောတာ၊ ခုတော့ ... နင်က ပြန်ချွတ်ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ကားပေါ်မှာ လုပ်လိုက်တာ နင်ပဲ ခု ပြန်ကျွတ်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ၊ နင်က အဲဒီစိတ်နဲ့ စပယ်ယာဘက်က အသားပေးပြီး ပြောလိုက်တော့ ဟိုကလည်း စပယ်ယာရဲ့ဘာညာလားတဲ့”

“တော်သေးတာပေါ့၊ နင့်ကို စပယ်ယာမျိုးရိုးက ဆင်းသက်လာတာလားလို့ မေးမသွားတာ ကံကောင်း”

သုံးယောက်သား တက်ညီလက်ညီပင် ချေးခြောက်ကို ရေနူးနေကြသည်။ သုံးသုံး ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။

“တော်ကြပါတော့ ... တော်ကြပါတော့၊ ကြာရင် နင်တို့ကို အရင် ငါ ထလုပ်မိလိမ့်မယ်”

အားလုံးကိုယ်စီ ဇက်ပုသွားကြသည်။ ပြီးမှ အလင်္ကာက အရင်

“ငါတို့လည်း နင့်ဘက်က နာတာပဲဟယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်ယောက် ပြောသွားတာကလည်း နင့်ကို ပြန်နောက်သွားတဲ့သဘောပါ”

“အေး ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တင်းတယ်ဟာ၊ ငါ ... ဒင်းကို ဒေါက်ပြန်ဖြုတ်နိုင်မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

တင်းမာပြတ်သားသည့် သုံးသုံးစကားသံကြောင့် ကိုယ်စီသက်ပြင်းချစ်ကြသည်။ ဆယ်တန်းကတည်းက တွဲလာခဲ့သောသူတို့ သူငယ်ချင်း

အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်။ သုံးသုံး၏စိတ်က ကိုယ့်ကို တစ်ချက်ဆိုလျှင် နှစ်ချက်ပြန်လုပ်လိုက်မှ ထမင်းစားဝင်သည့်စိတ်ဓာတ်မျိုး။ ခုလည်း မီးတစ်စကတော့ လောင်ပြီထင်သည်။

ရတီက ...

“သုံးသုံး ... နှင် အဲဒီလူကို လက်စားချေချင်ရင်တော့ သူ့အကြောင်း သိထားဖို့လိုလိမ့်မယ်”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိထားတယ်”

“ဟင် ... ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

သုံးသုံးက လောလောဆယ် စိတ်ကို လျော့ချလိုက်ဟန်နှင့် သက်ပြင်းကိုချကာ ...

“ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကိစ္စနဲ့ ပြဿနာတက်ပြီး နှင်တို့ ကျန်ခဲ့တယ်လေ၊ ငါ အဲဒီတုန်းက သမိုင်းက သဲစုဆီကို သွားတာဟာ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒင်းက အဲဒီအခန်းက ဖြစ်နေတယ်”

“ဟေ့ ... ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒင်းနာမည်က ဆဲဗန်းဒေးတဲ့”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“ဆဲဗန်းဒေး ... ဆဲဗန်းဒေးဟာ ဂျာနယ်တစ်စောင်ရဲ့နာမည်မျိုး”

“ဟင် ... နာမည်ကြီးကလဲ”

ဝတ်ရည်စကားကြောင့် သုံးသုံးက စိတ်မရည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီလိုဟာ ... သူ့နာမည်ရင်းက အောင်ကျော်ဇေယျာမိုးဟိန်းထွန်းတဲ့၊ တနင်္ဂနွေကနေ စနေနေ့ထိ ခုနစ်လုံး မှည့်ထားတာ၊ အဲဒါ ခေါ်ရတာ ရှည်လို့ ခုနစ်ရက်လုံးနေ့နံပါတဲ့ သူ့နာမည်ကို ဆဲဗန်းဒေးလို့ ခေါ်ကြတာ”

“ခါ ... ဟုတ်သားပဲ”

အလင်္ကာက သဘောကျသလို ပြုံးမိနှင့် ထောက်ခံသည်။ ဝတ်ရည်ကလည်း ...

“အေးလေ ... သူ့အတွက်တော့ အဲဒီနာမည်က ကွက်တိပဲနော်၊ နောက်ပြီး သူ့အကြောင်း ဘာသိခဲ့ရသေးလဲ သုံးသုံး”

သက်ပြင်းကိုပဲ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး ထပ်ချပ်ပြန်သည်။ ကိုယ်စစ်ခြင်ကတ်နေသည့်သူ့အကြောင်း ပြန်ပြန်ပြောနေရခြင်းက သုံးသုံးအတွက် သိပ်အာတွေ့သည်တော့ မဟုတ်ချေ။ သို့သော်လည်း မပြောမပြီးဆိုသလို ပြီးအောင်တော့ ပြောရပြန်သည်။

“ထွေထွေထူးထူးတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒင်းက သမိုင်းကျောင်းသား၊ အစအနောက်သန်တယ်၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တယ်၊ ခင်တဲ့လူပေါတယ်၊ ပြီးတော့”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်သဖြင့် ဝတ်ရည်က ...

“ပြီးတော့ ... ဉာဏ်ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

“အင်း”

စိတ်မသက်မသာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ ဒါကိုပင် ရတီက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိစွာ ...

“ဟဲ့ သုံးသုံး ... နှင်ပြောတာတွေအားလုံးဟာ လူတစ်ယောက်ကို ခင်ဖို့ကောင်းစေတဲ့အချက်တွေချည်းပါလား”

“အေး ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကောင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အဲဒီအချက်တွေက ငါ့အတွက် ပြောင်းပြန်ပဲ”

“ထားပါတော့ ... အဲဒီဆဲဗန်းဒေးမှာ ရည်းစားရောရှိလား”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ နှင် သွားမေးကြည့်ပါလား”

သုံးသုံး ဘုတော့လိုက်သည်။ ရတီက ထိုစကားကိုပင် မနာဘဲ

ပြီတိတိဟန်လေးနှင့် ...

“အဟင်း ... ဒီလိုဟာ နင်က သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောင်းပြန်တွေ ထားတာဆိုတော့ တကယ်လို့များ သူ့မှာရည်းစားမရှိရင်”

“တော်ပါတော့ ရတီရယ် ... နင့်ရဲ့စိတ်ကူးယဉ်မှုတွေကို ရပ်တန့် က ရပ်စမ်းပါ”

ဘေးမှ အလင်္ကာမနေနိုင်တော့ဘဲ ဝင်ပြောရတော့သည်။ တစ် ဆက်တည်းပဲ ...

“သုံးသုံး နင် သူ့အကြောင်း ဒီလောက်သိထားရင်တော့ မဆိုးဘူး၊ ဒါဆို ... နင် သူ့ကို နှိပ်ကွပ်မယ်ဆိုတဲ့အစီအစဉ်က ဘာလဲ”

သုံးသုံးက မထိတရီလေး ပြုံးရင်း ...

“လာမှာပေါ့ဟ၊ ဥပမာ ... နောက်တစ်ခါ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင်ဆို ... ဟင်း ဟင်း”

“ဟုတ်ပါပြီ ... တကယ်လို့များ တော်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်မတွေ့ဘဲ ကြာနေရင်ရော၊ ဥပမာ သူ့ဘက်ကပေါ့”

ဝတ်ရည်၏အမေးစကားအလွက် သုံးသုံးအဖြေက ခက်မာပြတ် သားစွာ ...

“ငါ့ဘက်ကစပြီး သွားတွေ့ပစ်မှာ”

(၉)

ထိုရက်ပိုင်းများသည် ဆဲဗန်းဒေးအတွက် အတော်ပင် စိတ်ရှုပ်ရှက်သောနေ့များဖြစ်သည်။ သူ့ဟာသူနေသည့်စိတ်ကိုပင် လာလာရှုပ်နေသူက ကိုဆင်မောင်သိန်းထွန်းဦး။ သူ၏ပြောကြားချက်အရ သူလိုချင်သည့် မျက်စိအရွယ် ပညာတတ်မိန်းကလေးသည် ဆဲဗန်းဒေးတို့ကျောင်းမှာ မုချမလွဲ နို့ရမည်ဟု ခိုင်ကျည်စွာ ဆိုလာသည်။ ထိုယုံကြည်ချက်ကို သံမှိုလိုစွဲပြီး ကျောင်းသို့လိုက်ကြည့်ရန် ဆဲဗန်းဒေးအား နေ့စဉ် တဂျီဂျီနှင့်။

ကြာတော့ နားပူသည့်ဒဏ်ကို ဆဲဗန်းဒေး မခံနိုင်တော့။ ထို့ကြောင့် စိတ်ရှုပ်ခဲပြီး ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားရလေသည်။ လမ်းမှာပင် ဆုံးမသွန်သင် လာရသေး၏။

“ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို မှတ်ထားနော်၊ ကျောင်းကို ရောက်ရင် ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ချိန်လောက် အတန်းလိုက်တက်၊ ပြီးရင် ... ဆင်သွား နှစ်သက်တဲ့အချက်တွေနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေကို

အရင်ကြည့်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အတန်းထဲကဆိုရင် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်နေလို့
ခင်ဗျားအတွက် လှုပ်ရှားပေးရတာ ပိုမြန်မယ်”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်လုပ်
ကာ ...

“ဖြစ်... ဖြစ်ပါ့မလားကွာ၊ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ မင်းတို့အတန်းထဲ
ဝင်ထိုင်တော့”

“ဟာ... အဲဒါတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ အတန်းထဲမှာ ခင်ဗျားတို့အရွယ်
ကျောင်းဆွေးကြီးပေါကြီးတွေ အများကြီးပဲ”

“အင်”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး နင်သွားသည်။ မင်းကွာ... ဟု မချီတင်
ကဲ ရေရွတ်ပြီးမှ ...

“ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းတို့အတန်းထဲမှာ မတွေ့ရင်ရော”

ဆဲဗန်းဒေး တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ရင်း ...

“ဒါဆိုရင်တော့ တခြားအတန်းတွေ လိုက်တက်ပြီး ကြည့်တာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကင်တင်းတွေ လျှောက်ထိုင်ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ် လိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့၊
တစ်ခုတော့ရှိတယ် လောလောဆယ် ဒါတော့ကုန်မယ်နော်”

လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ပူးပေါင်းပြီး ဝိုင်းပြလိုက်သည်။ ထိုစကား
အား ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက သဘောပေါက်စွာ ...

“အဲဒီအတွက်တော့ အာပေးဆေးပါကွာ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊
ငါကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေရင်သာ မင်းဆက်ပြီး အကူအညီပေးဦး
... နော် ဆဲဗန်းဒေး”

ဆဲဗန်းဒေး စိတ်ရှုပ်သွားဟန်နှင့် ...

“ထားပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ခင်ဗျားဆီက အလုပ်

ဆက်ခံထားတာကျနေတာပဲ”

“အေး... အဲဒီသဘောဆိုရင်လည်း ကောင်းတယ်ကွာ၊ ဒီလိုလုပ်
ဦးတိုင်းတစ်ခုလုံး အောင်မြင်သွားရင် မင်း မိန်းမယူတဲ့အခါ ကြိုက်သလို
မလဲလားဆောင်၊ အဲဒီစရိတ်ကို ငါ့ဘက်က လက်ဆောင်အဖြစ် လက်ဖွဲ့
ပေး ဘယ်လိုလဲ”

ဆဲဗန်းဒေး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ ကိုယ်က နောက်
သလိုပြောလိုက်သည်ကိုပင် ဒင်းက အတည်ကြီး။

ပြီးမှ စဉ်းစားမိ၍ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“တော်ပါဗျာ... ကျွန်တော့်မှ မိန်းမယူဖို့မပြောနဲ့ ရည်းစားတောင်
ဆိုသေးဘူး”

“ဟေ... မင်းကို ကြိုက်မယ့်သူ မရှိတာလားကွာ”

“ဘယ်ကလား... ကျွန်တော်က ကြိုက်တဲ့သူမရှိသေးတာဗျာ ဟဲ
ဒါပေမဲ့... ဒီရက်ပိုင်းမှာတော့ ကြိုက်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတဲ့ ကောင်မ
ဆေးတော့ ရှိတယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

နားမလည်ဟန်နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ပြန်မေးလာသည်။
ဆဲဗန်းဒေး ရှင်းပြမည်ကြံပြီးမှ ဒင်းနှင့် ဘယ်လိုမှ မသက်ဆိုင်၍ လေကုန်ခံ
တာ ရှင်းမနေတော့။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဆဲဗန်းဒေး အငြိမ့်သွား စီးနင်းလိုက်ပါ
သော ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၏ကားက ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်
ပြန်သည်။

ကားရပ်ကာ ထိုင်နေကျကင်တင်းဆီသို့ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကို
ခေါ်သွားလိုက်၏။

ကင်တင်းထဲမှာ တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်သေ့တို့ စကားစကားနေကြ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဆဲဗန်းဒေးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် နှစ်ယောက် သား စကားပြတ်သွားကြပြီး နှုတ်ဆက်မည့်အသွင်ဖြင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို နှစ်ယောက်စလုံး နှင်သွားရ၏။ ဆဲဗန်းဒေးက မတူမတန် သလို တစ်ချက်ကြည့်ကာ တခြားစားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်း ဦးနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်၍ဖြစ်သည်။

“ကဲ ... စားသောက်ပြီးမှ အခန်းထဲသွားကြတာပေါ့၊ ဒီအချိန်က စပြီး ခင်ဗျားရဲ့ချစ်သူလောင်းလျာကို စတင်ရှာဖွေနိုင်ပါပြီ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ဟီးခနဲရယ်သည်။ ဒင်းမျက်နှာကြီးပေါ် မှာလည်း ကျေနပ်အားရဟန်တွေက ဖုံးမရဖိမရ။

စားသောက်ရင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ...

“ဟေ့ကောင် ... ကျောင်းမှာ မင်းနဲ့အမြဲတွဲတဲ ဘော်ဒါတွေ မရှိ ဘူးလားကွ”

“ရှိသားပဲ”

ပြောရင်း တောဝက်တို့ဝိုင်းကို မသိမသာကြည့်လိုက်သေးသည်။ ထိုအချိန်တွင် တောဝက်နှင့် ခွေးခြင်သံက ဆဲဗန်းဒေးကို ပြန်ကာ ဂရုမစိုက် ဟန်ဖြင့် တိရိစ္ဆာန်တွေ မျိုးပွားမှုအကြောင်းအား အကျယ်တဝင့် ဆွေးနွေး တိုင်ပင်နေကြပြန်၏။

“ဥပမာကွာ ... ဆင်တွေဆိုရင် သူတို့မိတ်လိုက်တာကို လူတွေ တွေ့သွားမှာ သိပ်ကြောက်တာ၊ ရှက်တဲ့သဘောပေါ့”

“အေးလေ ... မရှက်တာဆိုလို့ ခွေးပဲရှိတယ်”

‘ခွေး’ ဆိုသော စကားလုံးပါသွားသဖြင့် ခွေးခြင်သံ မဆိုစလောက် လေး တင်းသွား၏။ ချက်ချင်းပင် မသိမသာ ပြန်ချေပလိုက်သည်။

“မထူးပါဘူးကွာ၊ ဝက်ကရော ဘာထူးလို့လဲ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ကွာ”

တောဝက်ကလည်း ‘ဝက်’ ဆိုသည့် အသုံးအနှုန်းကြောင့် အထိ ခံနိုင်သလို ပြန်ပြောပြန်သည်။

ခွေးခြင်သံက ...

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဝက်သိုးတွေများ အခကြေးငွေနဲ့ မျိုး စေ့ပို့ဆိုပြီးခေါ်သွားရင် ပုံစံက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ထီးမထင်ဟန်နဲ့ လူ ဆိုရင်တော့ ရင်ကော့ပြီး မြောက်ကြမြောက်ကြဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုးပေါ့ကွာ၊ အဲ ... ပြန်လာလို့ကတော့ တစ်လောကလုံးကို အရှုံးပေးထားတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ဝင်ပန်းနှွမ်းနယ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

“တော်ကွာ ... ခွေးခြင်သံ၊ ဝက်အကြောင်း မင်း လုံးဝမကောင်း မပြောနဲ့”

“အေး ... မင်းလည်း ခွေးအကြောင်း မပြောနဲ့လေ”

“ပြီးရော”

“ငါလည်း ပြီးတယ်ကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက်၏စကားကို မကြားချင်ဘဲနှင့် ကြားနေရရင်း ဆဲဗန်းဒေး ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရသည်။

ဘေးမှ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကိုလည်း ...

“ခင်ဗျား ကြားလား၊ ဘေးဝိုင်းမှာ တိရိစ္ဆာန်တွေအကြောင်း ပြော နေတဲ့ ကောင်နှစ်ကောင်လေ”

“အေး ... ကြားတယ်”

ဆဲဗန်းဒေးက ခေါင်းတစ်ချက် ပြင်းပြင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒီကောင်နှစ်ကောင်နာမည်က တောဝက်နဲ့ခွေးခြင်သံပေါ့၊ အဲဒါ ... ကျွန်တော့်ဘော်ဒါတွေ”

“အယ်”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ရေရွတ်ရင်း ကျီးတီးကျားတား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ဒါ ... ဒါဆိုလည်း ငါနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေကွာ”

ဆဲဗန်းဒေးက ပေါ့တော့တော့ပုံစံနှင့် ...

“ထားလိုက်ပါဗျာ၊ နောက်တော့ အလိုလိုသိသွားမှာပါ။ ကဲ ... လာ အတန်းထဲသွားရအောင်”

ဆဲဗန်းဒေး၏ဆော်သြော်သံအဆုံးမှာ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ကျသင့်ငွေကို ကပျာကျယာရှင်းလိုက်သည်။ ပြီး ... ကျေးဇူးရှင်လောင်း နောက်က လိုက်ပြန်၏။

ထိုအချိန်နှင့် တပြေးညီဆိုသလို ...

“ဟေ့ကောင် ဆဲဗန်းဒေး ... ငါတို့လည်း လိုက်မယ်လေ၊ ခဏစောင့်ဦး”

တောဝက် လှမ်းအော်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ဆဲဗန်းဒေးက နောက်လှည့်ကာ ပက်ခနဲ ပြန်အော်လိုက်၏။

“မလိုက်နဲ့တော့၊ ငါ ဝက်သိုးခေါ်လာပြီကွာ”

“ဟာ”

ထိုစကားကြောင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၏ အာရုံကြောတချို့ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းဖြစ်သွားရသည်။ ဘေးမှ ဆဲဗန်းဒေးကိုလည်း ...

“မင်းကွာ ... အဲလိုကြီးပြောတော့ ငါက ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ဝက်သိုး ... အဲလေ ... ယောင်လို့ အဟီး ... ဒီကောင်တွေကို နောက်ချင်တာနဲ့ စကားက လောသွားတာပါ”

စပ်ပြီးပြီးလုပ်ရင်း တောဝက်တို့ဘက်ကို မျက်နှာမူကာ ...

“လိုက်ချင်ရင်လည်း ဓာတ်ကြိုးကိုင်ကြဟေ့၊ ငါတော့ လမ်းပြ”
ထိုသို့ပြောပြီး ကင်တင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်ပြောပြော ဘယ်တုန်းကမှ အမှတ်သည်းခြေမရှိလည် တောဝက်နှင့်ဆွေခြံသံတို့က နောက်မှ ပြေးလိုက်လာလေသည်။

အနားရောက်တော့ ခွေးခြံသံက အရင်စူပုတ်ပုတ်မျက်နှာပေးနှင့်

“ဆဲဗန်းဒေး ... မင်း ဘာအချိုးချိုးတာလဲကွာ”

“ $e = mc^2$ ”

“ဘာ ... ဘာကွာ”

အားလုံး နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ကုန်ကြတော့၏။ ထိုအခါမှ ဆဲဗန်းဒေးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ပြီး ...

“အဟဲ ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွာ မနက်စောစော အဆာပြေလေး နောက်ကြည့်တာပါ”

“နောက်ကြည့်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျောကုန်းပဲ မြင်ရတာပေါ့”

နှစ်ကောင်စလုံး ရယ်ကြတော့သည်။ ဘာသာပေဒအသစ်များကို ကြားနေရသလို နားမလည်နိုင်သော ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးတစ်ယောက် အူတီးအူကြောင်တွေဖြစ်ကာ ...

“ဆဲဗန်းဒေး ... ဘာတွေလဲကွာ မင်းတို့တော်ကီတွေကလည်း”

“လော်လီနဲ့ တိုက်ထားတာလေ၊ ဒါမှ ဆော်ကြည်မှာပေါ့၊ ငေါ်လီ အထာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ထားပါ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒီနှစ်ကောင်က ...”

ထိုသို့အစချီကာ တောဝက် (ခေါ်) တင်ဝင်းနှင့် ခွေးခြံသံ (ခေါ်) သီဟတို့အား လေကမ္ဘာဖက်တီး (ခေါ်) ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးနှင့် မိတ်

ဆက်ပေးပြန်သည်။ ဒင်းကြီး၏အန္တိမရည်မှန်းချက်ကိုတော့ ဟိုနှစ်ကောင်အား မပြောပြဖြစ်သေး။

အတန်းထဲရောက်တော့လည်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးမှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ ကောင်မလေးတွေကိုပင် ရဲရဲမကြည့်ရဲသေးချေ။

ဆဲဗန်းဒေးကပဲ ...

“ဒီလိုကွာ ... ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ငါနဲ့ ကျောင်းကိုလိုက်လာတဲ့ကိစ္စက”

ထပ်ရှင်းပြပြန်သည်။ သူ့အထုပ်ဖြည့်သလိုဖြစ်နေ၍ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးမှာ ရှက်ကီးရှက်ကန်းတွေပင် ဖြစ်နေသေး၏။

တောဝက်က အလိုက်သိစွာ ...

“ရှက်မနေပါနဲ့ ကိုခင်မောင်ရာ ... ဒီကိစ္စမျိုးက ဖြစ်တတ်တာပဲနော့ ... ခွေးခြင်္သေ့”

ခွေးခြင်္သေ့ကလည်း ...

“ဟုတ်သားပဲ ကိုသိန်းထွန်းဦးရယ် ... ခင်ဗျားအသက်အရွယ်ကလည်း အလတ်ကြီးရှိပါသေးတယ်၊ သွေးမှမဆုံးသေးတာ”

“ဟာ ... မင်းတို့ကလည်း”

ရယ်ဖြစ်ကြပြန်သည်။ “ခဏနေတော့လည်း လူငယ်ပီပီ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးစွာနေတတ်သော တောဝက်တို့နှင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ရင်းနှီးသွားလေပြီ။

ခွေးခြင်္သေ့က ...

“ကဲ ... ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ ခင်ဗျား မျက်စိကျတာမရှိရင်တော့ အတန်းချိန်ပြီးရင် ကင်တင်းတွေ လျှောက်ထိုင်ကြတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးတစ်ယောက် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုပင် ယောင်သင်းကိုင်မိသေး၏။ ငါ့အဖြစ်က တော်တော် (ကလေးကလား၊ အူကြောင်ကြောင်ကြောင်၊ ပေါက်တတ်ကရ၊ ပေါတိပေါချာ) နိုင်နေပြီလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စဉ်းစားမိသော်လည်း ‘ဟယ် ... ဒါမျိုးမလုပ်ရင်လည်း ဒီတစ်ဆက် မိန်းမရရှိဆိုတာ ဝေးမှာပဲ’ ဟူ၍ ပြောတွေးလေး တွေးလိုက်ရင်း မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“အေးကွာ ... အားကိုးပါတယ်၊ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ပိုက်ဆံနှာချိုပြီး ဒီအချိန်ထိ သဘောပဲ စီးလာခဲ့တာ၊ ခုချိန်ကျမှ ကုန်းပေါ်မှာ အထုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး မိသားစုလေးနဲ့ နေချင်တဲ့စိတ်က ပေါ်လာ ... လာ”

“သဘောပေါက်ပြီ၊ တဏှာပိုး ထကြွလာတဲ့သဘော”

“ဟာ”

“တောဝက်ကလည်း အဲလိုတော့ တို့ကိုကြီးကို မပြောနဲ့လေကွာ၊ သဘောက တဏှာပိုးကြွတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ရွှေကိန်းထလာတာ၊ ဟုတ်တယ်ဘုတ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ ... နောက်မနေကြနဲ့တော့၊ တစ်ရက်တည်းနဲ့ မင်းတို့ကို ကြောက်သွားဦးမယ်”

ဆဲဗန်းဒေး ဝင်ဟန့်ရတော့သည်။ ဒီကောင်တွေကလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဆိုသည့်အတိုင်း လျှာကိုအလကားထားသည်မဟုတ်။ ဘယ်သူ့ဆွေတွေ့ ထို ‘လျှာ’ကို ဖွန်းတပ်ပြီး မွေ့ချင်သည့် လဒ်များဖြစ်သည်။

ခုလည်း အနေအထား အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားမှ ...

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၊ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ ခင်ဗျား စုံမက်သဘောကျလောက်တဲ့ အမျိုးကောင်သမီးလေးများ တွေ့ရဲ့လား”

တောဝက်အမေးအဆုံးမှာ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက အဟီးဟု ရှက်ရယ်ရယ်သည်။ ပြီး ...

“ခုလိုကျတော့လည်း တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်ကွ၊ အဲလိုလိုက် ကြည့်ရတာ သိပ်အဆင်မပြေသလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်ခုတော့ ပြောလို့ရ တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

မြတ်မေးလိုက်သည့် ဆဲဗန်းဒေး စကားအဆုံးမှာ ...

“ဟိုကွာ ... ဒီလိုကြီးကြည့်ရတာတော့ အားတော့နာတယ်၊ အဟီး ... မင်းတို့ အခန်းထဲမှာတော့ ငါကြွေတဲ့ ကောင်မလေးကိုတော့ မတွေ့သေး တာတော့ အမှန်ပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ခွေးခြင်သံက သူ့ပေါင်သူ ဖြန်းခနဲပုတ်၍ ...

“ဟာ ... ဖြစ်တတ်တာပေါ့၊ ချက်ချင်းကြီးကျတော့ ဘယ်အဆင့် ပြေးမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်း ကူညီပါ့မယ်”

တောဝက်ကလည်း ခေါင်းဝင်ညှိတိသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ဆရာ ဇော် အခန်းထဲဝင်လာ၍ စကားပြတ်သွားကြ၏။ ထို့နောက် အသင်အခြ ကောင်းသော ဆရာဇော်၏သင်ကြားမှုမှာ စိတ်နှစ်သွားရပြန်သည်။

အတန်းပြောင်းခေါင်းလောင်းထိုး၍ ဆရာပြန်ထွက်သွားမှပင် ကိုခင် မောင်သိန်းထွန်းဦးကို သတိရတော့သည်။

ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ဘယ်လိုလဲ ပျင်းနေပြီလားဗျ”

“ပျင်းတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ နောက်တစ်ချိန် တစ် ဦးမှာလား”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၏စကားအတွေးအထားကို သဘောမခံဘဲ ထိုက်သည်။ တကယ့်ကျောင်းသားမဟုတ်သဖြင့် ဒင်းလည်း ဖျင်းနေတာပဲ ဖြစ်ပေါ့။

ထိုကြောင့် ...

“ဒါဆိုလည်း ကင်တင်းသွားကြတာပေါ့၊ မတက်တော့ပါဘူး”

ကင်တင်းသို့ လေးယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင်ပြီး ခဏမှာ

ကျောင်းသားအုပ်စုတစ်စု ရောက်လာကြကာ ...

“ဆဲဗန်းဒေး ... ငါတို့ ခဏထိုင်မယ်နော်”

ကြည့်လိုက်တော့ ဆိတ်သိုးတို့အုပ်စုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အား ဆုံးပေါင်း ခြောက်ယောက်တိတိ။

“ဪ ... အေး ထိုင်ကြလေ၊ ဆို ... ဘာကိစ္စ”

ဆိတ်သိုးက ...

“အားလုံး တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မြင်ဖူးနေကြပေမယ့် မိတ် ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ နာမည်ရင်းတွေတော့ ထားလိုက်တော့ကွာ၊ ကျောင်းမှာ ဆီနေကျ နာမည်တွေပဲ မှတ်ထားလိုက်ပေါ့၊ ငါနာမည် ဆိတ်သိုး၊ ဒီကောင် က ငါးမြွေထိုး၊ ဟိုဘက်က တိုက်ကြက်၊ ပြီး ... ဆင်မနဲ့မျောက်ကြီး တိုဘက်အစွန်းဆုံးကတော့ စာကလေးတဲ့”

ဆဲဗန်းဒေးက ရယ်ချင်ပက်ကျီဟန်ဖြင့် ...

“အေး ... မှတ်ထားပါ့မယ်၊ ဒီကောင်နှစ်ကောင်ကိုတော့ မင်းတို့ သိပြီးသားဖြစ်မှာပဲ ... တောဝက်နဲ့ ခွေးခြင်သံ၊ ဒီအစ်ကိုကြီးကတော့ ငါနဲ့ ကျောင်းကို လိုက်လည်တာ၊ ခုလို အကောင်စုံ အဲလေ ... သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ”

အားလုံး၏နာမည်ပြောင်တွေကြောင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး

မျက်စိလေး ကလယ်ကလယ်ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် ခုလို နာမည်ပိုင်ရင်တွေနှင့် လာဆုံရသည်မသိချေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် နာမည်ပြောင်အဖြစ် တိရိစ္ဆာန်နာမည်တစ်ခုခု ပြောင်းပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်း နေသေး၏။ တိရိစ္ဆာန်တွေ သိက္ခာကျမှစပြီး ထိုကိစ္စကို မေ့လိုက်ရသည်။

ဆိတ်သိုးကပဲ ဦးဆောင်ပြီး ...

“ဒီလိုကွာ ... မင်းအကြောင်းတွေကြားလို့ ငါတို့ လာခဲ့တာကွ၊ ငါတို့မှာ မင်းဆီက အကူအညီတောင်းချင်တဲ့ကိစ္စ နှစ်ခုရှိနေတယ်”

မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်သွားရသည်။ စုတစ်လော ဇာတာက ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်မသိ။ အကူအညီတောင်းနေသူများက ဝင်လာမခံ တဖွဲဖွဲ။

“ကဲ ပြောပါဦး ... တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကူညီရတာပေါ့”

“ငါတို့မှာ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းအုပ်စုတစ်စုရှိတယ်ကွာ၊ အဲဒါ မနေ့က သူတို့နဲ့ငါတို့ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘယ်သူက သာတယ်ဆိုပြီး အငြင်းအခုံဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပေါ့ကွာ၊ စကားကတော့ မပြတ်ခဲ့ဘူး၊ မနက်ဖြန် ထပ်ချိန်းထားတယ်ကွာ၊ အဲဒီမှာ အနိုင်အရှုံးကွဲပြား သွားပြီဆိုရင်လည်း ဒီကောင်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေပြန်ရော”

ပြောရင်း ဆိတ်သိုးဟာ စာကလေးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ဆဲဗန်းဒေးက ...

“ဟေ ... ဘယ်လိုပတ်သက်ပြန်တာလဲ”

“ပထမတော့ မပတ်သက်သေးဘူးကွာ၊ ငါတို့နဲ့ အငြင်းအခုံလုပ် နေတဲ့ သူတို့အဖွဲ့ထဲမှာ စာကလေးရဲ့ရည်းစားရှိတယ်၊ ပြဿနာတစ်ခုကြောင့် ဒီကောင်ကို စိတ်ဆိုးပြီးတင်းနေတာ အတော်ကြာပြီ၊ ဒီကောင်ချောတာ လည်း နည်းပေါင်းစုံနေပြီ၊ အဲဒါ မနက်ဖြန် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ငြင်းခုံကြလို့ ငါတို့နိုင်ရင် သူ့ကောင်မလေးက အမြန်ဆုံး စိတ်ကောက်တာ

ဆိုဖို့ ကြိုးစားပေးမယ်၊ ရှုံးရင်တော့ သူခိုင်းတာကို ဒီကောင်က ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်တဲ့”

“အဲဒီတော့ ... ငါက”

“အေးကွ ... ငြင်းရမယ့်ခေါင်းစဉ်က သူတို့ထုတ်တာကွ၊ အဲဒီ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းသိလောက်တယ်လို့ ဆရာလတ်က ပြော တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါတို့ လာမေးတာ”

“ပြောပါဦး ... ခေါင်းစဉ်က”

မျက်နှာထားကိုတည့်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သည်။ ဆရာလတ်ဆိုတာ ဆရာဇော်အခန်းထဲမှာ ဆုံခဲ့ဖူးသော ဆရာဆိုတာကိုလည်း ပြန်မှတ်မိလိုက် ၏။

ဆိတ်သိုးက အားလုံးကို ဝေကြည့်ပြီးမှ ...

“ခေါင်းစဉ်ကကွာ ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ ဘယ်သူ တ အရင်ဖြစ်တာလဲတဲ့၊ သက်သေကို တိတိကျကျပေးရမယ်လို့လည်း ပြော တယ်”

ဆဲဗန်းဒေး စဉ်းစားရတော့သည်။ ဒီကိစ္စကို ပေါ့တော့တော့ဖြေ၍ မဖြစ်မှန်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

ရွေးခြင်သော ဝင်ပြောလာပြန်သည်။

“ဆဲဗန်းဒေး မင်းသိရင် ပြောလိုက်ပါကွာ၊ မင်းက အပြင်စာတွေ တော်တော်ဖတ်ထားတဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါသာ မင်းလောက် ဗဟုသုတရှိရင် ပဟေဠိ နန်းတော်လို အစီအစဉ်မျိုးမှာ ဝင်အရွေးခံတယ်”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ၊ မင်းအရွေးခံရင်လည်း အရံရွေးပဲဖြစ်မှာ”

“ဟေ့ကောင်”

အားလုံး ပိုင်းရယ်ကြတော့၏။ သူ့နာမည်နှင့် ကွဲလွဲတိတိကျကျဆို

သွား၍ ခွေးခြံသေ့ တင်းသွားပုံက အထင်းသား။

ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ ဆဲပန်းဒေးက ...

“အေးလေ ... ငါလည်း ဒီည လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာကြည့် လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်မနက် ဒီကင်တင်းမှာ ဆုံကြတာပေါ့”

အားလုံးက သဘောတူဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

တောဝက်က ခုမှ တစ်ခုခုကို သတိရလိုက်သလို ...

“ဒါနဲ့ ... စာကလေးကို သူ့ကောင်မလေးက ဘာပြဿနာကြောင့် ဒီလောက်တင်းနေတာလဲဗျ”

နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ ခေါင်းကြီးကြီး၊ လူကောင်ခပ်သေးသေး စာကလေး၏မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်။ ပြီး အားမရှိသည့် လေသံကလေး ဖြင့် ...

“ပထမတော့ သာမန် သမီးရည်းစားစိတ်ကောက်တဲ့သဘောမျိုး ပါ၊ အဲဒီလို ကတောက်ကဆတွေဖြစ်နေတုန်း သူ့ဘက်က ချောသလိုနဲ့ မေးလာတယ်၊ မနက်ဖြန် သူ့အမေ မွေးနေ့တဲ့၊ ဘာလက်ဆောင်ဝယ်ပေး ရင် ကောင်းမလဲလို့ တိုင်ပင်တာ၊ သူ့အမေကြီးက သိပ်ငွေမက်တာမျှ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လုံးဝကြည်တာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီး ... ကျွန်တော့်ကောင်မ လေးက ပြောသေးတယ်၊ သူ့အမေက လျှပ်စစ်ပစ္စည်းအသုံးအဆောင်တွေ ကို အရမ်းနှစ်သက်တာတဲ့ ဥပမာ ... တီဗွီတို့၊ ရေခဲသေတ္တာတို့ ဟန်းဆက် တို့ပေါ့ဗျာ၊ စကားခေါ်ထားတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားက ဘာဝယ်ဖို့ အကြံပေးလိုက်လို့လဲ”

“ကျွန်တော်လည်း စိတ်တိုနေတဲ့အချိန်ရယ်၊ သူ့အမေကြီး ကြည့် မရတဲ့သူဆိုတော့ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ ဆက်ပြောလာသည့် စာကလေးစကား

ကြောင့် အားလုံး ပါးစပ်ကြီးတွေပြဲသွားရလေသည်။ ပေးလိုက်သည့် အကြံ တလည်း ရှင်းပါသည်။ တစ်သက်လုံးပင် စိတ်ကောက်မပြေနိုင်သည့် အကြံ မျိုး။

“မထူးပါဘူး သဲရယ် ... ဒီလောက်တောင် လျှပ်စစ်ပစ္စည်း နှစ် ဆက်ရင်လည်း လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးလောက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေး လိုက်ပါလားလို့”

(၁၀)

“အငယ်ကောင် ... ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဘယ်သူလဲ မေမေ ... သက်မွန်မြင့်လား”

“အောင်မာ ... စိတ်ကူးတောင်မယဉ်နဲ့”

“သိပြီ သိပြီ ... ဒါဆို ဝိုင်းစုခိုင်းသိန်း”

“တော်တော့ ... အဖိုသံဟဲ့၊ နင့်သူငယ်ချင်းတဲ့၊ တကတဲမှပဲ”

မျက်စောင်းထိုးကာ တပျစ်ပျစ်တောက်တောက်ပြောရင်း မေမေ အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်သွားသည်။ မေမေနှင့်ဖေဖေက ဘာမှန်းမသိ။ ကိုယ့်ထံ မွေးထားသော အဖေအမေဖုန်းတော့ သိသည်။ ဒီသားကို မွေး၊ ဒီနာမည်ပေးထားပြီးမှ ဒုတိယမြောက်သားလှရွှေစင်အား ဘာကြောင့် အငယ်ကောင်ဟု ချီးချီးဖဲ့ဖဲ့ခေါ်သည်မသိချေ။ မာတာပီတာဆိုတော့လည်း နားလည်ပေးသည်ပေါ့လေ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

လောလောဆယ် ဖုန်းထွက်ကိုင်ရတော့သည်။

“ဆဲဗန်းဒေး ... ငါပါကွ၊ တောဝက်”

“အေးပြော ... ညဘက်မှ ဘာကိစ္စလဲ”

ခဏမျှ အသံတိတ်နေပြီးမှ ...

“ဟိုကွာ ... နေ့လယ်က ဆိတ်သိုးတို့ အကူအညီလာတောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်လိုထင်လဲ”

“မင်းက ... ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“ငါ ညဘက်ရောက်မှ ထပ်စဉ်းစားမိတယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စကြီးဟာ ပုံမှန်မှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့”

ဆဲဗန်းဒေး ခပ်ဟဟရယ်လိုက်သည်။ ပြီး ...

“ငါလည်း နေ့လယ်ကတည်းက မင်းကို စဉ်းစားမိပါတယ်၊ စိတ်ထဲ မှာလည်း ဒွိဟဖြစ်မိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ့ကို တကယ်ရိုးရိုးသားသား အကူအညီတောင်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ”

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာကို ဒွိဟဖြစ်တာလဲ”

“ငါမထင်ထားတဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လာမှာမျိုးပေါ့၊ ဟေ့ကောင် ဒါပဲ မဟုတ်လား”

“နေဦး ... နေဦး၊ ဒါဆို မင်း သူ့ကိုတောင်းတဲ့ အကူအညီကို ပေးမှာပေါ့”

“အေး ... အချက်အလက်တချို့ကိုတော့ ငါ ရှာနေတုန်းပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဒါပဲကွာ၊ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အေး ... အေး ... ဖုန်းခွက်ကြီးကိုတော့ အောက်ကို လှည့်မချ နဲ့ပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

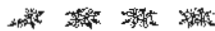
“မင်းကတော့ လုပ်တော့မယ်၊ ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

“ဒဲပါ ... ဒဲပါ”

တဟားဟားရယ်ရင်း တောဝက် ဖုန်းချသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ကို ခေတ္တမျှ ဝိုင်တွေးတွေးရင်း ဆဲဗန်းဒေး ရပ်နေမိသေး၏။ ပြီးမှ ကိုကို အခန်းထဲမှ စာအုပ်စင်သို့သွားကာ စာအုပ်တစ်ချို့ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

တစ်နာရီလောက် စာအုပ်စင်ရှေ့မှာ အလုပ်ရှုပ်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းပူ သလိုဖြစ်လာ၍ ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။ အပြင်ဘက်မှာ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထုက သိမ်းပိုက်မိုးအုပ်လျက် ရှိနေပြီ။ လမ်းဘေးဝဲ ယာမှာတော့ အမှောင်ကို အာခံနေသည့် အပြောက်ခတ်ထားသော လမ်းမီး ပွင့်များ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အဆက်မပြတ် ကြားနေရသည့် ယာဉ်များ၏အသံ တွေကလည်း မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းနေသလို။ အနာ ဂတ်ကို စိတ်ထဲက တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ရင်း အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်ပါ သည်။

မနက်ဖြန်မှာ ဖြစ်ပျက်လာမည့် အဖြစ်အပျက်များအား ...
ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးယူရမည်လား ... ?
ကိုယ်က စောင့်ကြည့်ရမည်သူလား ... ?
ဒါမှမဟုတ်လျှင်တော့ ... ?

(၁၁)

ကျောင်းဝင်းထဲရှိ ရောင်စုံလိပ်ပြာဖျိုများ ကူးလူးခိုနားနေကြသော တင်တင်းများအနက်မှ ရယ်သံတွေ ကျွဲပါးလှသည့် ကင်တင်းတစ်ခု၏ချောင် တွေ့ကျတစ်နေရာ။

ထိုနေရာမှာ ငြိမ်သိတ်နေသူတွေကတော့ အသံတိတ်လိပ်ပြာမလေး ငါးယောက်။

တိတ်သိတ်ဇရိယာထဲမှ တစ်ယောက်က စတင်ရုန်းထွက်လိုက် သည်။

“နင်ထင်တဲ့အတိုင်း သူ တကယ်လာမယ်လို့ ယူဆမိလား သုံးသုံး”

သုံးသုံးက ဟန်ပါပါ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ ပြီး ... စကားတစ်ခွန်း ကို ခပ်သွက်သွက်ဆိုလာ၏။

“လာမှာပါဟ၊ ဒီကောင့်အကြောင်းကိုလည်း နင်တို့ သိသင့်သ လောက် သိနေပြီပဲ”

“ထားပါတော့... တကယ်လို့များ နင့်ဘက်က တစ်ခုစီစဉ်လာ မယ်လို့ သူရိပ်မိနေရင်ရော”

ထိုစကားကို ဝင်ပြောလိုက်သူက အလင်္ကာဖြစ်သည်။ ဘေးမှ ဝတ်ရည်ကလည်း...

“ဟုတ်တယ်ဟ... သူက ပါးပါးလေးနော်၊ နင် သူ့အပေါ် တစ်ခု နေမယ်ဆိုတာ လုံးဝသိနိုင်တယ်”

“နားစမ်းပါဟာ... ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ငါ ဒင်းအပေါ် တစ်ခု တုံ့ပြန်နိုင်ရင် ငါ့အတွက် လုံလောက်ပြီ”

ထိုအချိန်မှာပဲ အပြင်ဘက်သို့ ငေးရီနေသော သဲစုက စကားပိုင်း ဘက် မျက်နှာမူလာသည်။

ပြီး... သုံးသုံးမျက်နှာကိုပဲ ဦးတည်ကြည့်လျက်...

“သုံးသုံး... ဆဲဗန်းဒေးဆိုတာ ငါနဲ့ တစ်ခန်းတည်းမှာ တက်တာ နော်၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် တစ်ယောက်မှမရှိသလို၊ ချစ်သူရည် စားဆိုတာလည်း ထားခဲ့တာမဟုတ်ဘူး၊ ခုလို နင်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ပုံစံမျိုး လည်း ငါ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး”

“အဲဒါတော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါက ပထမပေါ့ဟ”

သုံးသုံး၏ဂျစ်တစ်တစ်အပြောကြောင့် သဲစုက မပွင့်တပွင့်ထောင့် ရယ်ရင်း...

“အေးပါဟာ... နင်ထင်တဲ့ ပထမမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့ဘဝကို ထိ တိုးမိတဲ့ ပထမဆုံးသူမိန်းဟာ နင်ဖြစ်သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“အောင်မာ... သဲစုနော် အဲဒီစိတ်မျိုးကို နင်ပဲထား၊ ငါတော့ စိတ်ကူးတောင် မယဉ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ... ခု နင့်စိတ်ထဲ သူ့ရောက်နေလို့ ဒီလို စိတ်တာပဲ

မဟုတ်လား”

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သုံးသုံး မျက်နှာတစ်ခုလုံး ထူအင်းသွားရသည်။ အန်လုပ်ကာ ချက်ချင်းမထီတရီလေး ရယ်လိုက်ပြီး...

“တော်စမ်းပါဟာ... နင် ခုလိုဖြစ်နေတဲ့ပုံစံမျိုး မဖြစ်ချင်လို့ အချိန်အထိ ငါ တစ်ယောက်တည်းပဲနေလာတာ နင်တို့အမြင်ပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆရာမကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ရည်းစားထားခဲ့လို့ပဲ ဆရာမ ခုလိုစိတ်လို့ရတာ မဟုတ်လား”

“အဲဒါတော့ သဲစုပြောတာ ဟုတ်တယ်”

အလင်္ကာ ပြုံးတုံ့တွဲနှင့် ထောက်ခံလိုက်သလို ဝတ်ရည်ကလည်း ဆင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

သူတို့မျက်နှာတွေကိုကြည့်ကာ သုံးသုံးမျက်နှာ မထားတတ်တော့ လွယ်အိတ်ကိုဆွဲကာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... တောပြော တောင်ပြောတွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ သွားရ တောင် ချခိုက်ဆို ဟိုကောင်တွေ ရောက်နေလောက်ပြီ”

လမ်းမှာ သဲစုက အမျှင်မပြတ်စွာ စကားတစ်ခွန်းဆိုလာသေး၏။

“သုံးသုံး... အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အတင်းအဓိကတောင်းလို သလို့ ဖြစ်လာခဲ့ရင်လည်း မျက်စိမှိတ်ပြီး ရှောင်လွှဲလို့မရဘူးနော်၊ အဲဒီ အိမ်မှာ ကမ္ဘာဦးအစက ရှိခဲ့တဲ့ သီအိုရီပဲ”

သုံးသုံး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီး...

“ဒီမှာ သဲစု၊ အဲဒီ သီအိုရီဆိုတာ ငါ့အဘိဓာန်မှာမရှိဘူးဟာ၊ ငါ့ အမိကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲရေးမှာ၊ စောင့်ဖတ်ကြည့်ပေါ့ဟာ”

“စောင့်ဖတ်မှာပါ၊ နင်ပြင်ဆင်ခွင့်မရလိုက်မှာပဲ စိုးရိမ်တာမျိုးပါ သုံးသုံးရဲ့”

ဆံ့နှုတ်လေးများ လွင့်ဝဲသွားသည်အထိ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်ပြီး
သုံးသုံး ဟားဟိုက်ရယ်မောပစ်လိုက်ပါသည်။

(၁၂)

“ဘယ်လိုလဲ ဆိတ်သိုး၊ နင်တို့ဘက်က အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား”

အသံစူးစူးလေးကြောင့် စကားကောင်းနေကြရာမှ ဆဲဗန်းဒေး
ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်ထင်ထားသော်လည်း အံ့သြရိပ်ကတော့
မျက်နှာပေါ် ဖြတ်ပြေးသွားသေး၏။ သူတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်
လိုက်သော သုံးသုံးကိုလည်း စူးစိုက်ကာ ကြည့်နေမိသည်။ သုံးသုံးကတော့
ဂရုစိုက်မိဟန်ပင်မပြ။ ဒီလောက်တော့ ဆဲဗန်းဒေး မျှော်လင့်ပြီးသား ဖြစ်
သည်။

သုံးသုံးက ဆိတ်သိုးကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ငါတို့ပြောမယ့်အကြောင်းအရာကိုပဲ အလိုက်
ရအောင်”

ဆိတ်သိုး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ စာရွက်အချို့ကိုလည်း သူ့ရှေ့မှာ ချလိုက်ရင်း ...

“အေး ... ပြီးရောလေ၊ ကမ္ဘာဦးအစမှာ စ၊ဖြစ်လာတဲ့ လူသား ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ အာဒမ်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ သူ့ကိုမွေးတဲ့ အမေမိန်းမကရော”

“အာ ... နှင့် အဲဒီလိုတော့ စကားမကပ်နဲ့လေ၊ အာဒမ်ဆိုတဲ့ လူယောက်ျားကို ဘုရားသခင်က မြေမှုန့်ကနေ ဖန်ဆင်းလိုက်တာ၊ နောက် တော့မှ နံရိုးတစ်ချောင်းထုတ်ပြီး လူမိန်းမကို ဖန်ဆင်းခဲ့တာ”

“ဒါဆိုလည်း ငါတို့ကို ဘာနဲ့သက်သေပြမလဲ”

သုံးသုံးက ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်မေးလာသည်။ ဆိတ်သိုးဘေးမှာ ထိုင်နေသော ဆဲဗန်းဒေးကိုပင် စူးခနဲ တစ်ချက်လှမ်းရှိုးလိုက်သေးသည်။ ဆဲဗန်းဒေးကတော့ သူ့ကိုယ်သူ မဆုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လေးအလား အပြစ် ကင်းစင်ဟန်လေးနှင့် ငြိမ်နေသည်။

ဆိတ်သိုးက ရှေ့မှာ စာရွက်ကိုဖတ်ရင်းပင် ...

“နှင်တို့ကို ငါ ပြောပြမယ်၊ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ထဲက ကမ္ဘာဦးကျမ်း ရဲ့ အခန်းကြီး (၁)၊ အခန်းငယ် (၇) ထဲမှာ ထာဝရဘုရားရှင်သည် မြေမှုန့် ဖြင့် လူကိုဖန်ဆင်း၍ သူ၏နာခေါင်းထဲသို့ ဇီဝအသက်ကို မှုတ်တော်မူလျှင် လူသည် အသက်ရှင်သောသတ္တဝါ ဖြစ်လေ၏ ... တဲ့။ နောက်ပြီးတော့ ... အခန်းငယ် (၂၂) မှာလည်း ထာဝရဘုရားရှင်သည် လူထဲက ထုတ်သော နံရိုးဖြင့် လူမိန်းမကို ဖန်ဆင်း၍ လူရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တော်မူ၏တဲ့။ အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ သက်သေပဲ”

သုံးသုံးက သူ့အဖွဲ့ကို ဝေဖန်ကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ၊ နှင်တို့ပြောတာကို ငါတို့ မငြင်းပါဘူး”

“ဟဲ ... ဟဲ ဘာငြင်းလို့ရမလဲဟ၊ နှင်တို့မိန်းမတွေမှာ ငါတို့ထက် နှစ်ဆချောင်းပိုနေတာကလည်း သက်သေတစ်ခုပဲ”

“အယ် ... ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်လား၊ မဟုတ်လားဆိုတာ နှင်တို့ ကိုယ့်ဘာသာ စမ်းကြည့် သူ့ဟိုက်ကြော မကြည့်ဖူးဘူးလား၊ ကလေးလေးက မိန်းမတွေလို နံရိုး တစ်ချောင်း ပိုလာမလားဆိုပြီး သောက်ပြတဲ့ ကယ်လ်ဆမ်ကွေ့ကာကြောကြာ ပဲ”

မိန်းကလေးတွေ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ ချက်ချင်းပဲ နှင်တို့ကိုယ် လျှောက်စမ်းကြည့်ရတော့မလိုပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ် ကြ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူမှ မစမ်းကြချေ။ အိမ်ပြန်ရောက်မှ ရှေ့မှာ စမ်းကြမည်ထင်၏။ ခေတ်ကာလသမီးတွေများ ...။

ထိုအချိန်မှာပဲ သုံးသုံးက ဆဲဗန်းဒေးကို တင်းခနဲ တစ်ချက်ထပ် ကြည့်ပြီးမှ ...

“ထားပါတော့ ... ငါတို့မှာလည်း မိန်းမက အရင်ဖြစ်တာဆိုတဲ့ သက်သေရှိတယ်”

“လုပ်လေ ... ပြောကြည့်ပါဦး”

သုံးသုံးက မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“အသီတိနိပါတ်၊ မဟာဟံသဇာတ်ပါဠိတော်ထဲမှာ မိန်းမက အရင် ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုထားတာပဲ”

“ဘယ်လိုများ ဆိုထားတာလဲ”

“အဲဒီအကြောင်းအရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘာလောကကြီးရဲ့အစပထမမှာ လူတွေဟာ မိန်းမလည်းမဟုတ်၊ ယောက်ျားလည်းမဟုတ် ထူးဆန်းတဲ့ လိင်မဲ့သတ္တဝါတွေလို့ဆိုတယ်၊ နောက်

တာလကြာပြန်တော့မှ အတိတ်ကမ္ဘာမှ ဗြဟ္မာမဖြစ်မီ ဘဝဟောင်းက မိန်းမ
ဖြစ်ခဲ့သူတွေကို ကုတ္တိယသဘာဝရုပ်ပေါ်လာခဲ့ပြီး ယောက်ျားတွေက ပုဆွဲ
ရုပ် ဖြစ်လာတာ သိပြီလား”

“ဒါဆိုရင် ... မိန်းမက အရင်ဆိုတာကရော”

ဆိတ်သိုး၏ဖြတ်မေးလိုသောမေးခွန်းကို သုံးသုံးက ...

“လာမယ်လေ၊ အဲဒီမေးခွန်းကို မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနဲ့
မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့ ကျမ်းဂန်ထဲမှာ စာချိုးနဲ့ အမေးအဖြေ
လုပ်ထားတာကိုပဲ ဖတ်ကြည့်ရော”

ပြောပြောဆိုဆို အပိုင်သဘောဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက် လှမ်းပေးထား
သည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖတ်အပြီးမှာ ဆဲဗန်းဒေးလက်ထဲသို့
လည်း ရောက်လာသည်ပေါ့လေ။

မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏အမေးက ...

ကုတ္တိယတဲ့ ပုရိသပေါ်စကမ္ဘာက

ဘယ်သူမှာအစထူး ရှေ့ဦးဖြစ်လာ

လွဲမသွေ ခွဲဝေစမ်းပါဗျာ။

ရွှေကျမ်းတတ်မြတ်ဆရာရယ်

မှတ်ပါလှချင်လွန်း

ဥဒါန်းငယ်ပြောင်

လူ့တန်းမှာ တမူဆောင်လို့

ဇမ္ဗူတောင် နောင်မညှိုးအောင်

ထိုးလိမ့်မော်ကွန်း။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ဖြေကြားချက်ကတော့ ...

ကုတ္တိယတဲ့ ပုရိသ၊ ပေါ်စကမ္ဘာက

မိန်းမမှာအစထူး ရှေ့ဦးဖြစ်လာ

သွေမလွဲပါဘူး။

ဝေခွဲငယ်ဆွေသဟာရယ်

မှတ်ပါစေချင်လွန်း

ဥဒါန်းငယ်ပြောင်

လူ့တန်းမှာ တမူဆောင်လို့

ဇမ္ဗူတောင် နောင်မညှိုးအောင်

ထိုးတော့မော်ကွန်း။

အားလုံးဖတ်ပြီးကြချိန်မှာတော့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဘယ်လိုလဲ
ဆိုသည်အကြည့်များဖြင့် တိတ်ဆိတ်မှုကို အသက်သွင်း၍ အားယူနေကြ
သည်။

ထိုတိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖောက်ခွဲလိုက်သူကတော့ ဆဲဗန်းဒေးပင်
ဖြစ်လေ သည်။

မတ်တတ်ထရပ်ကာ အားလုံးကို ငြိမ်းအေးသောအကြည့်ဖြင့် ဝေ
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ တည်ကြည်စွာ စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးကို စကားနည်းနည်းပြောပါရစေ၊ ဒီကိစ္စဟာ
ဘာသာရေးနဲ့ ဆက်နွှယ်နေတဲ့အတွက် ငြင်းလို့ကောင်းတဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်
ဘူး၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တာပဲ၊ ဗဟုသုတ
ချင်း ဖလှယ်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ရအောင်”

“ဪ... ဒါဆိုရင် ဒီပွဲက သရေပွဲပေါ့”

အသံစူးစူးလေးဖြင့် ဆတ်ခနဲ မေးလာသော သုံးသုံးကို ဆဲဗန်းဒေးက ယုဒ်တွန့်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အနိုင်အရှုံးပြတ်သားချင်ရင်တော့ နောက်နေ့မှာ တခြားတစ်နည်းနဲ့ ကစားကြတာပေါ့။ အဲဒီအစီအစဉ်ကိုလည်း ခင်ဗျားပဲ ရွေးချယ်ပါ။ အားလုံးသဘောတူကြမယ် ထင်ပါတယ်”

“သဘောတူပါတယ်၊ သဘောတူပါတယ်”

အားလုံးထံမှ အသံများထွက်လာကြသည်။ မှုတ်ကုတ်တင်းမာနေသော သုံးသုံးကို ရတီက အနားကပ်ပြီး ...

“ကဲပါ သုံးသုံးရယ် မနက်ဖြန်ရှိသေးတာပဲ၊ ဒီနေ့တော့ စိတ်လျှော့လိုက်ပါ။ သူပြောတာလည်း သဘာဝကျနေတာပဲဟာ”

သုံးသုံးက ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ ဆဲဗန်းဒေးကို စူးစူးငေးငေး ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ မနက်ဖြန်ထပ်တွေ့တာပေါ့၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ လုံးဝ မကျေနပ်သေးဘူးဆိုတာ သိထားပါ”

“အားပါး ... ပြင်းလှချည်လားဗျ”

ကြောက်သလိုဟန်လုပ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သုံးသုံး မျက်နှာလေးက စိတ်ဆိုးနေသည့်တိုင် တစ်မျိုးလေး လှနိုင်လွန်းသည်။ ကြည့်ရင် ဆဲဗန်းဒေး၏ငုတ်မိဇာက ထလာပြန်၏။ ဒင်းကလေးကို အသဲယားပြီး စချင်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် အိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ကာ သုံးသုံး၏ရှေ့လက်တစ်ကမ်းလောက်အလို စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်ရင်း ...

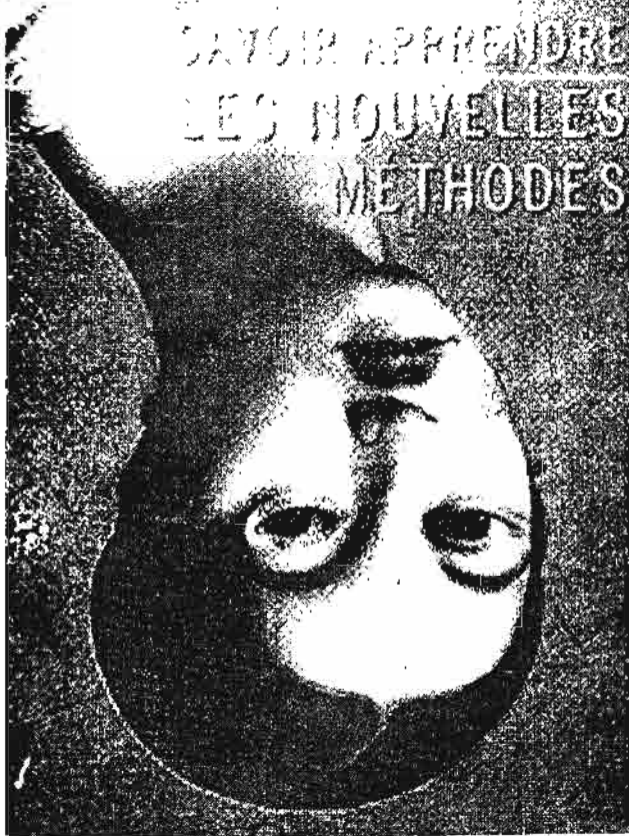
“ကျွန်တော် အင်တာနက်ထဲက ပုံတစ်ပုံတွေလို့ ထုတ်လာတာဗျ

သူ့အပြုံးလေးက ခင်ဗျားနဲ့ တူသားလို့ ထင်လို့ပါ။ ကြည့်လိုက်ပါဦး”

ပြောပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဆဲဗန်းဒေး၏ကျောပြင်ကို မကျေမချမ်းကြည့်နေမိပြီးမှ စားပွဲပေါ်မှ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသောပုံကို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ပုံကလေးက ပြောင်းပြန်ကြည့်ရတာတောင် အပြုံးလေးက သိပ်မဆိုး။ မိုနာလီဇာ အပြုံးဆန်ဆန်ပင် ဖြစ်နေသေး၏။ (မိန်းမတွေများ)

GOÉRY DELACOTE
Savoir Apprendre
LES NOUVELLES
METHODES

ပုံကလေးကိုကြည့်ရင်း စိတ်ထဲ မသိမသန်ဖြစ်လာသည်မို့ ဆတ်ခနဲ
ဆုမ်းယူကာ ပြောင်းပြန်ထောင်ကြည့်လိုက်မိသည်။
ထို့နောက်မှာတော့ ...

တောက်!

ဆဲဗန်းဒေး

(၁၃)

“အငယ်ကောင်... ကျောင်းမသွားသေးဘဲနဲ့ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ၊ တော်ကြာ ကျောင်းကားမမီဘဲ နေဦးမယ်”

မေမေ့စကားသံကြောင့် စာဖတ်နေရာမှ တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မမီလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို လာကြိုမယ့် ကားရှိတယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

မျက်နှာနှစ်ဖက်ကိုစုရင်း မေမေက ပြန်မေးလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ အိမ်ရှေ့မှ ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရ၍ ဆဲဗန်းဒေးက...

“ဟော... လာပြီထင်တယ်၊ ဒီရိုင်ဘာတောင် ဟွန်းတီးနေပြီ၊ သားလစ်တော့မယ် မေမေ၊ ဟဲဟဲ... အာရကေလေး မ၊စပါဦး”

မေမေက ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ထုတ်ပေးလာသည်။ ပြီး... အိမ်

ဆီကဆင်းကာ ကားအကောင်းစားပေါ်တက်သွားသည့် သူ့သားလှရွှေစင်တို့ မျက်စိတဆုံးလိုက်ကြည့်နေပြီးမှ...

“ဖေကြီး... ရှင့်သား ဘာတွေစတန်ထွင်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

သူ့မိန်းမအမေးကြောင့် ဦးဖိုးကျော်က ဂျာနယ်ဖတ်နေရာမှ မျက်လုံးချွန်ကြည့်ကာ...

“မင်း သားအကြောင်းလည်း သိသားပဲ မိန်းမရာ၊ ခြော်...”

နောက်ကတောင် ငါ့ဆီက မုန့်ဖိုးတောင်းသွားသေးတယ်”

“ရှင်... ခုလည်း ကျွန်မဆီက ထပ်တောင်းသွားသေးတယ်၊ ဒီကောင်လေးတော့...”

ထိုအချိန်မှာ ဆဲဗန်းဒေးက ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းကားနှင့် ခရီးစတော်ပေါက်နေပြီဖြစ်သည်။

လမ်းမှာ...

“ဆဲဗန်းဒေး... ဒီနေ့တော့ မင်းတို့အတန်းထဲအထိ ငါ မလိုက်တော့ဘူးနော်”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီလိုကွာ... မင်းတို့အတန်းထဲမှာလည်း ငါစိတ်ဝင်စားတဲ့ ကောင်လေးမှမရှိတာ၊ ငါ လိုက်တက်ရင် မင်းတို့လည်း စာသင်ပျက်တယ်”

“အဲဒီတော့”

“ငါ့ဟာငါပဲ ကင်တင်းမှာ ထိုင်နေတော့မယ်၊ အပြင်မှာဆိုတော့ ဒီကြည့်လို့ ရှုလို့ ကောင်းတာပေါ့”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၏စကားက သဘာဝကျပါသည်။ ကိုယ်မှာလည်း ဒီနေ့ သုံးသုံးတို့နှင့် တစ်ပွဲခွဲစရာ ရှိသေးသည်မို့...

“ကောင်းသားပဲ... ကျွန်တော့်ကို အပြန်ဝင်ခေါ်လေ”

‘အေး... မင်းကို ငါ အပျော်ဝင်ခံမယ်’ ...ဟု ပြန်မပြောချေ။
ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြသည်။

ကျောင်းရောက်တော့ အတန်းထဲပဲ အရင်ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ကိုခင်
မောင်သိန်းထွန်းဦးကတော့ သူ၏ဖူးစာဖက်ဖြစ်လာမည့် မျက်ဝန်းအရွယ်
မိန်းကလေးအား ရေကုန်ရေခမ်းရှာဖွေရန် အာသာငမ်းငမ်း ခြေလှမ်းများ
ဖြင့် ကင်တန်းတွေဘက် တန်းထွက်သွားလေပြီ။

အတန်းထဲရောက်တော့ တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်္သေ့တို့ကို အသင့်တွေ
လိုက်ရ၏။

“မင်းကိုစောင့်ရတာလည်း ကြာလိုက်တာကွာ”

တွေ့တွေ့ချင်း တောဝက်က စကားစလှာသည်။ ဒီစကားသည်
သူ့ကို ဖူးချင်လွန်း၍ စောင့်နေသည့်သဘောမဟုတ်။ သူနှင့်သုံးသုံးတို့၏
အားပြိုင်မှုကို ရှုစားရန် ဝီရိယကောင်းကောင်းနှင့်စောင့်နေမှန်း ဆဲဗန်းဒေး
နားလည်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံးကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ပုံစံကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ၊ ကဲ... ငါ့ကို ဘာအင်တာဗျူး
လုပ်ချင်သေးလို့လဲ ... ပြော”

နှစ်ကောင်စလုံး ဟီးခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

ခွေးခြင်္သေ့က အရင် ...

“မင်းက သဘောပေါက်သားပဲကွ၊ ငါတို့သိချင်တာက မင်းနဲ့သုံး
သုံးတို့ရဲ့ပတ်သက်မှု၊ ပြီးတော့ ... မင်းရဲ့ သူ့အပေါ်မှာသဘောထား”

ဆဲဗန်းဒေးက နားသယ်စပ်ကို လက်နှင့်ကုတ်ကာ စဉ်းစားဟန်ပြု
ရင်း ...

“မေးခွန်းကောင်းတယ်”

“ဟာ ... ဒီကောင်”

တောဝက်၏အောက်သိုးသိုးလေသံ ထွက်လာသည်။ နှစ်ကောင်
စလုံးကို ဆဲဗန်းဒေးက လက်ကာပြထားပြီး ...

“ခဏလေးပါ ... ရှင်းပြပါမယ်၊ ငါနဲ့ သုံးသုံးတို့က ပထမတစ်ကြိမ်
မတော်တဆဆိုကြတယ်၊ ကတောက်ကဆလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ဒုတိယ
တစ်ခါ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပြန်တွေ့ပြန်တယ်၊ အဲဒီတစ်ခါလည်း အဆင်
မပြေပြန်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ...”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

တောဝက် မအောင်အီးနိုင်ဘဲ မေးလာသေအမေးကို ဆဲဗန်းဒေး
အ ...

“ဒီတော့ကွာ ... တတိယအကြိမ်ကျတော့ သူ့ဘက်က ချဲလင်း
လုပ်လာတာ မင်းတို့အသိပဲ၊ ဟိုအဆိုအတိုင်း ဖြစ်နေပြီကွ၊ ကိစ္စတစ်ခုဟာ
ပထမအကြိမ်ဖြစ်လာရင် မတော်တဆတဲ့၊ ဒုတိယအကြိမ်ဆိုရင် တိုက်ဆိုင်
တာ၊ တတိယအကြိမ် ထပ်ဖြစ်လာရင်တော့ ရန်သူ့လက်ချက်တဲ့”

“ဪ... ဒါဆို သုံးသုံးက မင်းကို ရန်သူလို့ သဘောထားမနေ
တာပေါ့၊ ဒီလိုလား”

ဆဲဗန်းဒေးက ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါဘဲ ...

“ဒေးကားရဲ့အဆိုတစ်ခုရှိတယ်ကွ၊ မြင်တယ်ဆိုတာ မှန်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အမှန်ကို မြင်သေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“မင်းဆိုလိုချင်တာက”

“အင်း ... အရိုးရှင်းဆုံး ဥပမာပေးရရင် လူတစ်ယောက်ဟာ
နှင်းတောထဲကိုကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ကို မြင်တယ်၊ အနားအထိသွား
ကြည့်တော့မှ ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်နေတာမျိုးကွ”

စကားအသုံးမှာ နှစ်ကောင်စလုံးငြိမ်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။ ပြီးမှ တောဝက်က ...

“ဒါဆို ... ဆိုလိုချင်တာက မင်းကို သုံးသုံးက ရန်သူလို့ ထင်နေတာ မင်းကိုမြင်အောင် မကြည့်တတ်သေးလို့ပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဆဲဗန်းဒေးက လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးလိုက်ရင်း ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ တောဝက်ရာ၊ ကြည့်တတ်ရင် မြင်လာလိမ့်မယ်၊ ချစ်တတ်ရင် ယဉ်လာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့၊ သူ့ ... ငါ့ကို မမြင်သေးလို့ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ခု မင်းဘက်ကရော သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ၊ သဘောထားသလဲ ပြောပါဦး”

မေးခွန်းကတော့ တစ်ဆုံးအထိ နှိုက်လာချေပြီ။ ဆဲဗန်းဒေး မျက်နှာအစုံကို ပင့်လိုက်၏။ ဟိုနှစ်ကောင်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်စိမျက်နှာတွေနှင့် ပြောလေဆိုသည့်ပုံစံမျိုး လုပ်နေသည်။ ရပါသည်။ ပြောဆိုတော့လည်း ပြောရမည်ပေါ့။ ဆဲဗန်းဒေးပဲလေ ... ဟင်း ဟင်း။

ထိုကြောင့် ...

“မင်းတို့ကို ငါ ညတုန်းက မက်တဲ့အိပ်မက်ကို အရင်ပြောပြမယ်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါနဲ့သုံးသုံးနဲ့က မြန်မာဗီဒီယိုတွေထဲကလို လက်တွဲပြီး လမ်းလျှောက်နေတာကွ”

“အလဲ့”

“နေဦး မပြီးသေးဘူး၊ အဲဒီလို လမ်းလျှောက်နေရင်းနဲ့ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းထဲကလို ငါက ကုန်းပိုးလိုက်တယ်၊ ပြီး ... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီကို ပြေးသွားကြပြီး လှမ်းအော်ကြပြန်ရော”

“စုံနေတာပဲကွာ”

ဆဲဗန်းဒေးက လက်ကာပြထားရင်း ...

“လာဦးမယ်၊ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ကုလားကားထဲကလို ပန်းခြံထဲမှာ ကုလားသီချင်းနဲ့ ကကြပြန်တယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ သုံးသုံးရဲ့အဖေကြီးက နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကြီးနဲ့ ပေါ်လာပြီး လိုက်ပစ်ရော မဟုတ်လား”

မျက်နှာကို ရှုံ့မဲပြလိုက်ပြီး ...

“စွီ ... ဘယ်ကလာ ... ငါတို့နှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်ကားထဲကလို လမ်းပေါ်ကတက်စီတစ်စီးကိုတားပြီး စွေ့ခနဲ တက်ထိုင်လိုက်ကြတယ်၊ အဲဒီမှာ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းက ပြန်ဝင်လာပြီး ...”

“ဘယ်လိုဝင်လာတာလဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ငါတို့နှစ်ယောက် ကားပေါ်မှာပဲ အကြင်နာပေးမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ လန့်နိုးသွားတာကွ”

“ဟေ”

“မဟာမဟာ အိပ်မက်ကြီးပါလား ဆဲဗန်းဒေးရာ၊ ဒါနဲ့ ငါတို့မေးတဲ့ မင်း သုံးသုံးအပေါ် သဘောထားက”

“အဟီး”

ရှူးသလို ပေါသလိုပုံစံနှင့် ရယ်ပြလိုက်သည်။ ဒါသည်ကိုပင် တောဝက်က ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာအဟီးလဲ”

“အဟီး ... အဟီး”

“ဆဲဗန်းဒေး”

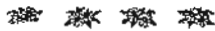
“အဟီး ... အဟီး ... အဟီး”

ဘေးမှ ခွေးခြင်သံက လုံးဝစိတ်မရှည်သည့်ပုံစံဖြင့် ...

“ဟေ့ကောင် ဆဲဗန်းဒေး... မင်း သုံးသုံးကို ကြိုက်နေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒဲ့ပြောကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆဲဗန်းဒေးကလည်း ပြတ်သားစွာ ...

“အဟီး”

(၁၄)

ဒီနေ့တော့ ချိန်းထားသည့်ကင်တင်းသို့အလာ လမ်းမှာ ဆိတ်သိုးအုပ်စုနှင့် တန်းတိုးသည်။

ဆိတ်သိုးက ...

“မင်းတို့ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာကွာ၊ ဟိုမှာ သုံးသုံးတို့အုပ်စု စောင့်နေကြပြီ”

“အေးကွာ ... ငါတို့လည်း ဟစ်တလာကို အားကျလိုကွ”

“ဘယ်လို”

ဆဲဗန်းဒေး၏စကားကြောင့် အားလုံး နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်သွားကြ

“ဟဲ ... ဟဲ ... သိပ်မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ ဟစ်တလာကို အားကျတယ်၊ အဲဒါက ဟစ်တလာက ဧည့်ခံပွဲတွေ ဘာတွေသွားရင် ဘယ်တော့မှ ချိန်အတိအကျမလာဘူး၊ စောရင်လည်း ပိုစောလာမယ်၊ နောက်ကျမယ်

ဆိုရင်လည်း ပိုနောက်ကျပြီးမှ လာတယ်”

“အဲဒီသဘောက”

“ရှင်းပါတယ်၊ စောလာတယ်ဆိုတာက တခြားသူတွေထက် ပိုပြီး အရေးပေးတဲ့သဘော၊ နောက်ကျပြတယ်ဆိုတာက တစ်ဖက်မှာပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတဲ့သဘော၊ အဓိကကတော့ သူ့ကို လူတွေပိုပြီး သတိထားချင်တာပဲ”

ခုမှ အားလုံးက သဘောပေါက်ကြသလို ခေါင်းတွေကိုယ်စီညှိကြတော့သည်။

ထိုအခါမှ စာကလေးက သတိရဟန်ဖြင့် စိုးရိမ်တကြီး ပြောလာသည်။

“မနေက ... မင်းပေးခဲ့တဲ့ပုံကြောင့် သုံးသုံး ပိုတင်းသွားတယ်တောင်ကြာ ... ငါနဲ့ သဲစု ပိုဝေးသွားပါဦးမယ်”

ဆဲဗန်းဒေးက စာကလေးကို သနားစရာသတ္တဝါလေးလိုကြည့်ရင်း

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ အချစ်မှာ ကိုယ်ချစ်ရယ်၊ သူချစ်ရယ်၊ သူချစ် ကိုယ်ချစ်ဆိုပြီး သုံးမျိုးရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ငါဖတ်ဖူးသလောက်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က အဲဒီအထဲက သူချစ် ကိုယ်ချစ်မို့လို့ ခုလိုရန်ဖြစ်လိုက် စိတ်ကောက်လိုက် ဖြစ်နေတာပါ”

“ငါ ... ငါ သိပ်နားမရှင်းဘူး ဆဲဗန်းဒေး”

မျက်လုံးလေး ပြာလတွတ် ပြာလတွတ်လုပ်ရင်း စာကလေး ပြောမေးလာသည်။

ဆဲဗန်းဒေးက စာကလေးပခုံးကို ဖတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်၍ ...

“ကဲပါ ... နောက်တော့ ငါ ရှင်းပြပါမယ်၊ ခုတော့ တော်တော်နောက်ကျနေပြီကွာ၊ တော်ကြာ ဟိုမဒီတွေ ပိုတင်းနေဦးမယ် သွားကြ

အောင်”

သို့နှင့် အုပ်စုလိုက်ကြီး ချီတက်လိုက်ကြသည်။ ချိန်းဆိုထားသည်တင်တင်းကိုရောက်တော့ ...

“ဟင်”

“ဟာ”

အားလုံး၏ပါးစပ်တွေမှ အာမေဍိတ်ကိုယ်စီ ထွက်သွားကြ၏။ တင်တင်းထဲမှာ သုံးသုံးတို့ တစ်ဖွဲ့လုံး မရှိတော့ချေ။

“သွားပါပြီကွာ”

ဆိတ်သိုးက စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းတော့သည်။ သူတို့နောက်ကျနေ၍ ပြန်သွားကြပြီထင်၏။

ထိုစဉ် ...

“အစ်ကိုတို့အဖွဲ့ထဲမှာ ကိုမင်းထက်အောင်ဆိုတာ ပါလားဗျ”
စားပွဲထိုးလေးက လာမေးခြင်းဖြစ်သည်။ အားလုံး၏ပါးစပ်ဖျားက မင်းထက်အောင် ... မင်းထက်အောင်ဆိုပြီး ရွတ်မိကြသည်။

ငါးစက္ကန့်လောက်ရောက်မှ စာကလေး ဝုန်းခနဲ ...

“ဟာ ... မင်းထက်အောင်ဆိုတာ ငါကွ”

“စာကလေးရာ ... ကိုယ့်နာမည် ကိုယ်မေ့နေရတယ်လို့”
ဆိတ်သိုးပြောမှ စာကလေးက ရှုတင်းတင်းနှင့်ကြည့်ပြီး ...

“ဟ ... နာမည်ရင်းကို ဘယ်သူမှမခေါ်တော့ ရှက်တရက် မေ့နေထားပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ရော ငါလိုဆိုရင် ချက်ချင်းမှတ်မိမလား”

စူပူပူပြောရင်း စာကလေးက စားပွဲထိုးလေးဘက်လှည့်ကာ ...

“ညီလေး ပြော ... မင်းထက်အောင်ဆိုတာ ငါပဲ”

“ဟိုလေ ... မသဲစုဆိုတဲ့ အစ်မလေးက ဒါတွေပေးခဲ့တယ်ဗျ

www.burmeseclassic.com

ဒီလိပ်စာအတိုင်း ငါးမိနစ်အတွင်း အရောက်လာခဲ့ပါတဲ့၊ မရောက်ရင်တော့
ဘယ်တော့မှ လိုက်မရှာပါနဲ့တဲ့”

ပေးလာသောပစ္စည်းနှစ်ခုကို အားလုံး စိတ်ဝင်တစားဝိုင်းကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

“ဟ...ဘာတွေလဲကွ”

ဆိတ်သိုးက နားမလည်နိုင်သလို ရေရွတ်လိုက်သလို စာကလေး
သည်း ဖီးရွက်လောက် မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“ဆဲဗန်းဒေး... လုပ်ပါဦးကွာ၊ ငါးမိနစ်အတွင်းတဲ့”

တခြားလူတွေ ဆူဝေလှုပ်ခတ်နေသလောက် ဆဲဗန်းဒေးက ထိုပုံ
တွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

တစ်ခုက AMERICAN PUZZIE CARDS ဆိုသော ကံ
ကလေးတစ်ခု။ နောက်ပြီး... စာရွက်ပေါ်မှာရေးထားသော တရုတ်စာလုံး
တစ်လုံး။ ဘာမှန်းမသိသေးသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုရှိကို ရှိရမည်ဟု
ဆိုကြည်မိသည်။

ပြီးတော့ ဒါတွေက သုံးသုံး သူ့ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပညာစမ်းတာပဲ
သာ။ ဖြစ်နိုင်ဖို့ များသည်။

“တရုတ်စာတွေ ငါတို့လည်း မတတ်ဘူးကွာ၊ ဒီကဒ်ထဲကပုံက
တော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံပဲ”

“အေး... ဟုတ်မယ်”

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆဲဗန်းဒေး၏ဦးနှောက်က ဖျတ်ခနဲ လင်းပွင့်သွား
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဒီအနီးအနားမှ P.C.O ဖုန်းရှိလား”

ဆိတ်သိုးက ...

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ်... လာ”

ဖုန်းဆိုင်သို့ရောက်သွားကြသည်။ ဖုန်းမဆက်ခင် ဆဲဗန်းဒေးက

“ငါ့အစ်ကိုရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီမှာ ဒီလိုပါဆယ်ကဒ်တွေ
ဖြင့်ဖူးတယ်ကွ၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဆိုတာ ငါ မေးကြည့်လိုက်မယ်”

ဖုန်းက ကံကောင်းစွာ တန်းဝင်သွားပါသည်။ ဆဲဗန်းဒေးက ဆဲဗ်သွက်သွက်ပြောကာ ဖုန်းချလိုက်ပြီး ...

“ဒီကဒ်က ပျောက်နေတဲ့ ချစ်သူကို ရှာနေတဲ့ပုံတဲ့”

“ဒါဆို အဲဒီချစ်သူက ...”

“ဒီကဒ်ထဲမှာပဲ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူရဲ့ ညာဘက်လက်မောင်းအောက်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်”

အားလုံးဝိုင်းပြီး ပြူးပြဲကြည့်လိုက်ကြသည်။

“အို”

“ဟာ ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ရေရွတ်သံတွေ ညံ့စွဲသွားကြသည်။ ဆဲဗန်းဒေးက တွေးတွေးဆဆ ဖြင့် ...

“ဆိုလိုချင်တာကတော့ ကဒ်ထဲက လူလက်ညှိုးညွှန်ထားတဲ့ အတိုင်း ညာဘက်အခြမ်းမှာ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟာ ... ညာဘက်မှာက ဆိုင်တွေ၊ ကျောင်းဆောင်တွေ အများကြီးပဲကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါးမိနစ်နဲ့ တစ်နေရာဝင် တစ်နေရာထွက်ရှာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး၊ ခုတောင် နှစ်မိနစ်လောက် ကုန်သွားပြီ”

ခွေးခြင်္သေ့က အလောတကြီး ဝင်ပြောသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေက အားလုံး၏မျက်နှာတွေပေါ်မှာ ဖိတ်လက်ပေါ်လွင်နေကြ၏။

ဆဲဗန်းဒေးလည်း ဦးနှောက်ကို အင်ဂျင်တပ်နေရပြီ။ နဖူးထက်မှ ချွေးစက်များကို လက်ညှိုးနှင့် သပ်ချလိုက်ရင်း ...

“နေဦး ... နေဦး ... ဒါဟာ တရုတ်စာဆိုပေမယ့် အစစ်မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ပြောရင်း ဆဲဗန်းဒေးက စာလုံးကို သူလုပ်နေကျ အပေါ်အောက် အောက်ထိုးထောင်ကြည့်လိုက်သည်။ မထူးခြား။ သို့နှင့် ညာဘက်ကိုစောင်း၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ ရှာမတွေ့။

နောက်ဆုံး ရင်တဒိတ်ဖြင့် ဘယ်ဘက်သို့ အသာစောင်းကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟာ”

“ဆဲဗန်းဒေး ... ဘာ ... ဘာတွေ့လဲ၊ ဘာကိုတွေ့လို့လဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက လက်ညှိုးထောက်ပြီး တစ်လုံးချင်း ရေရွတ်လိုက်

“ENGLAND အင်္ဂလန်”

“အင်္ဂလန် ... အင်္ဂလန်ဆိုတော့”

ဆိတ်သိုး၏ တုန်တုန်လှုပ်မေးသံကို ဆဲဗန်းဒေးက ...

“အင်္ဂလန်ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေနေတာလေ”

“ဒီ ... ဒီတော့”

“အေး ... အင်္ဂလိပ်စာအဆောင်ကလည်း ငါတို့ရဲ့ ညာဘက်မှာ
ရှိတာပဲ ဒီတော့ ... မင်းတို့ အနီးဆုံး အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာအခန်းကို သွားရှာ
ပေတော့”

“အိုး”

အားလုံး ဂုန်းခနဲ ပြေးထွက်သွားကြသည်။ လေးငါးလှမ်းလောက်
ချောက်မှ စာကလေးက ရပ်ကျန်ခဲ့သော ဆဲဗန်းဒေးဆီ အပြေးပြန်လာပြီး

“ဆဲဗန်းဒေး ... လာ လာကွာ၊ ဒါ မင်းရဲ့အောင်မြင်မှုပဲလေ”

လျော့ရဲရဲပြုံးကာ ဆဲဗန်းဒေး ခေါင်းအသာခါလိုက်ရင်း ...

“လက်စားချေတယ်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မပြီးဘဲ ဝမ်းနည်းမှုကို
ကြာရှည်အောင် လုပ်တာမျိုးပဲ စာကလေး၊ သုံးသုံးကို ပြောဖြစ်အောင်
ပြောလိုက်ပါ။ အနိုင်လိုချင်နေတဲ့သူ့ကို ငါ အရှုံးပေးပါတယ်လို့”

ပြောပြီး သူ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ENGLAND

(၁၅)

အတန်းထဲအထိ ပြန်လာခဲ့ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဂူကြီးထိုင်နေမိသည်။ ဆိတ်သိုးတို့အုပ်စုနှင့် လိုက်သွားသော တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်္သေ့တို့လည်း ပြန်မလာချေ။ ဟိုဘက်ကအုပ်စုနှင့် ဘာတွေအောင်ပွဲခံနေပြီမသိ။

စိတ်ထဲမှာ အတွေးတွေ ရောထွေးရင်း ရီဝေနေမိသည်။ သူပြောလိုက်သောစကားကို သုံးသုံး နားလည်လက်ခံပါ့မလား။ ဆဲဗန်းဒေး စဉ်းစားမရသေး။

စိတ်တည်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး တစ်ညနေလုံး သင်နေသည့်စာထဲမှာပဲ စိတ်နှစ်ထားလိုက်သည်။ သို့တိုင်အောင် သုံးသုံး၏ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးက တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါ်လာသေး၏။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်အထိလည်း တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်္သေ့တို့က ရောက်မလာကြချေ။

သို့နှင့် ကျောင်းဆင်းတော့ ဇာန်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့၏။

ခါတိုင်းနေ့တွေလို တက်ကြွခြင်းမရှိဘဲ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းနှင့် လျှောက်လာစဉ်မှာပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ဆဲဗန်းဒေး ... နေပါဦးကွ”

ကြည့်လိုက်တော့ လန်းဆန်းတက်ကြွမှုအပြည့်နှင့် ရင်ကော့ခေါင်းမော့ပြီး လျှောက်လာသော ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အနားရောက်တော့ ...

“မင်းကွာ ... ငါ ဝင်ခေါ်မယ်လို့ ပြောထားတာကို ခု ဘယ်သွားလေလဲ”

ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်ရင်း ဆဲဗန်းဒေးကပဲ ...

“အေးဗျာ ... စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့လည်း မကပ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့”
ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... လင်းတလိုပိုင်ပြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်းကို

ငါပြောစရာတွေရှိတယ်”

“အင်း ... ပြောလေ”

အသက်ကို ဟားခနဲ ရှူသွင်းလိုက်ရင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ...

“ဟာ ... ဒီနေရာမှာပြောလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ လာ ... သွားမယ်”

စိတ်ညစ်ရသည့်ကြားက ဒင်းခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။ သွားသည့်နေရာက တခြားမဟုတ်။ ခေတ်မီသားနားသည့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ ဖြစ်သည်။ ဒီကလည်း ညစ်နေတာဆိုတော့ ကောင်းသည်ပေါ့။

ရောက်သည်နှင့် စားသောက်စရာများ မှာလိုက်ပြီး ...

“ဆဲဗန်းဒေး ... ဘီယာချဉ်းမလား”

“အေး... ချမယ်ဗျာ”

ဘီယာမှာပြီး၍ တစ်ယောက်တစ်ဝှမ်း ငုံ့လိုက်ပြီးမှ...

“ဟေ့ကောင်... ငါစိတ်ဝင်စားတဲ့ကောင်မလေးတွေထားပြီကွ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ဆဲဗန်းဒေး၏လျော့ရဲရဲလေသံကြောင့် အားကြိုးမာန်တက် ပြောနေသော ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး နှင်သွားသည်။

ချက်ချင်းပဲ မျက်နှာကြီး မဲ့ရွဲကာ...

“မင်းလေသံကြီးကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ကိုပြောစမ်းပါ။ ကူညီနိုင်တာဆို ကူညီမှာပေါ့”

မဖြေချင်သောမေးခွန်းကို လာမေးနေပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင်မသိ။

ထိုကြောင့်...

“စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာဗျာ၊ ခင်ဗျား တကယ်ကူညီမှာလား”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကလည်း လေးနက်စွာ...

“ကူညီမယ်ကွာ... ပြော”

ဆဲဗန်းဒေးက...

“ဟိုမှာ... ဂျာမဏီက ရေဘာဝဲပေါလ်လေ၊ သူသေသွားလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုကူညီမှာလဲ”

“ဟာကွာ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး နှင်သွားပြီး ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိဖြစ်သွားပုံရသည်။

ပြီးမှ...

“မင်းကွာ... တော်တော်နောက်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါ့ကိစ္စကို နားထောင်

မိဦးကွာ”

“နားထောင်မှာပါ၊ ခင်ဗျားကျွေးတာကို စားနေတာပဲ၊ ပြော... ကောင်မလေးက ဘယ်မေဂျာကလဲ၊ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီလောက်တော့ မသိသေးဘူးလေကွာ၊ ကင်တင်းတစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာကွာ၊ ငါ ကင်တင်းက စားပွဲထိုးလေးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီ စင်တင်းမှာ နေ့တိုင်းထိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“အဲဒီတော့... ခင်ဗျား ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

“ဟာ... မင်းကို အားကိုတယ်ဆိုမှပဲ၊ အဲ... တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ငါ အဲဒီကောင်မလေးရဲ့နာမည်နဲ့ မေဂျာလောက်တော့ စုံစမ်းပေးမယ်ကွာ၊ ကျန်တာတော့ မင်း ဆက်လုပ်ရှားပေး”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ကျွန်တော် ကတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပါ့မယ်”

ဆဲဗန်းဒေးစကားကြောင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ လက်ကျန်ဘီယာကို မော့ချလိုက်ပြီး ဟားခနဲ ရေရွတ်လိုက်ကာ

“ဟား... ကောင်မလေးက တော်တော်လန်းတယ်ကွာ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ဖတ်ဖူးတဲ့ သမင်မျက်လုံးတို့၊ စင်ရော်တောင်မျက်ခုံးတို့၊ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန်နှုတ်ခမ်းတို့၊ အို... ခန္ဓာကိုယ်ကအစ ဗီးနပ်(စ်)နတ်သမီးနဲ့တောင် တင်စားရမယ်”

သူပြောပုံအတိုင်းသာ ပုံတူရေးသည်ပန်းချီဆရာတွေကို ဆွဲခိုင်းလျှင်တော့ ငိုချင်းချကြမည်ထင်သည်။ တစ်ခုစဉ်းစားမိ၍ ဆဲဗန်းဒေးက

“အင်း... ခင်ဗျားပြောပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ခါးတုတ်တုတ်ကြီး ဖြစ်နေမှာပဲ”

“အင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သောကြာနတ်သမီး ဗီးနပ်(စ်)ဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ် အချိုးအစားက ရင် ၃၇ တင် ၃၈၊ ခါး ၂၆ ဗျ ... သိရဲ့လား”

“ဟေ”

“မဟေနဲ့ ... ပြီးတော့ အဲဒီဗီးနပ်(စ်)ဆိုတာ လက်နှစ်ဖက်ပြတ်နေတာဗျ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ပါးစပ်ကြီးအဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုပါးစပ်ထဲသို့ ယင်တစ်ကောင်ပင် မနားခင်မှာပဲ ...

“တော်ပြီကွာ ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အရမ်းကြိုက်တယ်၊ မင်းမြင်ရင်လည်း ငေးသွားလိမ့်မယ်ကွ၊ ကဲပါကွာ ... ငါ့ရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်မှုအတွက် ... ချီးယား”

ဖန်ခွက်ချင်း ထိခတ်သံက နှစ်ယောက်ကြားမှာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အကြံအစည်အောင်မြင်မှုအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ”

ထိုသို့ ပါးစပ်က ပြောလိုက်သော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ချစ်မိသွားတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့ပဲ အရှုံးပေးလာတာပါဗျာ”

(၁၆)

နောက်နေ့ ကျောင်းသို့ရောက်ရောက်ချင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းက သူ့ကောင်မလေးအကြောင်း စုံစမ်းရန်ဆိုပြီး ထွက်သွား၏။ သူသည် ကျောင်းဝင်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သွားရဲလာရဲ ရှိနေပြီ။

ထိုင်နေကျ ကင်တင်းဆီသို့ပင် ခြေဦးလှည့်လိုက်၏။ ကင်တင်းဆီ လှမ်းဝင်လိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဆဲဗန်းဒေး ... ငါတို့ ဒီမှာလေ”

ကင်တင်းထောင့်တစ်နေရာမှာ ခေါ်သံကြား၍ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ တောဝက်၊ ခွေးခြင်္သေ့နှင့်အတူ ဆိတ်သိုးတို့အုပ်စုကြီးကိုပါ တွေ့လိုက်

အနားရောက်ရောက်ချင်း ဆိတ်သိုးက ...

“မင်းကိုတော့ လေးစားတယ် ဆဲဗန်းဒေးရာ၊ မနေ့က မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ကွက်တိပဲကွ၊ အင်္ဂလိပ်စာအခန်းထဲမှာ သူတို့ထိုင်နေတာ”

ဪ...ဟု ခပ်လေးလေး ရေရွတ်ရင်း ခုံလွတ်တစ်ခုမှာ ထိုင်လိုက်သည်။

တောဝက်က...

“ဟကောင် ... မင်းပုံစံကြီးက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီပွဲမှာ မင်း နိုင်တာလေ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ထိုစဉ် ပခုံးကို လာဖက်သည့်အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရပြီး...

“အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ် ဆဲဗန်းဒေးရာ၊ မင်းကြောင့် ငါ သဲစု ပြန်နိုးရတာ”

အသံနှင့်အတူ အခုမှရောက်လာပုံရသော စာကလေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ဝမ်းသာရိပ်တွေက ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေ၏။ စာကလေးကပဲ...

“ငါ ... မင်းပြောတဲ့စကားကို သုံးသုံးကို ပြောပြလိုက်တယ်ကွာ သူ့မျက်နှာလေး တည်သွားပြီး အကြာကြီး ဝိုင်းတွေသွားတယ်၊ မင်းပြောတာကို နားလည်လက်ခံသွားတဲ့ပုံပဲ”

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာစိတ်က ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထသွားသော်လည်း သီးမယုံရဲသေးချေ။ ထိုကြောင့် မရဲတရဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“မင်းပြောတာက တကယ်ဟုတ်လို့လားကွာ”

“ဒါကတော့ မင်းဟာမင်း လူချင်းတွေပြီး သွားမေးကြည့်စေကွာ၊ ခု ... သူတို့ အင်္ဂလိပ်စာကင်တင်းမှာရှိတယ်၊ ငါတော့ သွားပြီ”

“ဟင် ... မင်းက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

“သဲစုနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မလို့ကွာ၊ ဟိုမှာ ရုပ်စောင့်နေတယ်”
ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သဲစုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အားလုံးကို

ဆက်ပြီး စာကလေး ထွက်သွားတော့၏။ တစ်ဝိုင်းလုံး လှမ်းစသံများနှင့် ညစ်ကာ ကျန်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆဲဗန်းဒေးက ထရပ်လိုက်သဖြင့်...

“ဟင် ... မင်းကရော ဘယ်ကိုလဲ”

ဆဲဗန်းဒေးစကားကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားတစ်ခွန်းတည်း။

“ငါလား ... သုံးသုံးဆီကို”

“ဟေ”

(၁၇)

ထွက်သာလာခဲ့ရသည်။ တကယ်တမ်းတွေ့လျှင်ပင် ဘာပြောရမည်ကို မသိသေး။ သို့သော်လည်း ဆဲဗန်းဒေးခြေလှမ်းတွေက အင်္ဂလိပ်စာကင်တင်းသို့ လှမ်းနေပြီဖြစ်သည်။ သုံးသုံးနှင့်တွေ့ရတော့မည်ဆိုသော အသိကြောင့်လည်း ရင်ခုန်သံတွေက ဘော်လွန်းအဆုံးထိ တင်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် သုံးသုံးနှင့် အမြန်ဆုံး ပြေလည်ချင်ပြီ။ ဒါမှလည်း ချစ်နေသည့်အကြောင်းကို ရွှေ့နားတော်သွင်းခွင့်ရနိုင်မည်လေ။

ကံကြမ္မာကပဲ သူ့နှလုံးသားကို ဖတ်ခနဲ ပုတ်ချလိုက်လေသလားမသိ။ အင်္ဂလိပ်စာကင်တင်းထဲရောက်တော့ သုံးသုံးတို့ကို မတွေ့ရချေ။

သို့သော်လည်း ...

“ဆဲဗန်းဒေး ... ဒီမှာလာထိုင်လေကွာ”

ခေါ်သံကြောင့် လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။ အသံရှင်ကတော့ အာသ

ခေါမကုန်ခမ်းသေးသည့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးပင် ဖြစ်လေသည်။ မထူးဘူးဟု တွေးကာ သွားထိုင်လိုက်၏။

“မင်း ... ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတာလား”

“အင်း ... တွေ့မလားဆိုပြီး ဒီဘက်ကို လျှောက်လာတာ”

ချော်လဲရောထိုင် ပြောလိုက်သည်။ ဒါကိုပင် ဒင်းက လုံးဝမရိုက်မိဘဲ မျက်နှာကြီး ဝင်းတက်လာပြီး ...

“အေးကွာ ... မင်းလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ခဏနေရင် ငါ့ကောင်မလေး လာတော့မှာကွ၊ မင်း တစ်ခါတည်း အကဲခတ်သွားလို့ရတာပေါ့”

သူ့အတွေးနှင့်သူတော့ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး စိတ်သွားတိုင်း နှိပ်ပါ ဖြစ်နေပုံရသည်။ ဆဲဗန်းဒေးလည်း ဘာမှပြောဆိုဆုံးမ မနေတော့ဘဲ လေပူလေးတစ်ချက်ကို ဒိုင်လျှို့မူတ်ထုတ်လိုက်ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကင်တင်းအဝင်ဝဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိရင်း ရင်ဆတ်ထဲမှ နှလုံးသား ခုန်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဟာခနဲပင် စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ ကင်တင်းထဲ ဝင်လာသောကောင်မလေးအုပ်စု နှစ်စုထဲမှာ သုံးသုံးတို့က တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကလည်း ကင်တင်းအဝင်ဝကို ရောယောင်လှမ်းကြည့်ရင်း ဖုံးမရ ဖိမရလေသံနှင့် လက်ညှိုးကြီးထိုးပြကာ

“ဆဲ ... ဆဲဗန်းဒေး ... ငါပြောတာ သူ ... သူလေးကွ”

“ဟင်”

“ဟေ့ကောင် ... ငါပြောတာ ကြားလား၊ မြင်ရော မြင်ရဲ့လား”

အားမလို အားမရပြောရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ... အထက်ကဆိုခဲ့သလိုပင် ဘာလုပ်ရမှန်း ထင်မသိဘဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ပြန်၏။

ထိုင်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၍ ရှေ့မှ ရေနွေးခွက် ကိုယူပြီး မော့အသောက် ...

“အား ... ဖို့”

ဆဲဗန်းဒေး လတ်တလော ဝှဲထားသော ရေနွေးပူကြီးနှင့် တိုးသွား ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒင်းကြီး၏ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်အမူအရာနှင့် အသံတွေကြောင့် တခြားဝိုင်းမှ လူတွေပင် လှမ်းကြည့်ကုန်ကြတော့၏။ ထိုအခါကျတော့လည်း ဒင်းက မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် ...

လှည့်ကြည့်သောလူတွေထဲမှာ သုံးသုံးတို့အုပ်စုလည်း ပါဝင်သည်။ သူတို့လည်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး၏အဖြစ်ဆိုးကို ရယ်ချင်နေကြပုံပေါ် ၏။

ဆဲဗန်းဒေးလည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ပြောရလေတော့၏။

“ခင်ဗျားဗျာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ ဗျ”

ထိုအခါမှ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ရှက် ရယ်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“အဟီး ... ငါလည်း ကောင်မလေးကို မြင်တာနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ် သွားမှန်း မသိပါဘူးကွာ”

“ဆန္ဒကို သိကွာနဲ့ ထိန်းပါဗျာ”

“အေးပါ ... ဆဲဗန်းဒေးရယ်”

“ကိုယ်က ကျွေး ကိုယ့်ဒူးထောင် မယုံနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ”

“ဒီကိစ္စမျိုးက ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်ရတာမျိုး”

“ဂီပါပြီကွာ”

“ပြီးတော့ ... ကာလံ ဒေသံ အဂ္ဂံ ခနံ ဆိုတာ ခင်ဗျား ကြားဖူး သယ်မဟုတ်လား”

“အေး ... ကြား ... ကြားဖူးသလိုလိုပဲ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးလည်း ဆဲဗန်းဒေး၏ ရေရွတ်ဆူမှုအောက် မှ ခပ်မြော့မြော့ပင်ဖြစ်နေပြီ။ ပြောဆိုဆုံးမရင်းပင် ဆဲဗန်းဒေးခေါင်းထဲ အနံ့တစ်ခုက လင်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။ ဟုတ်ပြီဟုလည်း စိတ်ထဲက ကျူးရင့် ချိတ်မိသည်။

ထိုအကြံလေးကို အမိအရ ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း ...

“ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ... ထ ... သွားရအောင်”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုလဲ ... ဒီမှာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ဒီလိုထိုင်ငမ်းနေလို့ မပြီး ခင်ဗျား အဆင်ပြေချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်စကားကို နားထောင်” ထိုအခါမှ ‘အေးပါကွာ’ ... ဟု မသက်မသာလေး ညည်းပြီး ဆဲ ဗန်းဒေးနောက်မှ ထလိုက်လာသည်။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် ဆဲဗန်းဒေးက မျက်နှာထားတည်ကာ ...

“ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး”

“ဟေ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိစ္စကို ဖြစ်အောင်ကူညီပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

“ဘာ ... ဘာတစ်ခုလဲဟင်”

နည်းနည်းတော့ လန့်သွားပုံပေါ်သည်။

ဆဲဗန်းဒေးကပဲ ...

“သိပ်မလန့်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တစ်ခုလောက် ပြန်ကူညီ

ပေးဖို့ပါ။ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီး မဟုတ်ပါဘူး”

“ပြောလေ ... ငါ့ကိစ္စ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် လုပ်ပေးမယ်ကွာ”

ထိုအခါမှ ဆဲဗန်းဒေးက အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ...

“ဒီလိုဗျာ

... ..

... ..”

~~~~~

(၁၈)

တစ်ဖက်မှာလည်း ဆဲဗန်းဒေး၏ကောင်းမှုကြောင့် ဆိတ်သိုးတို့အဖွဲ့
နှင့် သုံးသုံးတို့လည်း ပြန်တည်နေကြပြီ။ ခုလည်း သူတို့အုပ်စုကြီးထိုင်နေ
သည့် ကပ်တင်းသို့ တောဝက်နှင့် ခွေးခြင်္သေ့တို့ ရောက်နေကြ၏။

စကားသွက်သော ရတီက ...

“ကိုတောဝက်နှင့်ကိုခွေးခြင်္သေ့က နာမည်အရင်းတွေလားဟင်”

တောဝက်က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ...

“ဘယ်ကလာ ... ကျွန်တော့်နာမည်က တင်ဝင်းဗျ၊ ဟိုကောင်
ခွေးခြင်္သေ့နာမည်ကတော့ သီဟတဲ့”

စကားအဆုံးမှာ အလင်္ကာကလည်း ရယ်လျက် ...

“ဟင်း ... ဟင်း ... ကျွန်မတို့ကတော့ နာမည်ပြောင်တွေပဲ
ဆီမှာနော်၊ ရတယ် မဟုတ်လား”

“ဘာလို့မရမှာလဲ ရှင်တို့အားကုံးနဲ့ ခုလို ထိုင်ရတာ ငိုက်ဆံမကုန်

ဘဲ တိမ်ညိုရုံထဲ ရောက်နေရသလို ခံစားရတယ် ... ခစ် ခစ်”

ဝတ်ရည်စကားကြောင့် ယောက်ျားလေးတွေအားလုံး အောင့်သက်သက်နှင့် ရယ်မိကြသည်။

ထိုအခါမှ ငြိမ်နေသော သုံးသုံးက စကားစလာ၏။ တောဝက်ဘက်ကို ကြည့်ကာ မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုတောဝက် ... ရှင်တို့ရဲ့ဉာဏ်ကြီးရှင်ကို မတွေ့ပါလား”

ဆဲဗန်းဒေးကို ရည်ညွှန်းခြင်းဖြစ်သည်။ သုံးသုံး၏အမေးစကားကြောင့် အားလုံးမျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်တချို့ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။

တောဝက်က ...

“မသိပါဘူး သုံးသုံးရယ်၊ ဪ ... မနေ့က မတွေ့ဘူးလား သုံးသုံးဆီကို သွားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ”

သုံးသုံးမျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြရိပ်ကလေး ဖြတ်သန်းသွားပြီးမှ ...

“ဟင် ... ကျွန်မဆီကို ဟုတ်လား၊ သူနဲ့ တခြားလူတစ်ယောက်နဲ့ ထိုင်နေတာတော့ ကင်တင်းမှာတွေ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆီကိုတော့ တိုက်ရိုက်မလာပါဘူး၊ လာစရာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

ခွေးခြင်သံက ဝင်ပြီး ...

“ရှိတာပေါ့ဗျ၊ သူ အရှုံးပေးတာကို သုံးသုံး တကယ်လက်ခံလား၊ ကျေနပ်လားဆိုတာကို အဲဒီကောင် သိပ်သိချင်နေတာ”

“ဪ”

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း သုံးသုံးမျက်နှာလေးက မသိမသာ ညှိုးကျသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရတီက ...

“တကယ်သိချင်ရင်လည်း လာတွေ့ခိုင်းလိုက်ပေါ့၊ သုံးသုံး မကျေနပ်သေးဘူးဆိုလည်း သူ့ဘက်က ခူးထောက်တောင်းပန်ရင် ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟဲ့ ရတီ ... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

လှမ်းဟန်လိုက်သော သုံးသုံးစကားကြောင့် ဝတ်ရည် မျက်နှာနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားရင်း ...

“သုံးသုံး ... နင် ဆဲဗန်းဒေးအပေါ်မှာ ဒီလောက်တောင် အလျော့ပေးလိုက်ပြီလား”

သုံးသုံးမျက်နှာလေးပေါ်မှာ ရှက်ငွေ့တွေ သီးလျက် ...

“အာ ... ငါပြောတာက အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း ... အဲ”

ပြန်မဖြေနိုင်ဘဲ သုံးသုံး အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ တောဝက်က အကွက်ကောင်းကို စောင့်နေသူပီပီ မဟာဒေယား ပို့ဆောင်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သုံးသုံးနဲ့ ဆဲဗန်းဒေး ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ တကယ်တော့တဆတွေပါ၊ ဒီကောင် ပြောဖူးပါတယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ်က မတော်တဆတဲ့၊ ဒုတိယအကြိမ်ကျတော့ တိုက်ဆိုင်တာတဲ့၊ သူ့စိတ်ထဲမှာ သုံးသုံးကိုမှ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်ပြီး ‘စ’ချင်လာတာလို့ ပြောတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အသက်က ဖြတ်မေးလိုက်သဖြင့် ခွေးခြင်သံက ...

“ဪ ... မှတ်မှတ်ရရဖြစ်တယ်ဆိုတာ သူ့စိတ်ထဲ၊ ရင်ထဲမှာ သုံးသုံးရှိနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီကောင်က ... ဘယ်မိန်းကလေးနဲ့မှ ဒီလို ထိသက်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး”

တောဝက်က ဆက်ပြောသည်။

“စကားဆက်ရဦးမယ်၊ တတိယအကြိမ်ကျတော့ အားလုံးသိတဲ့

အတိုင်း သုံးသုံးဘက်က စီစဉ်တာလေး အဲဒါကျတော့ ဒီကောင်က ပြော
တယ်၊ ရန်သူ့လက်ချက်တဲ့”

“ဪ... သူက ကျွန်မကို ရန်သူလို့ သဘောထားတာပေါ့
ဟုတ်လား”

တောဝက်က ခေါင်းခါရင်း...။

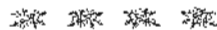
“မဟုတ်ပါဘူး၊ သုံးသုံးဘက်က သူ့အပေါ်မှာထားတဲ့ သဘော
ထားကိုပြောတာပါ။ ဒီကောင်ဘက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ သုံးသုံး သူ့ကို
အမြင်မှားနေတာတဲ့၊ ကြည့်တတ်ရင် မြင်လာပါလိမ့်မယ်၊ ချစ်တတ်ရင်လည်း
ယဉ်လာပါလိမ့်မယ်တဲ့”

“အဲဒါကရော... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

ပွဲသိမ်းစကားကို ထုတ်သုံးဖို့ တောဝက် အခွင့်အရေး ရလာပြီဖြစ်
သည်။ ထိုကြောင့် သုံးသုံးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အဲဒါကတော့ ပိုရှင်းပါတယ် သုံးသုံး၊ ဆဲဗန်းဒေးက သုံးသုံးကို
ချစ်နေတာပါ”

“အို”

(၁၉)

နောက်နေ့လည်း ဆဲဗန်းဒေး ကျောင်းသို့မလာပြန်ချေ။ တောဝက်
ဆိုမှာလည်း တဆုံးပျံ့ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ သုံးသုံးတို့အုပ်စုနှင့် ထပ်တွေ့ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ
သုံးသုံးက ဆဲဗန်းဒေးအကြောင်း မမေးတော့။ မျက်နှာမထားတတ်သလို
ဖြစ်နေသည်။ ဒါသည်ကိုပင် မနေနိုင်သော ရတီက မေးလာသေး၏။

“ကယ်လိုလဲ... ရှင်တို့ရဲ့ ဆဲဗန်းဒေးကို မတွေ့ပါလား၊ ကြည့်ရ
တာ သုံးသုံးကို ချစ်တယ်ပြောပြီး ရှောင်နေတာလား”

“ဟဲ့... ရတီမ သူ ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို အဲဒီစကားပြောဖူးလို့
လဲ”

အရှက်သည်းစွာဖြင့် သုံးသုံး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဆဲဗန်းဒေး
ဆိုတာ နာမည်ကြားရုံဖြင့် သူမရင်ထဲမှာ လှိုင်းတွေ ထ၊ထ၊သွားသည်မှာ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။

ယခင်က ဆဲဗန်းဒေးကို မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သူမမှ ဟုတ်သိလေစ... ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သံသယဝင်လာမိသည်။ ဆဲဗန်းဒေး၏ အနီးပေးပါတယ်။ လက်စားမချေပါနဲ့တော့... ဟူသော စကားကို သူမ နားလည်သဘောပေါက်သွား၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့... ဆဲဗန်းဒေးက သူမ ခိုင်းခဲ့သမျှကို ခက်ခက်ခဲခဲဖြစ်အောင် လုပ်ပေးခဲ့နိုင်တာလည်း ပါ၏။

ဒါ... ဒါဆို သူမ ဆဲဗန်းဒေးအပေါ် ရင်ခုန်နေပြီလား။ အို...။

“ဒီကောင် ကျောင်းမတက်တာတော့ အခြားအကြောင်းတစ်ခုခု ရှိပါလိမ့်မယ်။ နေများ မကောင်းလို့လား မသိဘူး။ ကျွန်တော် ညကျရင် ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပါ့မယ်”

တောဝက်စကားကို ဘာမှတုံ့ပြန်မနေတော့ချေ။ ရတီကိုသာ ထပ်မပြောရန် လက်ကုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကျန်ခဲ့သည့် တောဝက်နှင့်ခွေးခြင်္သေ့တို့မှာလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ လေပူကြီးကိုပဲ တက်ညီလက်ညီ မှုတ်ထုတ်မိကြတော့သည်။

“ဒီကောင်ကွာ... ငါတို့က ပြေလည်အောင်လည်း ပို့ပေးထားတယ်။ ဟိုဘက်ကလည်း အဆင်ပြေမယ့်သဘောရှိတယ်။ ဒါကိုတောင်မှ ဒင်းက ရောက်မလာဘူး”

“အေးကွာ... ငါတို့တောင် သုံးသုံးတို့နဲ့ မတွေ့မိအောင် ရှောင်နေရမလား မသိတော့ဘူး”

နှစ်ယောက်သား ညည်းမိကြတော့၏။ ညဘက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ တောဝက် ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က မောင်မင်းကြီးသားနှင့်

လည်း တွေ့ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းကိုမလာတာလဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက သက်ပြင်းချပြီး...

“လာပါတယ်၊ မင်းတို့နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာပါ”

“ဟာကွာ”

ရေရွတ်ရင်း တောဝက်က သုံးသုံးကို ဘယ်လောက်အထိ ဝိုထားကြောင်းတွေကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြလိုက်၏။

ဆဲဗန်းဒေးထံမှ စိတ်ညစ်ညူးသံ ပြန်ထွက်လာသည်။

“အဲဒါမှ... ဒုက္ခပါပဲကွာ... ဟူး”

“ဟေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ... မင်း သုံးသုံးကိုချစ်နေတာ တကယ် မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟာ... မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ ငါ့ဘက်မှာလည်း ကျဉ်းထဲ ကျပ်ထဲရောက်နေတယ်ကွာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“ဒီလိုကွာ... ငါ သုံးသုံးကို ဖွင့်ပြောတော့မလို့ပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ငါ့အသိ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကို သိတယ်မဟုတ်လား။ သူကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတွေရင် ငါ ကူညီပါ့မယ်လို့ အာမခံထားတာလေ”

“ဟာ... အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက သက်ပြင်းကို လှိုက်လှိုက်မောမောချပြီး...

“သိပ်ဆိုင်တာပေါ့ကွာ၊ သူကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးဟာ သုံးသုံး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ငါ မကူညီချင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို

www.burmeseclassic.com

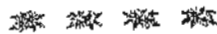
တော့ သုံးသုံးကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ငါ အားလုံးနဲ့
မတွေ့အောင် ရှောင်နေတာပါ”

“မင်းအဖြစ်ကလည်းကွာ၊ ဘယ်လိုစဉ်းစားပေးရမုန်းတောင် မသိ
တော့ဘူး”

“ထားလိုက်ပါကွာ၊ ဒီကိစ္စတွေကိုတော့ သုံးသုံးကို မသိပါစေနဲ့
နော်၊ အေး ... ဒါပဲ ... ဒါပဲ”

“ဟေ့ကောင် ... ခဏလေး”

တောဝက် အမြန်တားလိုက်သော်လည်း ဆဲဗန်းဒေးက ဖုန်းကို
ဦးအောင်ချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံမှာလည်း အပြုံးတစ်ဖွင့်
က ညီညီညာညာဖြစ်တည်သွားလေ၏။

(၂၀)

ထိုရက်ပိုင်းများသည် သုံးသုံးအတွက်တော့ အမှန်တကယ်ပင်
စိတ်ရှုပ်ရလေသည်။ ဆဲဗန်းဒေးက ရည်းစားစကား လာမပြော၍မဟုတ်။
လူတစ်ယောက် သူမနောက်ကို လိုက်ကြည့်နေ၍ဖြစ်သည်။ နောက်ဟု
ဆိုရာမှာလည်း သူမ၏နောက်ပိုင်းအား အထူးပြုထားသည့် တင်ပါးကို ဆိုလို
ခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူမ၊ သွားသည့်နေရာတိုင်းမှာ မယောင်မလည် ရှိနေတတ်
ပြီး ခေါ်တောဆယ်သိန်းအားဖြင့် လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ၍ဖြစ်သည်။

ဒင်းကို မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပါတယ်ဆိုပြီး တွေးကြည့်မိသည်။ ရုတ်
တရက် စဉ်းစားလိုလည်း မရချေ။

သို့နှင့် အနီးအနားရှိ ရတီတို့ကို မေးကြည့်မိသည်။

“ရတီ ... အဲဒီလူကို ငါ တစ်နေရာရာမှာ မြင်ဖူးသလိုပဲဟ”

“အေး ... ငါလည်း နှင့်လိုပါပဲ၊ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

ထိုအချိန်မှာပဲ အလင်္ကာက ရုတ်တရက် ...

“ဟဲ့ ... ငါသိပြီ၊ ငါသိပြီ၊ နင်တို့ မှတ်မိသေးလား ... ငါတို့ ဟိုတစ်လောက ကင်တင်းမှာထိုင်တော့ ဆဲဗန်းဒေးနဲ့ အတူရှိနေတဲ့ လူကြီး လေး ရေနွေးပူတွေ သောက်မိပြီး အော်လိုက်တဲ့လူပေါ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ တော်လိုက်တာ အလင်္ကာ ရယ်”

“ဟင်း ... ဟင်း”

အလင်္ကာက မရှိမဲ့ ရှိမဲ့ ရင်ဘတ်ကလေးကို ကော့ကာ တဟင်း ဟင်းရယ်သည်။ သုံးသုံးမှာတော့ ဟိုလူကို ပြန်မှန်မိသွားသော်လည်း ဆဲဗန်းဒေးဆိုသော နာမည်ကြောင့် ရင်ထဲမှာ နွေးကာ သွား၏။

သို့သော်လည်း သူမကို လိုက်လိုက်ငမ်းနေသော ထိုလူကြီးကြောင့် စိတ်ကတော့ ရှုပ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလူကြီးဆိုတာကတော့ ပရိသတ် ကြီး သိထားသော ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

သုံးသုံးဘက်က ကြည့်လျှင်လည်း စိတ်ရှုပ်ရသည်မှာ တစ်ရက် တည်းမဟုတ်။ တစ်ရက်နှစ်ရက်နှင့် ရက်အလီလီဖြစ်နေပြီ။

ထိုလူကြီးသည် ပထမရက်က ခေါ်တော့မျက်လုံးဖြင့် ငမ်းငမ်းတက် လိုက်သည်။ ဒုတိယရက်မှာတော့ ညည်းသိုးသိုးပုံစံဖြင့် တစ်ဖက်သတ်ကြီး ခံစားနေရသလို ခိုဝေဝေကြည့်သည်။

နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ ဆေးလိပ်တွေ ဖိသောက်ပြီး ဖုတ်နာ ပြုပြန်သည်။ ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မဟုတ်သေး။ သက်ပြင်းတွေကိုလည်း သုံးသုံးပင် မကဘဲ တစ်လောကလုံး ကြားအောင် မှုတ်ချနေတော့၏။

မျက်ဝန်းတွေကလည်း တစ်ခါတစ်ခါ ငမ်းငမ်းတက်မှသည် ခိုဝေဝေ။ ခိုဝေဝေမှသည် အသနားခံ ... စသည်ဖြင့် စုံနေတော့၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

သုံးသုံးဘက်ကတော့ ဘယ်လိုပုံစံနှင့်လာလာ လုံးဝ (လုံးဝ) စိတ် ဆင်စားချေ။ တွေးမိတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဒင်းသည် ဆဲဗန်းဒေးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲဟု။

သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း ဖွင့်ဟတိုင်ပင်မိ၏။

“ငါ တော်တော် စိတ်ညစ်နေပြီဟာ၊ တရားခံမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ် သို့ ငါ့ကို လိုက်ချောင်းနေလဲမသိဘူး”

“ဟဲ့ ... ရှင်းနေတာပဲလေ၊ ကင်တင်းတွေမှာတင် မဟုတ်ဘဲ စာသင်ခန်းထဲအထိအောင် လိုက်ကြည့်နေမှတော့ နင့်ကို ကြိုက်နေလို့ပေါ့”

ရတီ၏စကားကြောင့် သုံးသုံးက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ...

“အာ ... သူ့ပုံစံကြီးနဲ့ ငါ့ကို ကြိုက်စရာလား ... ဟဲ့”

ထိုစကားကိုသာ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ထိုင်နေသည့် ကိုခင်မောင်သိန်း ထွန်းဦး ကြားလျှင်တော့ ရင်ကျိုးရောမည်။

ဝတ်ရည်က နားတင်ကို လက်ညှိုးထောက်ကာ စဉ်းစားရင်း ...

“သုံးသုံး ... ငါတို့ ဒဲ့သွားကောပစ်လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သူက ကြည့်ရုံပဲကြည့်ပြီး ကျန်တာ ဘာမှရှေ့ဆက်မတိုးလာသေးဘဲဟာကို”

အလင်္ကာ၏စကားကိုတော့ လက်ခံရပေမည်။ ဒင်းကြီးကို မည်သို့ မည်ပုံစံရင်ရမည်မှန်းပင် မသိတော့။

“ဟဲ့ ... ငါ တစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်”

ရတီ၏စကားကြောင့် နဂိုထဲကမှ ထောင်နေသော ခေါင်းတွေက ခို၍မတ်သွားကြ၏။

ဝတ်ရည်က ...

“အေး ... ပြောလေ”

“ဒီလိုဟာ ... ဒီလူကို ဆဲဗန်းဒေးနဲ့ အတူတွေ့ခဲ့တာဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက် သိမှာအမှန်ပဲ”

“အဲဒီတော့”

“ဆဲဗန်းဒေးကို မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလား”

“ဪ... ခက်တော့တာပဲ။ ဆဲဗန်းဒေးကို မတွေ့တာဘဲ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ”

“ဟူး”

ထိုသို့ပင် တိုင်ပတ်နေကြသည်။ သုံးသုံးမသိမသာ စောင်းငဲ့ကြည့်တော့လည်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက မှန်မှန်ပြုံးပြ၏။ ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

မထူးဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ...

“ကဲ ... ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဆဲဗန်းဒေးကို လိုက်ရှာရအောင်”

သုံးသုံးစကားကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ရတီက အလန့်တကြား ...

“ဘယ်လို... ဘယ်လို... ဆဲဗန်းဒေးကို ရှာပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရည်းစားစကား ပြောခိုင်းမလို့ ဟေ့”

“ဘာ”

ဝါးစပ်တွေ ပြဲထွက်သွားကြသည်။ ရွဲ့ပြောတာကိုလည်း မရိပ်မိကြ။ ထို့ကြောင့် ‘ဒဲ’ ပင် ပြောရတော့သည်။

“ရွဲ့ပြောတာဟေ့၊ ရွဲ့ပြောတာ၊ ဆဲဗန်းဒေးကိုတွေ့မှ ဒီလူ့အကြောင်း သိရမှာလေ၊ အကျိုးအကြောင်းမေးပြီး လူကို ခုလိုဆက်မလှုပ်အောင် ဆဲဗန်းဒေးကိုပဲ တားခိုင်းရမှာပေါ့”

“အေး... ဒါတော့ ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ... သွားရှာမယ်လေ”

သုံးယောက်သား ကင်တင်းမှ ထလိုက်ကြသည်။ ဘယ်က ဘယ်လို ရှာရမည်ကို မသိသေး။ နောက်ကျောမည့်သလို ခံစားလာရသဖြင့် သုံးသုံး နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိပြန်သည်။

ကိုယ်ကပဲ အမှတ်မရှိတဲ့ ကြည့်မိသည်လား မသိ။ ကိုခင်မောင်သိန်း ထွန်းဦးသည် မလျော့သောဖွဲ့လုံလဖြင့် ထလိုက်လာလေပြီ။

“ဟူး”

အေး အေး အေး အေး

(၂)

ရှာတာမှ တစ်ကျောင်းလုံးနီးပါး ခြေတိုအောင် လိုက်ရှာပါသည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့။ သူမတို့ပဲရှာတာ နေရာမနဲ့လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ဆဲဗန်းကပဲ မြေလျှိုးမိုးပျံတတ်လို့လား မသိချေ။ မတွေ့တာကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဆဲဗန်းဒေး ဘယ်တွေသွားတတ်သလဲဟု မေး၍ သူ့ဘာသာ နှစ်ကောင်ဖြစ်သည့် တောဝက်နှင့်ခြင်သောတို့ကို လိုက်ရှာရပြန်သည်။ ဖြစ်တော့ ဒီနေ့မှ ထိုတိရိစ္ဆာန်နှစ်ကောင်ကိုလည်း မတွေ့။

စိတ်ရှုပ်ရတော့သည်။ သူ့ကို မတွေ့ချင်သော ကိုခင်မောင်ဆို ထွန်းဦးကတော့ ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စာလောက်အကွာကနေ ငေးစွဲရင်း ထိုအခိုင်း လိုက်လာနေဆဲ။ စိတ်ညစ်ရသည်။

မဟားဒလား စိတ်ညစ်ရသည်။ ပိုးစိုးပက်စက် စိတ်ညစ်ရသည်။ အတောမသတ်နိုင်အောင် ညစ်ရသည်။ ဘယ်လိုဟာကြီးမှန်းလည်း မသိ

ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆိတ်သိုးတို့အုပ်စုနှင့်သွားတိုးသည်။ ဒင်္သတို့ အားလုံး ယောက်ျားရှင်အင်္ကျီ၊ လုံချည်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။

သုံးသုံးက လွှတ်ခနဲ ...

“ဟဲ့ ... ဆိတ်သိုး၊ နင်တို့ ဆဲဗန်းဒေးကို တွေ့မိသေးလား”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

အရေးထဲ ဒင်းက ပြန်မေးနေသေးသည်။ ဘာလုပ်လုပ် နင့်အပူပါလားဟု ပြောလိုက်လျှင်လည်းမကောင်း။

ထိုကြောင့် ...

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ဟယ်”

သုံးသုံးစကားအဆုံးမှာ ဆိတ်သိုးက ဆိတ်လိုလို၊ သိုးလိုလို ပြန်ကြည့်သည်။ အကြည့်က ‘နင် ခုတော့ ဆဲဗန်းဒေးကို တွေ့ချင်နေပြီ မဟုတ်လား’ ... ဟူသော မျက်ဝန်းမျိုး။

သုံးသုံးက ကပျာကယာပင် ...

“ဟဲ့ ... ငါရှာနေတာက ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါ ရိုးရိုးသားသားရှာတာပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကရော ဘာပြောနေလို့လဲ”

ကိုယ့်အပြောနှင့်ကိုယ် ရှက်ရသေးတော့၏။ ထိုအခါမှာပဲ ဆိတ်သိုး (ခေါ်) တိရိစ္ဆာန်နာမည်နှင့်လူကပဲ ...

“အေး ... နင်တို့မလာခင်ကတော့ ဒီမှာ ငါတို့နဲ့အတူထိုင်နေတာပဲ၊ သိပ်မကြာသေးဘူး ... တောဝက်တို့နဲ့ ပြန်ထွက်သွားတာ”

“ဟင် ... ဘယ်ဘက်ကိုထွက်သွားတာလဲ”

“ဖလော်ဘက်ကို”

“အေး ... အေး”

ပြောရင်း ဖလော်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြန်သည်။ ကိုယ့်ဇောနှင့် ကိုယ်ပိုင် နောက်ကိုယ်ပိုင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ချေ။ သတိရ၍လှည့်ကြည့်မိသေး၏။ ဟိုလူကြီး (ခေါ်) ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက မရှိတော့ပြီ။ ကောင်းသည်။ တစ်ရန်အေးသည်ပေါ့။

ဖလော်ဘက်ကို လျှောက်လာရင်း ကျောင်းဆောင်နားရောက် တော့ အလင်္ကာက လက်ညှိုးညွှန်ကာ အရေးတကြီးနိုင်လှသောအသံဖြင့် ...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ဆဲဗန်းဒေး”

အားလုံး ဝန်းဝန်း ကြည့်မိကြသည်။ ဟုတ်သည်။ ကိုရွှေဆဲဗန်း ဒေးကို ကော်ရစ်တာထောင့်တစ်ခုနားမှာ တွေ့လိုက်ရ၍ ဖြစ်၏။

သုံးသုံးတို့လည်း မာရသွန်ခြေလှမ်းများဖြင့် နောက်ကလိုက်ရတော့ ၏။ ဆဌမအာရုံများ ရနေသည်လားမသိ။ ဆဲဗန်းဒေးက နောက်သို့ ဆတ် ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီ။ ခြေလှမ်းကို ပိုစိပ်လိုက်၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကော်ရစ်တာမှ ဆင်းလျှောက်သွားသော ဆဲဗန်း ဒေးကိုမီရန် ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်စာလောက်ပဲ လိုတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

မထင်မှတ်စွာ ဆဲဗန်းဒေးအနီးသို့ ကားအကောင်းစားတစ်စီး ထိုး ရပ်လာလေ၏။ ဆဲဗန်းဒေးကလည်း ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ကာ စွေခနဲ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

ဂူးခနဲမောင်းထွက်သွားသောကား၏မောင်းသူနေရာကို ကြည့်လိုက် မိရာမှ အားလုံးပါးစပ်ဖျားက ရေရွတ်မိလိုက်ကြ၏။

ထိုစကားသံက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုတည်း။

‘ဟင် ... ဟိုလူကြီးပါလား’

ဟိုလူကြီးဆိုတာကတော့ ဗရိသတ်ကြီး သိထားသော ကိုခင်မောင် သိန်းထွန်းဦးပဲ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ...

***

(၂၂)

နောက်နေ့တွေမှာလည်း ဆဲဗန်းဒေးကို မှန်မှန်လိုက်ရှာပါသည်။
ဒင်းကိုသာ မတွေ့သော်လည်း ဟိုလူကြီးကတော့ မှန်မှန်ပင် သူမ၏နောက်
လိုက်နေ၏။

မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းရမည်မှန်းပင် မသိတော့။ တစ်ရက်တော့
ကျောင်းဖယ်ရီကားမမီ၍ သူမတို့သုံးယောက်စလုံး ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့်ကိုက်
ချီတက်လာရသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းရှေ့အထိ ရောက်သောကား
ရခြင်းဖြစ်၏။

စီးလာရင်း လမ်းမှတ်တိုင်တစ်ခုမှာ တက်လာသောလူကြီး
အားလုံးပါးစပ်ဖျားမှ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိကြသည်။

“ဆဲဗန်းဒေး”

အကောင်လိုက်ကြီး တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့
ဒင်းကိုမိပြီ။

သို့သော်လည်း ... ဆဲဗန်းဒေးက ကားထဲကို ဝေးကြည့်ကာ
မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

သုံးသုံးကိုလည်း အရှင်လတ်လတ်ကြီး ပြန်မြင်လိုက်၍ ဖြစ်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဆဲဗန်းဒေးသည် စပိုက်ဒါမန်း၏အလျင်နှုန်းဖြင့်
နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ ခုန်ဆုတ်ကာ အပေါက်မှ လှစ်ခနဲဆင်းပြေးသွားလေ
သည်။ သုံးသုံးလည်း ဟောင်ကောင်ကျက်မ၏အမြန်နှုန်းဖြင့် ထရပ်ရင်း...

“ဆဲဗန်းဒေး ... နေဦး”

ထိုသို့ အော်ခေါ်ရင်း ထလိုက်သွားစဉ်မှာပဲ ကားကြီးက မောင်း
ထွက်သွားလေသည်။ သုံးသုံးက စပယ်ယာအား ...

“ဒီမှာ ... ကား ... ကားခဏရပ်ပေးလို့ ရမလား”

“ဟာ ... မှတ်တိုင်ကျော်နေပြီဗျ၊ အဖမ်းခံရမှာပေါ့၊ ဘယ်သူကျန်
ခဲ့လို့လဲ”

“ခုနက ပြေးဆင်းသွားတဲ့လူလေ”

စပယ်ယာ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟာဗျာ ... အစ်မလေးကလည်း သူ့ဟာသူ မစီးချင်လို့ ဆင်း
သွားတာပဲဟာကို”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါက သူနဲ့တွေ့မှဖြစ်မှာဟဲ့”

“ဗျာ ... သူက ဘာမို့လို့လဲ”

လျှာရှည်နေသော စပယ်ယာကိုကြည့်ကာ သုံးသုံးကလည်း ...

“ဘာလဲဆိုတာ ... သူက ငါ့ရည်းစားမို့လို့ပဲ”

“ဗျာ”

စကားအဆုံးမှာ ဝတ်ရည်က ...

“အေး ... ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဆဲဗန်းဒေးက သုံးသုံးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောထားတာလေ”

“ဟာ ... နင်တို့ကလည်း ဒါပဲ ထည့်ထည့်ပြောနေတယ်”

သုံးသုံး၏ ရှက်ဝဲဝဲစကားကြောင့် ရတီက မျက်စောင်းထိုးရင်း -

“ဟဲ့ ... မပြောလို့ဖြစ်မလား၊ ဒီကိစ္စကို ငါတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတွေအားလုံး သိထားတာ၊ သူ့ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောသေးတာပဲ ရှိ
တယ်၊ ခု သူက နင့်ကို ရှောင်နေတော့ မိန်းကလေးဘက်က ကြည့်ရင်”

သုံးသုံးစိတ်ထဲမှာ ဖျဉ်းခနဲဖြစ်သွားရ၏။ သူမကို ဆဲဗန်းဒေး ချစ်
တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာထက် လောလောဆယ် သိချင်နေသည်က ဆဲဗန်း
ဒေး ရှောင်နေသည်ကိစ္စ။ ပြီးတော့ ဟိုလူကြီးကိစ္စ။

ထိုကြောင့် စကားတချို့ကို ခပ်တင်းတင်း ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီနေ့လည်း အတန်းမတက်ဘဲ ဆဲဗန်းဒေးကို ရအောင်လိုက်
ဇာမယ်၊ သူ့ကိုမတွေ့ရင် သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ကောင်ကို တွေ့အောင်ထပ်ရှာ
မယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်”

(၂)

ကျောင်းရောက်သည်အထိ သုံးသုံး အတော်ပင် မခံချိုမခံသာ
ဖြစ်နေမိသည်။ ဒင်းကို တွေ့လိုက်ရပြီးမှ ဆင်းပြေးသွားသည်ကို တင်းနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုလျှင် ဆဲဗန်းဒေး သူ့ကို ရှောင်နေတာ သေချာ
ပြီ။

ဘာဖြစ်လို့လဲ?

အဖြေက ရှာမရချေ။ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရသော ရတီတို့
ကလည်း ...

“သိပ်တော့မဟုတ်တော့ဘူးဟာ၊ ဆဲဗန်းဒေး နင့်ကို ရှောင်နေတာ
အကြောင်းတော့ ရှိရမယ်”

အလင်္ကာက စဉ်းစဉ်းစားစား ဆိုလာသည်။

“ဒီကိစ္စဟာ ... အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကေန္တ ဟိုလူ
ကြီးနဲ့များ ပတ်သက်နေမလားပဲ”

(၂၆)

“ဟုတ်တယ် သုံးသုံး၊ သုံးသုံးကို ဒီကောင် ရှောင်နေတာဟာ အကြောင်းရှိပါတယ်”

“ရှင်”

တောဝက်၏စကားကြောင့် သုံးသုံးရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ခုလည်း ဆဲဗန်းဒေးကို လိုက်ရှာရင်း တောဝက်တို့နှင့် တွေ့လိုက်ရ၍ မေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ ခုတော့ တောဝက် ပြောလာသည်။ ဆဲဗန်းဒေး သူမကိုရှောင်နေ တာ အကြောင်းရှိသည်တဲ့လေ။

ရတီက ခပ်သွက်သွက် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ အဲဒီအကြောင်းက ဘာလဲဆိုတာ”

တောဝက်က သက်ပြင်းကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် ချလိုက်သည်။

ပြီးမှ ...

“သုံးသုံးတို့ သိမှာပေါ့၊ တစ်ခါက သုံးသုံးတို့ ဆဲဗန်းဒေးကို ကင်

ဆင်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတာလေ”

“အင်း ... သိတယ်”

“အဲဒီလူနာမည်က ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးတဲ့”

ရှည်လျားထွေပြားလိုက်တဲ့ နာမည်ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်စဉ်းစားမိသည်။

... အဲဒီ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးဆိုတာက ကိုယ့်နောက်က လိုက်နေ သည် တိကြီး။ ထိုအကြောင်းကိုတော့ တောဝက်အား ပြောမနေတော့။ သိရင်းကိုပဲ မေးလိုက်သည်။

“ပြောပါဦး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီလူက ဆဲဗန်းဒေးနဲ့ခင်တယ်၊ သဘောသား၊ ထားပါတော့

အဲဒါက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ ခုဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စက အဲဒီလူကြိုက်တဲ့ ဆဲဗန်းဒေးကို ဆဲဗန်းဒေးက အောင်သွယ်ပေးဖို့ အာမခံထားတယ်၊ ဒါမယုံ ဆင်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်ဗျာ၊ အဲဒီလူကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးဟာ သုံးသုံးဖြစ်နေတယ်”

သိပ်မအံ့သြတော့ပါ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကြုံနေရသည်ပဲ။ မရှင်း တာကို ထပ်မေးရပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ... ဆဲဗန်းဒေးက ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေတာလဲ၊ ဆဲဗန်းဒေးက ...”

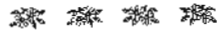
“ရှင်းပါတယ်၊ အဲဒါက သုံးသုံးကို ဒီကောင် ဖွင့်ပြောတော့မယ်ဆို

တာမှ ဟိုလူက သူကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးဟာ သုံးသုံးလို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမှာ ဆဲဗန်းဒေး ငုတ်တုတ်မေ့သွားတာဗျ၊ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ၊ ခုလိုဖြစ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ဘယ်သူက တခြားတစ်ယောက်နဲ့ အောင် သွယ်ပေးချင်ပါ့မလဲ၊ သူ ... သုံးသုံးကိုလည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ထပ် ထပ်ချင်ဘူး၊ ဟိုလူကိစ္စကိုလည်း လုပ်မပေးချင်လို့ ရှောင်နေတာဗျ”

၁၄၄ မိုးကဲခွိန်

“ဪ... ဒီလိုလား၊ သူ မရှင်းနိုင်ရင် ကျွန်မ ရှင်းလိုက်ပါဦး
လို့ သူ့ကိုတွေ့ရင်သာ ပြောလိုက်ပါ”

“တကယ်”

(၂၅)

“ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးဆိုတာ ရှင်လား”

“ဗျာ... ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

မျက်နှာကလေးငယ်ကာ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ဖြေလိုက်သည်။
သုံးသုံးက စူးစူးရဲရဲကြည့်လျက်...

“ဒီမှာ... ကျွန်မ ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ်၊ ရှင် ဆဲဗန်းဒေးကို အကူ
ညီတောင်းထားတဲ့ကိစ္စတွေအားလုံး ကျွန်မ သိပြီးပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီတော့ ပြောစရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ရှင်ကို ဆဲဗန်းဒေးက
နည်းနဲ့မှ ကူညီမှာမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့... ရှင်ကိုလည်း ကျွန်မ
သိစိတ်မဝင်စားဘူး၊ ရှင်းပါတယ်နော်”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်က နှုတ်ကပိုးကန်မနေ
ဘူး”

“အို ရှင် ... ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ ခံစား
မရဘူးလို့ ပြောတာ၊ ကျွန်မမှာ ချစ်ရမယ့်သူ ရှိတယ်”

“ဟင် ... ဘယ် ... ဘယ်သူလဲ”

“ရှင် ... အကူအညီတောင်းထားတဲ့ ဆဲဗန်းဒေးပဲ၊ ခု ဒီအကြောင်း
တွေကို ရှင်ပြန်ရင် ဆဲဗန်းဒေးကို ပြောပြလိုက်ပါ၊ ပြီးတော့ ... မနက်ဖြန်
လိုက်ဗလီရှေ့မှာ ဆယ်နာရီ လာတွေ့ပါလို့ တစ်ခါတည်း ဆက်ပြောလိုက်
ပါ ... ဒါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ဗျာ”

ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးကိုကုတ်ပြီး ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး လေးက
စွာ ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီး ... သုံးသုံးကိုလည်း ခိုဝေဆို့နှစ်စွာကြည့်ရှု...

“တစ်ခါတည်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ... မသုံးရာသီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းကောင်းသွားပါ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ရှင် လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဆဲဗန်းဒေးကို မပြော
လိုက်ရမှာစိုးလို့”

“အင်”

နင်ခြင်းများစွာဖြင့် ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး လေးကနိစ္စာ ထထွပ်
လာခဲ့သည်။

တစ်နေရာအရောက်မှာ အပင်တစ်ပင်ကို ကွယ်ကာပုန်းနေသော
ဆဲဗန်းဒေး ထွက်လာပြီး ...

“ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦး ... အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ကွာ၊ သူ့ချစ်ရမယ့်သူဟာ မင်းတဲ့၊ ပြီးတော့ ...
မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ လိုက်ဗလီရှေ့မှာ စောင့်နေပါတဲ့”

“ရက်စိ”

ဆဲဗန်းဒေး လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ အားရပါးရ ကျူးရင်
ထိုက်မိသည်။ ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက ...

“ငါ့ ... ငါ့ကိစ္စရော ဆဲဗန်းဒေး ... ဘယ်လိုလဲ”

“အားလုံး အိုကေဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဒီညနေ လာတွေ့ပါတဲ့၊ အဖြေ
မလို့ထင်တယ်”

“ဟာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လက်ဖဝါးချင်း ရိုက်
ထိုက်ကြသည်။

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဒါနဲ့ ဆဲဗန်းဒေး ... ဒီစိတ်ကူး မင်း ဘယ်လိုရတာလဲ”

ဆဲဗန်းဒေးက မျက်ခုံးကလေးပင့်ကာ ...

“ကင်တင်းထဲမှာလေ ... ခင်ဗျား ကောင်မလေးအုပ်စုနဲ့ သုံးသုံး
အုပ်စု ပြိုင်တူဝင်လာတာကို ကြည့်ပြီး ရလိုက်တာ”

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူတွေ့သိသေးလဲ”

“ဘယ်သူမှမသိဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ
သိတာ၊ ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျား တကယ်သရုပ်ဆောင်ကောင်းတယ်ဗျာ၊

အခုပဲ”

ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက မဲ့လျက် ...

“အေး ... ကောင်းလွန်းလို့ မင်းကောင်မလေးဆီမှာ ပါးမရိုက်ခံ
ကံကောင်း၊ ငါလည်း မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ဘက်က
ကောင်မလေးကို ကြိုက်သလို သရုပ်ဆောင်နေတဲ့အချိန်မှာ မင်းကလည်း
ကောင်မလေးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးခဲ့လို့လေ”

“အဟဲ... အပြန်အလှန်ပေါ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို တစ်သက်လုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောကြေးနော်”

ခေါင်းညိုတ်ရင်း ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးက...

“အဲဒါတော့ စိတ်ချပါကွာ၊ ငါ တစ်ခုတော့ မင်းကို မေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲ... ဗျ”

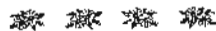
“ခုပုံစံအတိုင်းဆိုရင် မင်းက မင်းကောင်မလေးရဲ့အချစ်ကို လှည့်စားပြီး ယူသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

ဆဲဗန်းဒေးက ထောက်တောက်ပပ ပြုံးသည်။ ပြီး ခိုင်ကျည်စွာ စကားဆိုလာ၏။

“ကျွန်တော် သူ့ကို အချစ်စစ်စစ်နဲ့ နင့်နေအောင် ချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ခုလို လှည့်စားတယ်ဆိုတာကလည်း အပင်တစ်ပင်ကို ပန်းကလေးတစ်ဖွင့် ပွင့်လာစေဖို့ တွန်းအားပေးသလိုမျိုး လှည့်စားခဲ့တာပါ”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ စကားကွာ၊ ခု... မင်းသုံးခဲ့တဲ့ သီအိုရီ”

“ရိုးမြေကျ သီအိုရီ”

၃၆

ကျောင်းဝင်းထဲရှိ တစ်ခုတည်းသော လိုက်ဗရီရှေ့...
ဖြတ်သန်းသွားလာနေသော လူတွေကြား အပင်တစ်ပင်အောက်
မှာတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေပါသည်။

ဆယ်နာရီအတိ...။

နာရီကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ သက်ပြင်းသာ
ကျသွားသော်လည်း ရင်ခုန်သံတွေကမူ အတောမသတ် ဆူညံနေဆဲ။

ထိုစဉ်... သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို နင်းဖြတ်လာသောခြေသံနှင့်
အတူ နောက်နားဆီမှ ရနံ့တစ်ခုကိုလည်း ရလိုက်မိ၏။

ပြီး... စကားသံက တိုးတိုးဖွဖွ၊ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်။

“ဆဲဗန်းဒေး”

“ဟင်”

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ငြိမ်သက်စွာ

၁၅၀ ဦးမြတ်ကျသီချင်း

ရပ်နေရင်း မျက်ဝန်းတံခါးလေးကို ချလိုက်သူက ချစ်ရသူလေး သုံးသုံး
 သုံးသုံး... အိုး... ငါ့ချစ်လှစွာသော သုံးရာသီ။
 ဆဲဗန်းဒေးက မဝံ့မရဲလေး မေးလိုက်သည်။
 “သုံးသုံး... ဟိုလေ... ကိုခင်မောင်သိန်းထွန်းဦးကို ပြောလိုက်
 တာက အမှန်တွေပဲလားဟင်”
 အကြည့်က မျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ပြီး နှုတ်ခမ်းထောင့်
 စွန်းလေး ဒကွေးညွတ်သွားရင်း...
 “အမြင်ကတ်လို့ ပြောလိုက်တာ”
 “ဗျာ... ဘယ်သူ့ကိုလဲ”
 “ရှင်ကို”
 “ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 “ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တော့ သတ္တိမရှိဘဲ ကျွန်မကို
 ဟိုဒင်းဖြစ်တယ်ဆိုပြီး လူတကာကို လိုက်ပြောထားလို့”
 “ဟိုဒင်းဆိုတာ ဘာလဲ သုံးသုံးရဲ့”
 ဆဲဗန်းဒေး အနည်းငယ် ရဲတင်းလာသည်။ စကားအဆုံးမှာ မျက်
 စောင်းလေးကလည်း ဒက်ခနဲ။ ပြီး... စကားသံလေးက ဂူပွပွ။
 “မသိဘူးကွာ... မမေးနဲ့”
 “ဟာ... ကျွန်တော်မှ မသိဘဲ... ဟိုဒင်းဆိုတာကို”
 “အာ... အဲဒီ ဟိုဒင်းဆိုတာ ချစ်တယ်လို့ပြောတာ”
 “ဗျာ... ပျော်လိုက်တာ သုံးသုံးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်
 ပေါ့နော်”
 “ရှင်နော်... လူလည်မကျနဲ့၊ ကျွန်မက ရှင် သူများတွေကို
 ပြောထားတဲ့စကားကို ပြန်ပြောပြတာ”

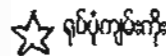

ရှက်ရွံ့မှုတွေနှင့် သုံးသုံးအသံလေးက တုန်ယင်လှိုင်းထနေသည်။
 ဒီတစ်ခါတော့ ဆဲဗန်းဒေးလည်း ချစ်သူလေးကို မစရက်တော့ဘဲ...
 “သူများတွေကို ပြောခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ သုံးသုံး
 ကို စတွေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော့်ကိုရော သုံးသုံးက”
 သုံးသုံးမျက်နှာလေးက မချိုမခါးလေး ဖြစ်လာသည်။ ပြီး...
 စကားသံလေးကလည်း ရိုးမြေကျလုံလောက်သွားသလို...
 “အင်း... ပြောရရင်တော့ ကျွန်မဘက်ကလည်း ရှင့်အပေါ်... ဟို
 ... ခုနက ဟိုဒင်းပဲ”
 ပြောရင်း လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ဆဲဗန်းဒေး
 ကလည်း ခုနစ်ရက်သားသမီးပီပီ သုံးသုံး၏လက်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ
 “နေပါဦး သုံးသုံးရဲ့... အတူတူသွားကြတာပေါ့”
 သုံးသုံးက ကိုယ်ကလေးကို ရှို့ရင်း အင်းဟု မပွင့်တပွင့် ပြောလာ
 သည်။ ပြီး... တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြိုင်တုံ့ရယ်
 နှောင့်ကြဲ၏။ ချစ်သူတို့၏ရယ်သံချိုချိုများသည် တက္ကသိုလ်မြေပေါ်တွင်
 ထာဝရ ရိုးမြေကျ ရှိကျန်နေခဲ့မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

လေးစားစွာ

မြတ်ကျသီ

၁၃၇၂ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၆ ရက်
 မွန်းလွဲ ၁ နာရီ ၅၀ မှာ

ရုပ်ပုံကျမ်းကိုး
 မိုးမြင့်မောင် - သိန်းတက်မျက်လုံး